

adnana

FLORENTIN HAIDAMAC

EDITURA CYGNUS
SUCEAVA, 2013

Editor: George SAUCIUC

Colecția Clubul de Inițiativă Literară, © Editura Cygnus, Suceava

<http://clublit.wordpress.com>

Coordonator Colecție: Mircea NANU-MUNTEAN

Redactori carte: Mircea NANU-MUNTEAN, George SAUCIUC

Ilustrație coperta & DTP: Bogdan S. POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **Haidamac, Florentin**

Adnana / Florentin Haidamac. - Suceava : Cygnus, 2013
ISBN 978-973-1768-54-0

821.135.1-31

Tiparul executat la **Tipografia Manifest Suceava**

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

© Editura Cygnus, Suceava, Florentin HAIDAMAC.

adnana

FLORENTIN HAIDAMAC

EDITURA CYGNUS
SUCEAVA, 2013

Avea mâini frumoase, îngrijite, cu unghiile tăiate rotund, lăcuite. Mă privea din spatele unor ochelari imenși. Privirea lui obosită mi-a întâlnit privirea plictisită. Am scos o țigară și am aprins-o cu un gest neglijent.

— Domnul meu, turuia el, eu nu am fost de acord cu misiunea asta și nici cu persoana ta, ca responsabil direct...

Apoi am pierdut șirul.

Sunt pilot principal în flota planetei și am în portofoliu misiuni executate cu succes în cele mai dubioase colțuri ale Universului. Decid instantaneu să nu mai suport mult vrăjeala asta de funcționar, de hârțogar, care niciodată nu a ieșit din birou. Ce să mai spun de o incursiune în spațiul rece și neprietenos?

S-au schimbat multe pe planeta asta de când un tip extraordinar a revoluționat propulsia cu motoarele lui, care pot străbate sute de ani lumină într-un timp relativ decent, raportabil la biologia umană. Abia acum a început adevărata evoluție a lui homo sapiens sapiens către omul spațial, exploratorul. Bineînțeles, anumiți indivizi au încercat să impună o oarecare disciplină, mai bine zis control, asupra călătoriilor, din motive de securitate. A avut loc o schimbare fenomenală în conștiința colectivă. Savanții au dezvoltat tehnologii complexe cu care au echipat navele, de la sistemele de sustinere a vieții până la interfețe inteligente ce făceau, teoretic, din pilotaj, o joacă de copii.

— Îmi veți da raport zilnic, până la ieșirea din aria de transmisie. Orice veți descoperi va fi catalogat și sigilat, apoi predat în condiții de securitate maximă... Bla bla bla...

Parcă nu cunoșteam protocolul?

— Domnul meu, nu mă școli ca pe ultimul recrutar. Nu cred că mai pot suporta mult aberațiile tale. Am venit aici doar la rugămintea superiorului meu. Reține! Rugămintea! Da?

A luat foc. A încercat să mai spună ceva, dar corzile vocale nu-l mai ascultau. Nu m-am putut abține și am continuat.

— Îmi dau seama ce presupune așa ceva. Este cea mai complexă și mai echipată navă, care a consumat aproape un sfert din resursele lumii și a stors de creativitate un milion de savanți. Nu sunt inconștient. Știu ce apasă pe umerii mei în momentul în care mă voi urca la bord, dar, ia notă te rog, că putem merge la moarte sigură, ca de fiecare dată când plecăm aiurea prin spațiu. Nu cred că e nevoie să îți amintesc cât de lungă e lista de oameni dispăruți, rămași doar în arhiva armatei. Așa că, scutește-mă de fandoselile astea.

Am stins țigara în unul din porțelanurile lui, mi-am aranjat costumul și am ieșit din birou.

Așa a început totul. Cu mine indolent, cu șoarecele de birou siderat și o lume întreagă cu sufletul la gură.

Mai sunt două zile până la plecare. Sunt într-o formă fizică impecabilă, dar știu foarte bine că e doar un detaliu. În spațiu sau pe cine știe ce planetă îndepărtată, importante sunt tehnicile de supraviețuire, inteligența și, mai ales, prudența. În călătoriile mele am întâlnit tot felul de situații din care am scăpat întreg datorită lor.

Sar în vehicol și dau coordonatele hangarului unde se află nava. Ajung în câteva minute. Intru.

— Hei!! Ce faci căpitane? Ai venit să semnezi pentru reciclarea tablelor la hârbul ăsta?

Mă întâmpină sergentul Karl, fratele meu de drum. E un tip masiv, cu o burtă proeminentă și niște pumni cât două halbe. Fost boxer, actual bețiv și etern depravat, dar credincios ca un câine. E un supertip. Pe bune, ascultați ce vă spun, nu se mai fac oameni ca el.

— Da, da! Am venit să reciclez nava, inclusiv cu un anumit segent guraliv. Tu ce faci pe aici ? Nu e ziua ta liberă?

— Parcă pot sta? Mai ales că pleci fără mine și fără multe șanse de reușită. Va fi nasol fără tine prin preajmă. Am venit să mă asigur că totul e OK cu maldărul ăsta de fiare, cunoscut ca fiind nava noastră. Știi cum am adus-o înapoi ultima oară.

Râde, trage un șut în cutia de bere pe care tocmai a golit-o și se uită la mine cu subînțeles.

— Servești ceva alcoale, aristocratele ?

— Nu prea mă atrag acum ciudățeniile tale lichide. Am venit să îți propun ceva. Hai cu mine în nebunia asta. Măcar să am pe cineva dispus să facă orice, dacă situațiile se vor complica.

Aici l-am atins. Nu se aștepta la asta.

— Pe bune tipule? Nu faci mișto de un biet sergent?

— Nu, hodorogule. Sunt șeful misiunii, pilotul principal, căpitanul navei, exploratorul numărul unu și tot ce mai vrei tu. Mi se rupe de titlurile astea. Nu pot pleca într-o asemenea aventură fără cineva cu care era să mor de infinite ori. Flota mi-a dat o listă, a impus anumite personaje, dar am mână liberă la încă un post.

De prisos să vă descriu efuziunile sentimentale de după fraza asta. Sau nesfârșitele rânduri de beri, amestecate cu ceva ce amintea de kerosenul de pe vremuri. În zori am decis că e timpul să plecăm la odihnă. Nu de alta, dar clipa cea mare se apropia și nu puteam risca să mă vadă o lume întreagă mahmur. Vorba aia, degeaba bei dacă nu te faci și de rahat.

Sper doar să nu mă fac în felul acesta, treaz fiind, în cazul în care misiunea pe care urma să o executăm se transforma într-o mare deziluzie.

Primele 24 de ore

Multe s-au spus și multe s-au scris de când a început o situație destul de delicată pentru omenire. În principu, ceea ce durea cel mai mult era lipsa resurselor, lipsa de hrană, lipsa de apă. Bătrâna noastră planetă nu mai putea susține miliardele de guri înfometate, care consumau zilnic din ce în ce mai mult. S-a luat o hotărâre la nivel mondial. Una îndrăzneță: de a găsi resurse pe alte planete.

Au fost misiuni numeroase, cu multe succese, dar și multe eșecuri. Doar curajul și determinarea unor indivizi deosebiți au prelungit agonia.

Acum totul este jucat pe o singură carte. O idee care frizează nebunia, dar la timpuri disperate, măsuri disperate, cum spunea cineva. Marele anonim, care permanent spune câte ceva. Parcă dacă îl citezi pe ăsta situația devine mai roză.

Deci, mințile luminate de pe Pământ au avansat propunerea de a coloniza altă planetă. De când cu motoarele de ultimă generație, spațiul a început să nu mai fie chiar de neabordat din punct de vedere al distanțelor, dar pericole sunt cu duiumul.

Geneza acțiunii e dureros de simplă. S-a descoperit o planetă asemănătoare cu Terra, cu o stea de două ori mai mare ca a noastră, în jurul căreia gravita la o distanță ce permitea apei să fie în stare lichidă

Oamenii de știință au lucrat nonstop la cartografierea ei. Au determinat procentul de suprafață uscată, au analizat totul în detaliu. Misiunea era să mergem acolo, să construim o bază imensă, să studiem de aproape potențialul planetei și să încercăm tot felul de experimente pe solul ei. Toate astea în speranța că ne vom putea da seama cum să producem hrană pentru o parte a rasei noastre, care ne va urma la scurt timp. Eram coloniști, pionierii propagării omenirii în Univers.

Au botezat-o Adnana, după numele fetei celui care a descoperit-o. Frumos nume.

Are foarte multă apă pe suprafața ei, însă rămâne de văzut dacă toate apele au culoarea înecului, așa cum spunea un tip celebru, care a teoretizat sinuciderea, dar nu s-a sinucis.

Adnana se află la cinci sute ani lumină de Pământ. Cu viteza pe care o putem atinge, ajungem acolo în câteva luni. Am aflat de la savanți că primele 24 de ore sunt cruciale pentru navă. Este intervalul de timp în care fuzelajul nu știe cum se modifică, pentru a putea suporta accelerarea. Tot felul de

polimeri complicați stau la baza acestui fenomen.

În dimineața zilei de 17 octombrie s-a terminat încărcarea navei și s-au făcut ultimele teste. A început imbarcarea echipajului. Trei sute de oameni, specialiști în multe chestii complicate, militari, medici, psihologi, piloți, fiecare cu uniforma lui, după a cărei culoare puteai să îți dai seama ce funcție și ce grad are. Lumea întreagă era în pragul unei salvări sau a unei catastrofe. De noi depindea asta.

M-am uitat la navă. De dimensiuni imense, această bucată de fier era strigătul unei rase întregi, era punctul ei culminant în știință, era încercarea de a depăși limitele și constrângerile unei planete muribunde. Oricât de tare ai fi, tot simți o oarecare strângere de inimă în asemenea momente.

Eram îmbrăcat în uniforma mea albă, impecabilă. Priveam, cu un zâmbet cinic pe buze, la lumea adunată să urmărească lansarea. Atunci am văzut un copilaș mic, cu bucle blonde, cu un ten alb și ochi negri, cu câțiva dinți lipsă, care dădea frenetic din mânuțe. Asta m-a făcut să uit de tot. Sunt un tip dur, care a luat viața multor oameni în situații extreme, dar copilul ăla m-a făcut să vărs o lacrimă. Atâta inocență și speranță într-o făptură minunată. Viața, așa cum o definim noi, ca oameni, e miraculoasă.

„Micuțule, voi face și pe dracu-n patru să te salvez!”

Am ieșit pe culoarul care ducea în imensitatea navei. Mi-am luat moaca sobră și am trecut nepăsător. S-au închis ușile ermetice în spatele meu și am devenit lordul absolut al călătoriei. Am capacitate de decizie absolută asupra echipajului, aproape până la drept de viață și de moarte.

În general, călătoream doar cu Karl, dar atunci simțeam nevoia mulțimii de oameni din jurul meu. Nu aveam mare lucru de făcut, totul era știut pe dinafară. Erau automatisme, nu pilotaj clasic. Atingeam, teoretic, viteza maximă la părăsirea sistemului nostru solar. În dreptul lui Neptun urma să intrăm în ceea ce se numea ceața verde. Așa arăta nava la viteza aia,

învelită într-o ceață verde. Ciudați mai sunt savanții ăștia. Se bazează pe mine doar pentru accelerare, decelerare și asolizarea pe Adnana, lucruri la care eram cel mai bun din tot blestemul solar, cum ar spune Karl.

M-am așezat în scaunul meu, pe puntea de comandă, am tras aer în piept și am început rutina lansării. Nu am simțit nimic altceva decât o ușoară emoție când am văzut, pe ecranul principal, Pământul cum se făcea din ce în ce mai mic.

— Tipule, acum nu mai avem cale de întoarcere. Sper că vei ști să ne conduci, șopti Karl în spatele meu.

— Tu ce crezi? Gata cu prostiile! Treci la treabă! Stai cu ochii pe cheștiile astea și anunță-mă despre orice modificare. Mă duc să mă schimb în ceva mai lejer. Albul ăsta mă deprimă. Parcă aș fi medic, nu pilot.

Am părăsit puntea, îndreptându-mă spre cabina mea, când am auzit în difuzor vocea generalului Kornicke.

— Dragul meu, ai grijă. Să nu conduci sub influența alcoolului, nu de alta, dar sunt multe planete în drum.

Râse puternic și apoi reluă.

— Aveți grijă de voi. Ceva deosebit până acum ?

Răspund sobru.

— Să trăiți. Parametrii sunt în limite normale, toată lumea este la posturi.

— Hei, hei, hei. Ce e cu tonul ăsta oficial? Suntem doar noi acum pe canalul ăsta. Am vrut să îți spun că eu cred în tine mai mult ca oricine. Promite-mi că te vei întoarce. OK?

E sentimental tipul. Sincer să fiu, mi-a fost ca un tată de când am pășit în rândurile piloților. Îi port un mare respect și o enormă afecțiune.

— Promit. Dacă e cineva suficient de nebun să conducă o asemenea expediție, știi bine că eu sunt acela.

— Pe asta ne bazăm toții. Pe capacitățile tale. Succes, dragul meu.

Scurt și la obiect.

Din nou liniște.

Ajung în cabină. Sar din uniformă, dau drumul la muzică, aprind o țigară și mă plimb cu pași mari prin cameră. Am oarece emoții legate în special de modul în care se va comporta nava la accelerare. Am zburat cu tot felul de nave la viteze mult inferioare celei pe care o vom dezvolta acum și știu că este un punct critic. Un punct în care riști să te dezintegrezi. Asta era singura problemă cu motoarele astea noi. Era hiba lor și nici chiar cel care le-a inventat nu știa cum să scape de ea. Chiar înainte de a atinge viteza maximă trebuie să oprești accelerația, să ții totul în frâu, și să dai drumul ușor la reactoare în momentul potrivit. De dexteritatea ta depinde supraviețuirea. Aici însă totul era programat și calculat în detaliu, dar a fost luată o măsură de precauție, aducându-mă pe mine în postura de pilot principal.

— Căpitane, e timpul să vii la locul tău.

E Karl.

— Ceva deosebit? Întreb cu glas îngrijorat

— Nu. Doar că nu am cu cine vorbi pe aici. Toți se uită la mine cu respect maxim și abia îndrăznesc să deschidă gura în prezența mea.

— Dă-le și tu un pic de timp. Își vor da seama pe parcurs cu ce canalie se află la bord.

Râd sec, apoi închid.

Mă întind pe patul spartan și încerc să dorm. Am senzația că somnul va fi un lux peste câteva luni. Trec ore bune. Mă trezesc brusc, odihnit, plin de energie. Sar sub duș și zăbovesc îndelung sub apa rece. Sunt un fan al dușurilor reci și la propriu și la figurat. Mă îmbrac în haine comode, servesc un suc de la dozatorul din colțul camerei, cică plin de nu știu ce mediator biologici și mă evapor din peisaj. Unul din zecile de lifturi mă duce către puntea principală.

— Și apoi, tipul ăsta a reușit să intre în atmosferă cu jumate de navă.

Vocea lui Karl, care povestea înconjurat de cei șase piloți, siderați.

— Iar protesti lumea?

— Le spuneam cum ai aterizat ultima oară, zise el.

— Minunată viziune. Ai uitat că tot eu trebuie să asolizez pe Adnana ? E frumos să afle toți că ultima navă pe care am pilotat-o am adus-o pe sol înjumătățită?

— Crezi că nu stiau? Eu doar le-am descris conjunctura.

Tace, parcă și el copleșit de ce cuvânt a reușit să pronunțe corect.

— Cum stăm?

— Totul e exact așa cum am învățat la simulări, îmi spune unul din piloți. Nimic de semnalat.

Mă uit la panoul care afișează funcțiile navei. O mulțime de culori se aprind și se sting intermitent pe ecranul uriaș, dar mie toate îmi sunt familiare. Un joc pastelat de care depinde drumul nostru. Ating medalionul pe care l-am găsit în una din călătoriile mele și pe care nu l-am catalogat, nici raportat. Am încălcat protocolul de multe ori, dar cred că nu sunt singurul care a făcut asta. Mă gândesc la locurile pe unde am pilotat, când observ că ceva nu este în regulă.

Sar de la locul meu și încep un diagnostic rapid pe unul din computerele principale. Se citește încordarea pe fețele tuturor, mai puțin pe a lui Karl. Asta îmi place la el. În situații limită intră într-o stare de calm aproape neomenesc. Din priviri îmi confirmă ceea ce ochii mei experimentați au văzut mai devreme.

Nava accelerează prea repede. Inutil să vă spun că, în condițiile astea, deviem de la traseu și riscăm să ne pierdem în spațiul întunecat. Doar nu scriu pentru oameni ce au beton în cutia craniană, nu?

— Ofițerul principal pe punte, urlu eu în microfon. Adu-mi și câțiva șoareci de bibliotecă. Executareaaaaa!!!

În câteva minute a apărut un grup de patru indivizi. Ofițerul e îmbracat în roșu iar savanții în galben. Sincer să fiu, mă dor ochii de la costumele astea. Cum naiba să-i iau în serios dacă sunt colorați ca niște papagali?

— Domnilor, avem o problemă. Bucățița asta de fier a luat-o razna

printre planete. Accelerăm prea puternic. Sper să putem remedia problema înainte de a ne dezintegra pe undeva. Următoarea stație e Neptun și de acolo ar trebui să intrăm în viteza maximă. Aștept sugestii de la mințile luminate aici de față. Până atunci, voi prelua comanda manuală. Soluții?

Mă așez în scaunul de pilot principal, așteptând să se termine limbajul savanților din care nu înțeleg nimic. Privesc încruntat în gol. Mereu m-a fascinat Universul. De mic mi-am dorit să pot pilota printre stele. Ating medalionul. O stare de calm și liniște pune stăpânire pe mine.

— Domnule căpitan, știm ce s-a întâmplat.

Vocea unui gălbior. Voce nazonată, de sub niște ochelari imenși, cum îi stă bine unui savant. Mă uit la el cu interes. Slab, înalt, dar cu niște ochi foarte vii și expresivi.

— Am depistat pe senzori o ușoară anomalie chiar cu câteva fracțiuni de secundă înainte de a se modifica viteza. Toate reactoarele parcă au înnebunit. Reacțiile au loc mult mai intens, energia este la nivele mult superioare față de cele calculate la construcție. E ca și cum nava ar fi primit o extraportie de combustibil.

— Ok. Știi cum să reperi chestia asta?

— Va dura ceva timp.

— Mult?

— Nu pot preciza asta, dar vă pot spune, fără să mă înșel, că o vom readuce la normal.

— Fă ceea ce știi că trebuie făcut. Eu mă voi asigura că păstrăm coordonatele.

Au plecat toți. Cred că erau mândri de eficiența și de inteligența lor. Eu însă am intrat la idei. Dacă deja încep problemele, atunci la ce să ne așteptăm mai încolo? În definitiv, mai este și varianta întoarcerii pe Pământ, dar vă dați seama ce ar fi însemnat asta. Nu sunt un tip căpos, însă nu doresc să respect ordinul pe care l-am primit: dacă erau probleme cu motoarele trebuia să facem cale întoarsă. Vreau să merg înainte cu toate riscurile. Am sentimentul că e un drum doar dus către Adnana. Nu știu de ce.

— Karl, să-i dăm drumul la treabă.

A venit lângă mine și am început rutina preluării controlului. În câteva secunde am totu în mâini. Corectez viteza și aștept cuminte punctul critic al accelerației. Știu că va veni.

De ce naiba încep problemele așa devreme? De parcă Pământul ne trage înapoi. Poate asta e destinul nostru. Să murim acolo. Oricum, eu cred că suntem un accident în evoluția Universului, iar la scară galactică existența noastră se măsoară în fracțiuni de secundă. De când am găsit medalionul pe o planetă rece și extrem de periculoasă am început să cred că Universul vrea să scape de noi, că în ciuda tuturor progreselor noastre, nu am reușit să ne ridicăm la înălțimea potențialului care s-a investit în omenire. Dar asta e altceva. Ciudat e faptul că medalionul ăsta e extrem de frumos iar de fiecare dată când îl ating intru într-o stare de calm și mă învăluie o liniște stranie. Cine l-a făcut și l-a pierdut, nu știu. Sau poate a fost pus acolo intenționat. E dovada palpabilă că există și alte rase în Univers. Sincer să fiu, vreau să am doar eu această certitudine. Măcar pentru o perioadă.

Poate vă par un tip ciudat și egoist, dar, credeți-mă, am motivele mele să ascund anumite secrete de anumiți ochi.

— Tipule, ești bine? Ești cu noi aici?

Vocea lui Karl mă aduce la realitate.

— Sunt concentrat. Nu deranja pilotul în timpul zborului. Acum e momentul pentru care toți ne-au vrut pe noi doi la bord.

— Să le arătăm măscăricilor cum se face treaba și cum doi oameni ca noi sunt mai tari decât calculatoarele lor de rahat, râse el.

Are dreptate. Senzorii indică supraîncărcarea motoarelor. Aștept. Pe vremuri, așa se făcea la mașinile de curse. Turai motorul până urla de durere, apoi, în secunda potrivită, treceai în treapta superioară și zburai pe pistă. E cam la fel și aici. Mereu avem de învățat din istorie. Cum era clișeu ală? Cine nu înțelege istoria e predestinat să repete aceleași greșeli la nesfârșit. Tare, nu?

Curge apa de mine de încordare. Mă uit la senzori și la degetele mele lungi, fine. Mereu mi s-a spus că am mâini de pianist. Mâini care au ucis. De multe ori.

Ating medalionul de la gât. Asta declanșează magia. Sunt calm și detașat. Las

reactoarele să dea alarma, apoi pornesc răcirea lor. Nava pare că se oprește.

Neptun. Cât de frumos și în același timp cât de înfiorător e acest bulgăre de gaz albastru din fața noastră. Imensă, tăcută, periculoasă. Triton e lângă ea, ca un prieten adevărat ce o însoțește în periplul cosmic din jurul Soarelui. Acolo se află cel mai performant observator astronomic construit de omenire, în stare să sondeze mult în spațiu. Văd toate astea într-o fracțiune de secundă. Opresc toate circuitele de inhibiție și nava se cabrează ca un pur sânge arab sub cravașă.

Și a pornit reacția care a schimbat propulsia omenirii. Pe moment, nu am văzut sau auzit nimic, dar, când ecranul principal s-a facut verde, am înțeles că reușisem.

— Cine e tatăl vostru, bandă de ratați?

Ăsta e Karl, care a transmis către Pământ. E sonat rău tipul. Însă meritau înjurări savanții ăia care ne-au asigurat la plecare că totul e sub control.

— Vă vorbește căpitanul, mă adresez eu în circuitul intern al navei. Am intrat în ceața verde. Doamnelor și domnilor, e momentul să vă spuneți rugăciunile pentru că, din acest moment, nu mai e cale de întoarcere. Mă bazez pe voi, așa cum voi vă bazați pe mine. Vreau un raport de la fiecare șef de punte. Vă doresc o seară minunată.

— Mereu știi să motivezi oamenii. Ești dat naibii, tipule.

— De asta eu am un mare succes la femei, iar tu te alegi doar cu ciurucuri.

— Nu știu de ce am avut sentimentul că așa se va întâmpla la accelerare.

— Au făcut savanții multe calcule și multe simulări, dar, în spațiu, multe chestii nu se încadrează mereu în ecuațiile lor.

— Ești și fizician acum?

— Știi tu la ce mă refer. De câte ori nu ni s-a spus, când plecam într-o misiune, că totul e calculat în detaliu?

— Acum oare mai trebuie să ne așteptăm la surprize?

— Șoarecele ăla galben mi-a promis că va remedia toate erorile.

— Și de când îi crezi tu pe ăștia pe cuvânt?

Are dreptate Karl. Dar nu prea îmi pasă de asta. Am reușit să îmi fac treaba artistic, așa că sunt foarte mulțumit de mine. Las piloților de pe punte controlul navei. Ce a fost mai greu a trecut. Îl iau pe Karl și părăsim puntea de comandă sub privirile admirative ale colegilor. Mai mult decât admirație am putut citi în privirea unei colege, care e pilot secund. Culmea e că nu ne cunoaștem. Așa a fost protocolul de securitate de pe Pământ. Fiecare pilot s-a antrenat și a participat la simulări singur. Fac un semn discret frumoasei și părăsesc incinta. Nu m-ar mira ca diseară să nu dorm singur.

— Încotro ne îndreptăm ?

Tac.

— Hei, tipule, nu crezi că merităm o gură de ceva mai întăritor decât porcăriile astea de la automate?

— Ai adus alcool pe navă!? urlu eu.

Ăsta e nebun. Nu știu cum naiba a făcut, dar și-a cărat cu el toate viciile, chiar și în cea mai crucială clipă.

— Nu ești normal. În calitate de căpitan trebuie să confisc tot ceea ce contravine protocolului.

— Mai întâi găsește ceva ilegal și apoi confiscă, mă ironiză el.

O las mai moale. În definitiv știam cu ce paria am de a face.

— Ok. Ce kerosen îmi mai propui de data asta?

Ochii lui de bulldog bătrân s-au aprins brusc.

— Nu ai încredere în mine? Știi foarte bine că mereu am avut idei bune.

— Da, da. Ca atunci când ai făcut o distilerie pe navă când am aterizat pe luna aia prăpădită sau ca atunci când a luat foc adăpostul nostru când ai vrut tu să vezi dacă arde băutura ta dubioasă. În ambele situații numai conștient nu erai.

— Daaaaaaaaa. Dar și cât am mai râs după aia. Tu, cel responsabil, vei ști să reparați tot ce pot strica eu eventual, datorită lipsei mele de îndemânare.

Ajungem în fața cabinei lui. Intrăm. Iau loc pe canapeaua tare din centrul camerei. Îl aștept. Normal, apare cu câteva cutii de bere și cu o sticlă mată din care începe să toarne în două pahare înalte.

— Pentru Adnana, tipule!

— Pentru Adnana!

Casă, dulce casă

Afară ploua. Urât, mărunț, cu un vânt rece care împrăștia generos apa ce cădea din ceruri. Era o adevărată bucurie pentru oameni atunci când ploua. Repede, toate femeile au pus în fața caselor multe găleți, pentru a strânge prețiosul lichid. Trebuia fiert foarte bine și apoi decantat ore în șir pentru a putea fi folosit. De multe ori, unii nu aveau răbdare. Se alegeau în câteva zile cu o stare foarte urâtă. Dereglările intestinale, bubele purulente pe tot corpul, căderea parului și a dinților, completau tabloul unei vieți mizere în periferiile orașelor mari. Marea majoritate a bolnavilor murea în următoarele ore de la erupția purulentă. Viața a ajuns un lux de o bună bucată de timp. O luptă continuă pentru hrană, pentru energie și mai ales o luptă cu puține șanse de a găsi o urmă de speranță sau de motivație.

Erau vremuri grele pentru toată lumea. Din cauza suprapopulării, multe femei au fost chirurgicale făcute incapabile să poarte viața în ele, iar cele care au scăpat au fost urmărite și expulzate din orașe, trăind în condiții

inumane pe munții de gunoaie care creșteau continuu pretutindeni. Orașele mari erau înconjurate de ziduri enorme, cu câteva puncte de trecere foarte bine supravegheate. Nimeni și nimic nu intra sau ieșea fără un control riguros.

S-a spus că era o metodă de a împiedica transmiterea unor boli, în special temuta viroză care a afectat luni de zile aproape fiecare om. Nu era o boală gravă decât pentru cei țarați, pentru cei cu imunodeficiențe, care mureau pe capete.

Se mai spunea că, în periferii, intenționat a fost răspândit virusul ăsta. Și tot intenționat s-a rămas fără vaccin și fără tratament. Era un genocid, dar pentru conducerea orașelor constituia un lucru absolut necesar.

Nici în metropole situația nu era roză, dar măcar cei care locuiau acolo aveau parte de o baie caldă, de apă potabilă la discreție datorită unor filtre speciale, de rații de mâncare și, mai ales, puteau spera la un copil dacă materialul genetic al cuplului era fără probleme.

Unde erau vremurile cand toată lumea avea drept la viață, când fiecare copil se năștea fără teama de a nu avea ce mânca?

— Joe, nu sta cu fața la geam, e periculos.

— Da, draga mea. Mă uitam la ploaie doar. E singurul fenomen ce a rămas normal pe planeta asta, spuse bărbatul îngândurat.

Era un tip înalt, slab, îmbrăcat într-o salopetă care cândva era verde. Acum, din cauza numeroaselor escapade, după mâncare prin gropile de gunoi, a căpătat o tentă maro și un miros înțepător. Fața lui era acoperită de o barbă rară, care încerca să acopere numeroasele cicatrici, semne ale luptelor pentru mâncare, ce aveau loc în fiecare zi.

Oamenii deveniseră fiare. Și chiar omul e cel mai periculos animal în condiții de disperare pentru că are de partea sa ceea ce vietățile sălbatice de pe timpuri nu aveau: inteligența. Calitatea asta i-a permis animalului om să câștige supremația asupra tuturor speciilor și chiar asupra planetei. S-a întins însă prea mult, a forțat totul la maxim. Acum venea nota de plată, care era extrem de ridicată.

— Hai să mănânci, spuse femeia

Bărbatul o privi visător. Era o soție minunată. Chiar și acum îi putea ghici trăsăturile delicate și farmecul gesturilor. Îmbătrânise și ea prematur, alături de el. Ochii îi deveniseră triști, secați de lacrimi. Acestea au dispărut atunci când a scăpat din cabinetul doctorului Kosta, cel responsabil cu operațiile de castrare, de mutilare a feminității. Se juca de-a Dumnezeu acest doctor împreună cu guvernul planetar. Dar asta era politica, astea cică erau măsuri de protecție.

În clipa aceea a jurat Joe să se răzbune. Doar pentru asta trăia. Era motivația lui zi de zi. Ucidea cu sânge rece tot ce mișca pe străzi noaptea și venea acasă cu bucăți de carne sângerândă păcălind-o pe Melinda că a prins ba un șobolan, ba un câine. Dacă ar fi știut săraca femeie că ceea ce gătea ea erau mușchi sau organe umane...

Erau seri și nopți în care abia scăpa el de cuțitele ascuțite ale vecinilor lui. Noroc cu adăpostul lor. A fost construit pe ruinele unui buncăr antiatomic și era practic impenetrabil. Mulți îl invidiau pentru locul ăsta și chiar au încercat să-l ucidă, dar a scăpat de fiecare dată. Avea arme mai performante, era mai în formă decât stafiile descărnate și nemâncate care se numeau vecinii lui.

— Am auzit că au trimis o supernavă pe o planetă care seamănă cu Pamantul, spuse ea încercând să facă un pic de conversație.

— De parcă noi am putea visa vreodată că vom merge acolo

— Da, e trist, șopti ea resemnată.

— E o salvare pentru toți îmibuibații ăștia care conduc orașele. Acum

au închis totul. Au zidit și intrările. Aruncă gunoaiile direct de pe ziduri, iar aprovizionarea o fac cu nave. Pe noi ne-au lăsat să murim aici.

— Nimic nu ne mai poate salva. De ce mai trăim, Joe? De ce ne mai rabdă pământul ăsta sufocat de toate mizeriile și gunoaiile noastre ?

Bărbatul lăsa lingura în farfurie, se ridică de la masă și o cuprinse ușor în brațe. Era slabă Melinda. I se topiseră toate formele, dar el o iubea mult. Nu știa ce să-i mai spună. Fiecare zi era la fel, o luptă continuă fără speranță. Cât își dorea să-i ofere altceva, să o ducă în oraș, să-i găsească o locuință decentă și să o vadă zâmbind. Nu a văzut-o de mult timp nici plângând dar nici bucurându-se de ceva. Chipul ei era o mască impenetrabilă. Chiar în rarele seri când i se dăruia nu putea vedea pe fața ei nici o relaxare.

— La noapte plec. Încerc să ajung în oraș, spuse el. Am câteva legături acolo. Cineva mi-a promis că îmi va face rost de apă și poate de câteva cutii cu medicamente.

Ea nu spuse nimic. Îl privi doar ușor îngrijorată și îi făcu semn să treacă la masă din nou. Nu avea rost să se răcească mâncarea.

Terminară cina în liniște. El se duse să se odihnească, iar ea curăța vasele cu mișcări ușoare.

Din nou o străbătu un junghi în inimă la gândul că Joe avea să plece. Dacă nu s-ar întoarce, era decisă să termine cu viața asta. Privi cuțitul ascuțit cu care tăia carnea, atunci când aveau. Era soluția ei. Nu voia să trăiască singură.

Joe o sărută sfios.

— Am plecat, draga mea. Mă întorc cât pot de repede și mă întorc întreg. Închide ușa și nu deschide sub nici un motiv.

Știa pe de rost ceea ce trebuia să facă.

Joe ieși în noaptea care începea să acopere toată mizeria umană. În seara asta va face o încercare periculoasă. Avea cu el un rucsac mare cu diferite unelte pentru cățărat. Cunoștea modul în care patrulau soldații pe ziduri din nenumăratele ore de observație. Cu puțin noroc putea ajunge în oraș și acolo avea să dezlănțuie iadul. Devenise alt om din momentul în care a ieșit din casă. Se transformase într-o fiară la vânătoare, cu toate simțurile ascuțite, gata oricând să ucidă fără nici o milă.

În față apărură zidurile înalte. Era atât de concentrat la ceea ce trebuia să facă încât nu văzu cele trei umbre care-l înconjuraseră. Încordat la maxim încercă să străpungă zidul cu primul piron. Atunci simți lama rece între coaste. Dădu din mâini doar, dar alte două lame îi străpunseră corpul.

Melinda...

— Încă unul care a încercat să intre în oraș.

— Lasă-l aici, să le fie învățatură de minte la toți. Mai dăm un tur?

— Pentru o primă ieșire cred că am facut deja prea multe. Haideți să o ștergem. Avem un raport de completat, să justificăm cheltuiala care se face cu noi.

— Ne vor băga întâi la sterilizare după contactul cu o asemenea epavă umană.

Cei trei soldați, mândri de faptul că și-au făcut datoria, au pornit spre nava micuță cu care au ieșit din oraș. Era un ordin de ultimă oră al conducerii: în echipe de câte trei să verifice metru cu metru zonele inferioare ale zidurilor. Asta de când un nebun a reușit să treacă peste, cu două seri în urmă, și a incendiat câteva locuințe.

Melinda stătea pe un scăunel, privind în gol. Nu se gândea decât la chinurile prin care trecuse în ultimii ani. Operația, apoi infecția, apoi viața ei de nimic în această colivie.

Măcar de s-ar întoarce Joe întreg.

Auzi câteva zgomote la ușa din oțel masiv.

Poate e el, poate e rănit și nu are forță să deschidă.

Un fum înecăcios începu să se împrăstie prin toată casa. Intră în panică. Nu voia decât să iasă de acolo, înainte de a se sufoca. Alergă spre ușă, o deschise și voi să fugă .

O mulțime de mâini descărnate o prinseră.

Era pierdută. Lovi cât putu, dar, în momentul în care simți că cineva o strânge de gât, leșină.

Joe...

Comandantul suprem al orașului era generalul Klauss, un tip de 50 de ani, masiv, disciplinat, cu capul chel și cu o mândrețe de nas ce intra înaintea lui în orice încăpere. Era plin de el și foarte mândru de funcția pe care o deținea.

„Orașul meu e exemplar, spunea el. Totul este pus la punct, peste tot este disciplină și liniște.”

Ceea ce ignora cu desăvârșire era faptul că orașul lui era unul foarte mic, fără prea mare importanță, nici din punct de vedere strategic, nici din punct de vedere al resurselor.

Asculta plictisit raportul soldaților, care laudau ordinul lui. Au prins numai într—o singură seară zece oameni care încercau să escaladeze zidurile.

— Porcii aștia infectați nu mai au limite, răbufni el. Nu știu ce mă oprește să comand câteva raiduri să terminăm cu ei.

— Sunt totuși folositori, zise colonelul Pascal. Mai reciclează din gunoarie. Încep să fie foarte inventivi

— Și foarte îndrăzneți, izbucni generalul. Unde naiba e supă mea ?

— Nu mai avem supă, domnule comandant

— Atunci ce avem ?

— Câteva provizii care trebuie să ne ajungă până la urmatorul transport. Adică peste șapte zile.

— Rahat!!!

— Priviți partea bună, domnule. Am reușit să facem economie. Data trecută am stat o lună pe sponci, făcând foame. Am auzit că, în periferii, oamenii au ajuns să se mănânce între ei.

Comandantul făcu ochii mari

— E real ceea ce spui?

— Așa am auzit.

— Nu mă interesează. Anuță-mă, te rog, când se vor întoarce și celelalte patrule.

Ieși din încăpere și tot personalul salută regulamentar.

Adnana

— Sus jos, tipule, apoi lovești lateral. Nu uita de cotul drept. Protejează ficatul.

Vorbea Karl în timpul antrenamentelor de box pe care le făceam zilnic împreună. E mare, are experiență și nu se supără dacă îl lovesc mai tare.

— Acum, jumate de oră la sacul greu, pe urmă un sfert de oră de sărit coarda, supralicită el.

— Tu vrei să mă omori complet?

— E mai plăcut modul în care te omoară diferitele dame care te vizitează noaptea, nu?

Aici am rămas fără replică, nu pentru că nu aș fi avut, ci pentru că nu

voiam să port o discuție depravată cu el. Din ce-l cunoșteam, avea unele apucături dubioase în relațiile astea, așa că m-am scutit de o nouă oripilare.

— Încă o rundă, zic, aplicându-i directă de stânga între ochi.

— Căpitanul pe punte, se auzi în difuzor o voce hotărâtă.

— Trebuie să mergem.

— În halul ăsta? Tu vezi ce mutră desfigurată de efort ai?

— Lasă estetica și urmează-mă. Sunt sigur că voi avea nevoie de tine. Trebuie să fie ceva important de îmi întrerup ăștia activitatea sportivă. Doar îmi cunosc programul.

Fără comentarii în plus alergăm spre puntea de comandă. Normal că ajung primul datorită faptului că sunt cu trezeci de kile mai ușor decât Karl și nici nu îmi omor ficatul zilnic, așa cum face el.

Renunț să vă descriu fețele celor care se aflau acolo când am intrat noi. Mai întâi eu, bine făcut, suplu ca o trestie, la bustul gol, transpirat, emanând energie și optimism. Apoi Karl, care parcă era un taur înfuriat, roșu de efort, cu plămânii explodând și cu un maieu albastru pe el. Partea cea mai tare a imaginii sale era chiloții în care se antrena. Un fel de gogoșari galbeni cu inscripția „long vehicle” desenată în față. Așa ceva, la câteva sute de ani lumină de Pământ, la bordul unei nave care avea ca misiune principală să salveze lumea, chiar că te lăsa fără cuvinte.

— ăștia doi ar trebui internați la izolare, sub pază strictă.

Fără să vrea, unul din piloți a gândit cu voce tare.

L-am fulgerat cu o privire de gheață și i-am spus:

— Într-o oră ne vedem în ring. Prefer să îți eliberezi antipatia și dezaprobarea față de mine lovindu-mă direct, nu pe la spate. S-a înțeles ?

Tipul nu era un decerebrat. A priceput că nu își poate permite mai mult.

— Va fi plăcerea mea, domnule căpitan.

În timpul călătoriei multe chestii s-au schimbat. Au început inerentele alianțe secrete, inerentele bârfe, au răbufnit antipatii, s-au creat legături strânse. Timpul trece așa greu pe o navă...

Asta o știu din proprie experiență.

Odata am călătorit un an cu Karl, iar în ultimele luni ne băteam în fiecare zi.

Sunt un tip deschis și am metodele mele de a rezolva situațiile tensionate.

—Acum, dacă mai are cineva cuvinte admirative legate de aspectul meu miraculos, îl invit să vorbească. Dacă nu, să mi se explice imediat de ce mi-a fost întrerupt antrenamentul.

— Domnule căpitan, priviți vă rog coordonatele actuale, glăsui unul din piloți

Privesc și tresar.

În câteva ore trebuia să începem decelerarea. Mai ușor sau mai greu, pentru unii sau alții, timpul călătoriei noastre a expirat. Abia acum începe adevărata misiune a noastră.

— Doamnelor și domnilor, vă vorbește capitanul, rostesc eu solemn pe circuitul intern. Sensorii noștri indică faptul că ne apropiem de sfârșitul călătoriei. În câteva ore vom începe decelerarea, astfel încât să ne înscriem pe orbita Adnanei, unde vom zăbovi câteva zile. Anunț oficial că, atunci când vom orbita planeta, va avea loc un dineu la care sunteți toți invitați. Nu vă relaxați încă pentru că avem nevoie de toată lumea în stare de alertă maximă. Am primit toate mesajele voastre către cei dragi și vă asigur că vor fi trimise în condiții bune spre Pământ, odată cu rapoartele zilnice. De câteva săptămâni am ieșit din aria de transmisie, dar vom reîntra în contact cu ei după ce vom instala echipamentele noastre pe Adnana. Preluăm din nou controlul manual, așa că vă recomand tuturor să fiți la posturi. Mult succes.

— Se pare că amânăm meciul, domnule căpitan.

— Așa cred. Dar nu te întrista, vom avea timp atunci cand vom fi pe orbită. Ma duc să mă schimb și revin să inițiem împreună decelerarea.

Îi fac semn lui Karl și plecăm spre cabine. Sar sub duș, unde zăbovesc îndelung. Ies proaspăt, complet refăcut, bărbierit, uns cu tot felul de creme. Mă dau cu parfumul meu preferat, Daspațiuoff, din care mi-am adus o cantitate apreciabilă, pun medalionul la gât și încep să mă îmbrac. În

momentul în care îmi iau tricoul observ ceva ciudat. Medalionul meu, din verde deschis cum era, s-a făcut albastru și a devenit sensibil mai cald. Nu dau importanță prea mare aspectului pentru că încep să intru în concentrarea necesară pentru a opri nava la timp. Aprind o țigară, umplu paharul cu un praf proteic peste care torn apă și aștept endorfinele să îmi biciuiască organismul. Mă simt capabil de orice. Cunoșteam foarte bine euforia asta din călătoriile mele anterioare. Era momentul în care deveneam precis ca un robot, în care eram în stare, dacă voiam, să-mi controlez și bătăile inimii. Îmi place adrenalina care se eliberează din suprarenale la contactul cu necunoscutul. Acum e clipa în care aflăm dacă vom câștiga marele pariu pus cu Universul, cu viața, cu noi înșine. În ciuda faptului că mereu i-am luat la mișto pe savanți, trebuie să recunosc că au făcut treabă bună. Nava a mers precis, nu am avut nimic de reparat, nimic de corectat, dar tot vreau să fac decelerarea cu mâinile mele. În nici un caz nu mai doresc să am surprize ca la plecare. Aici nu mai există varianta întoarcerii, pentru că trebuie ceva timp să sintetizăm combustibilul pentru reactoare și să remediem eventualele stricăciuni ale fuzelajului.

Toate astea nu le putem face decât construind o bază destul de mare în care să-i punem la treabă pe savanții aduși cu noi.

Speram ca Adnana să aibă atmosferă, așa cum ni s-a spus, să aibă uscat suficient, să aibă oarece îngăduință cu noi. Asta până se va lămuri și ea așa cum s-a lamurit și Pământul.

Din nou o iau pe arătură.

Aranjat ca o vedetă de cinema pornesc agale către puntea de comandă. Trag un șut în ușa cabinei lui Karl și intru.

Cașalotul se chinuia să tragă peste burta lui imensă un combinezon.

— Iar ți-au intrat hainele la apă sau ești un pic balonat, biliarul? îi spun în loc de salut.

— Tipule, vreau să fiu și eu frumos în cinstea sosirii pe Adnana.

— Natura nu poate fi schimbată, grasule. Tot ce a avut ea mai de preț de dăruit a pus pe mine cu lopata, așa că, pentru voi restul nu a mai rămas mare lucru. Trebuie să vă multumiți cu statutul de imitații patetice, râd eu arogant.

— Ce-i drept, ești frumușel, zise el gânditor. Mă rog, pentru cineva care apreciază genul efeminat, se corectă imediat.

— Lasă tâmpeniile și hai pe punte. Știi foarte bine că doar noi doi putem face bucata asta de fier să se învârtă în jurul Adnanei.

— Pe șobolanul ăla de pilot trebuie să-l înveți bunele maniere. Am să îți arăt eu câteva porcării cu care îi vei aduce multe lipsuri în formula dentară.

Râd ca un apucat.

— Tu nu ești normal. Doar nu îți imaginezi că am să-l desfigurez pe săracul om. Îl voi înșenunchia în a doua rundă, ca să-i arat că pot fi mărinimos. Și acum, plecarea.

— Nu servim oarece stimulente ?

— Ești de neoprit. Lăsăm alcoalele pentru aterizare. Și crede-mă că asta e un ordin. Priceput ?

Știa el când eram eu serios, așa că înghiți în sec și o luă pe urmele mele.

Intrăm pe puntea de comandă, de data asta puși la punct, impecabili. Priviri admirative vin din nou spre mine, dar le ignor, conștient fiind de valoarea mea. Sunt singurul capabil să piloteze nava manual și asta imi dă un sentiment de superioritate față de oricine.

— Domnule sergent Karl, te rog să mă asști, spun eu autoritar.

Aceeși rutină a apăsării pe butoane și același calm puse stăpânire pe mine. Numai că de data asta totul mi se pare mult mai simplu. Chiar îmi era dor să țin în mâini nava. În cele câteva luni care au trecut, nu am făcut nimic altceva decât sport și lectură, plus câteva nopți fierbinți în compania lui Beatrice, așa o chema pe tipa carismatică și delicată, care face parte din echipa piloților secunzi, dar fără mari implicații emoționale. Am fost un debușeu pentru ea așa cum și ea a fost pentru mine. Nu sunt genul de obsedat sexual, dar fiziologia are regulile ei.

Inițiez circuitele de inhibiție și, încet încet, ecranul principal devine din nou negru. Am ieșit din ceața verde. Calibrez fin senzorii și mă uit spre ecran. O feerie de lumini, de planete mai apropiate sau mai depărtate și un fel de praf cosmic roșiatic. Prin el navigam noi. Ceea ce m-a frapat era luminozitatea, cam nefirească pentru un spațiu atât de neprietenos.

Apoi am văzut cauza: enormul soare în jurul căruia gravitau toate planetele din sistemul ăsta. Nimeni nu era capabil de vorbe. Au urmat minute bune de tăcere, de contemplație. Era exact la fel ca atunci când am ieșit prima oară în spațiu, dincolo de sistemul nostru solar. Câte întrebări îți vin în minte, cât de neînsemnat realizezi că ești, cât de fragil și, mai ales, cât de mic. Ne-am obișnuit ca pe Pământ să ne punem în centrul Universului. Ah, specie arogantă! Abia în momentele astea înțelegi că nu ești decât un grăunte, un atom pierdut în imensitate, o strălucire efemeră care, la scară planetară, dispare imediat. Și noi care considerăm existența noastră mai importantă chiar decât forțele Cosmosului...

— Și să mai spună cineva că mărimea nu contează. Vocea lui Karl, bineînțeles.

A avut efectul unui duș rece. Redevenim profesioniști.

— Domnule căpitan, în câteva ore vom avea contact vizual cu Adnana. Totul funcționează normal, nu avem erori în nici un compartiment. Felicitări, domnule, sunteți cel mai bun pilot din galaxie.

— Mulțumesc, draga mea. Trecem pe pilot automat și stăm cu ochii pe radare, rostesc eu, flatat de tonul pe care mi-a vorbit Beatrice.

Apoi în circuitul intern:

— Domnilor savanți, e momentul vostru de glorie și de asemenea semnalul de începere a activității științifice. Am ieșit din ceața verde. Se acordă permisiunea de a fi activate ecranele exterioare. Bucurați-vă de ceea ce vedeți, e magnific. Vă voi anunța momentul în care Adnana ne va face onoarea de a veni la întâlnire. Noi am sosit. Punctuali.

Tai microfonul și privesc din nou spre ecran. Mult, mult praf roșu. Exact ca pe Marte, exact ca atunci când am fost prinși de furtună pe planeta aia de nimic pe care o urăsc din tot sufletul. Ceea ce vedem noi acum e mirific. Mai întâi soarele, gigant, care cred că are o forță de gravitație teribilă. Apoi, prima planetă. De un verde smarald, strălucind extraordinar. Culoarea e aceeași cu a medalionului meu.

Abia aștept să trimitem pe Pământ toate datele. Când vor ajunge nu voi ști, deși mi s-a spus că se folosește un transfer cu o viteză mult superioară vitezei luminii. Mă rog, treburi de savant. Eu sunt de acțiune nu de birou sau microscop.

Planeta asta e imensă. Gravitează în jurul ei trei sateliți care, se pare, sunt doar niște bolovani spațiali fără nimic ieșit din comun. Sunt convins că, în principiu, avem în față un gigant gazos, așa ca Jupiter. Sunt al naibii de curios să aflu ce compoziție are gazul ăsta verde care îi dă culoarea miraculoasă.

— Uitati-vă pe suprafața planetei. Au apărut câteva lumini, probabil vreo furtună ceva.

— Se poate, zic eu. Sau e comitetul de întâmpinare, vreun fenomen gelos că am venit să vizităm Adnana.

— Vă este frică, domnule?

— Sunt doar prudent. Cine e absolut convins că regulile pe care le-am demonstrat noi pe Pământ, cu fizica noastră avansată, se aplică și aici? Crede cineva că, la scară galactică, totul merge ca în teorie?

— De asta nu prea ne apreciați, nu?

E unul din savanți.

— Nu am vrut să spun asta. Fără voi nimic din ceea ce am făcut până acum nu ar fi fost posibil. Nu-mi amintesc să vă fi chemat. Ce faceți pe puntea de control?

— Am venit să vă informez personal că, odată cu aterizarea pe Adnana, vom prelua controlul misiunii. Dumneavoastra sunteți doar pilotul, cel care ne-a adus până aici. De acum încolo noi decidem ce facem.

Am orbit de nervi.

— Debilitatea asta ți-a venit acum sau te apasă mai demult? Sper că nu e o rebeliune toată povestea cu preluarea controlului. Îți dau câteva secunde să dispari în vastele tale laboratoare, normal, dacă ții la regulile dubioase ale esteticii după care este desenată fața ta.

— Vom vedea, domnule pilot, vom vedea.

Dialogul a avut loc cu voce joasă doar între noi doi. Ceilalți erau prea ocupați cu privitul pentru a băga de seamă ceea ce se petrecea în jurul lor.

Spuneți și voi ce debil am cărat cu mine. Nu știu ce m-a reținut să-l umilesc. Cred că tot prudența de care fac atâta caz. Decid să amân rezolvarea situației. În definitiv, toate codurile de la depozitele de armament le cunosc

doar eu și cine deține arsenalul are controlul.

Mari tâmpiți suntem noi, oamenii. Gata să riscăm tot pentru cine știe ce orgolii, pentru cine știe ce ordine, pentru cine știe ce politici aiuristice.

Medalionul arde la pieptul meu. Preiau din nou controlul manual și mă izolez de toți și de toate.

Nu știu cât timp a trecut când, deodată, tot ecranul principal a prins o tentă albastră.

Am ajuns.

Era acolo, ne aștepta. Imensă, tăcută, magnifică. Văzută de aproape, semăna izbitor cu Neptun.

Mă înscriu pe orbită, așa cum am facut de multe ori pe tot felul de planete pe unde m-au purtat misiunile mele. Vor urma câteva zile de observare și analiză.

Jumătate din ea era acum luminată de razele stelei. Nu avea sateliți. Era singură, așteptând parcă pe cineva să-i țină de urât.

Nori. Nori frumoși, albi, care înconjoară Adnana. Mult albastru, multă apă, dacă erau corecte datele pe care le-am primit la începutul călătoriei noastre. Am văzut câteva pete răzlețe de dimensiuni mici, care păreau a fi continente.

Am rămas cu toții fără cuvinte.

— Șefii de departamente sunt convocați în sala de conferințe, spun eu glacial în microfon.

Vreau să tai orice încercare de rebeliune. Trebuie să demonstrăm că merităm această șansă, noi ca specie, nu să umplem și Adnana cu rahaturile noastre de conflicte. Pentru principiul ăsta sunt dispus să fac orice, ascultați ce vă spun.

— Karl, rămâi aici.

— OK.

Scurt și la obiect. Știe el de ce sunt capabil în momentele în care situațiile devin delicate.

Intru în sală.

Se uitau toți la mine cu mult respect. Citeam în ei multe frustrări, abia ținute în frâu.

— Domnilor, v-am chemat aici din mai multe motive, încep politicos. Cel mai important este acela că am încheiat prima parte a misiunii, am ajuns cu bine. Alt motiv ar fi pretențiile unora dintre voi, ca odată ajunși pe suprafața planetei să preia controlul. Vreau să știu cum stăm, dar țin să vă reamintesc că la plecare eu eram liderul vostru. Aștept opinii.

— V-ați făcut datoria exemplar, domnule pilot, spune unul din savanți, dar toți aici de față consideră că de acum încolo noi ne vom pricepe mai bine. Și când spun noi, mă refer la cercetători, medici și o mare parte a militarilor. Nu putem fi conduși de un pilot. Am decis că ierarhiile și regulile de pe Pământ nu mai sunt valabile.

Aprobară toți în tăcere. La urma urmei înclinam să le dau dreptate, dar ceva imi spunea că lucrurile vor degenera.

— Nu uitați faptul că veți avea nevoie de mine să vă întoarceți.

— Tocmai asta e ideea. Mulți dintre noi nu vor să se întoarcă pe mizeria aia de Terra. De ce să cărăm o întregă omenire după noi? Să distrugă și locul ăsta ?

Clar, e un complot la scară mare. Nu prea am ce face momentan, așa că mă adaptez din mers situației.

— OK. Nu țin neapărat să fiu marele căpitan și să dau numele unui continent. Spălați-vă pe cap. Voi duce nava pe planetă în câteva zile și acolo ne vom organiza, dar până atunci eu comand. S-a înțeles ?

Tăcerea lor de gheață am luat-o ca pe o aprobare, așa că am părăsit demn încăperea.

—Karl, ce spui de asta? întreb eu pe circuitul privat.

Bineînțeles că am lăsat deschis microfonul în timpul întrunirii, așa că minunatul meu coleg a putut auzi totul.

— O bandă de idiști, tipule. Eu zic să-i lăsăm în plata Domnului și să găsim un loc liniștit pe Adnana, eventual o plajă ceva, unde să stăm toată ziua cu câteva fete din echipaj. Sunt convins că tu ai multe fane.

Râd.

— Tu chiar crezi că e bine să-i lăsăm pe ăștia să preia controlul?

— Și ce mare brânză o să facă ?

— Păi... Noi cum vom transmite către Pământ? Nu uita că ăsta e scopul venirii noastre aici.

— Crezi că ăia de acasă sunt boi? La ce disperare e acolo, o să facă ceva să dea de urma noastră. Ce combinație de rahat e și personalul. ăștia nu ar fi trebuit testați? Ce dacă sunt savanți? Fiecare e un deviat în felul lui.

Mă abțin să-i spun că el e exemplul perfect.

— Lăsăm lucrurile să curgă de la sine. Eu unul abia aștept să simt iar pământ sub tălpi.

— Ce ziceai de dineul ăla? se interesă, mios.

— Va avea loc, promit.

Pământ sub tălpi

Dineul organizat de mine a fost ceva colosal, în toate sensurile. De la muzică până la mâncare, trecând prin valurile de băutură. Normal, fiecare a strecurat pe navă alcool. Unii în cantități mai mici, alții mai mari, și cred că știți la cine mă refer ca făcând parte din ultima categorie.

A început în a treia zi pe orbita Adnanei, atunci când s-au coroborat toate datele recepționate de pe planetă și ni s-a confirmat existența apei, a oxigenului și a gravitației rezonabile. Adnana e mai mare ca Pământul, dar la fel de ușoară.

Pentru toți cei de pe navă, dineul a fost o descătușare. Nimeni nu a mai ținut cont de nimic. Totul a degenerat într-o beție a simțurilor, a plăcerilor și a viciilor. După noaptea aia s-a instalat o liniște și un calm la bordul navei de parcă eram toți în raiul primordial de unde am fost dați afară de tâmpiți ce ne-am dovedit.

La asta meditam, întins în pat, încercând să depășesc mahmureala groaznică. Decid că e momentul să trec la acțiune și, cu oarece dificultăți, mă extrag din pleduri, împleticindu-mă către baie. Execut operațiunile de bază și, pe jumătate refăcut, sparg liniștea cu o voce dogită în microfonul privat.

— Cum stai cu sănătatea, umflatule?

Nici un răspuns. Cred că doarme dus grasul sau are alte activități pe care nu le întrerupe pentru a vorbi cu mine. Sunt sigur însă că îmi va povesti tot felul de obscenități în loc de explicații.

Mă echipez și mă duc să mă pun de acord cu lumea când și unde asolizăm. Pe puntea principală erau doar Beatrice și unul din piloți. Priveau spre Adnana. Un mic sărut. Ah, femeile astea!

— Bună dimineața, domnule căpitan.

— Bună dimineața, dragii mei. Vă rog nu vă lăsați intimidați de prezența mea. Au cam dispărut gradele de când am ajuns aici sau sunt pe cale să dispară.

Fac amândoi ochii mari. E clar că nu știu nimic.

— Echipa de șoc a savanților nu a ajuns? mă interesez eu.

— Nu, domnule. Cred că nu sunt în stare să facă nimic astăzi.

— Au comis-o tare ieri, nu? Ce plan mișelesc de a anihila pe toată lumea. Țsta cred că e efectul substanțelor inventate de Karl. Eu măcar sunt obișnuit, dar săracii laboranți au ficatul sensibil. Cine știe câți neuroni mai au după așa excese?

— Mulți, domnule pilot, mulți.

Era acolo toată trupa. Îmbrăcată în galben, cu ochelarii pe ochi și o droaie de hârtii în mâini. Unul dintre ei mă privea insistent.

— Domnule, spuse el, avem harta planetei. Am reușit să stabilim un loc pentru asolizare. Recomand să începem cât mai repede deoarece combustibilul e aproape epuizat... Ca și noi, adăugă el oftând.

— Arătați-mi ce aveți în cap. Unde credeți voi că e locul ideal?

— Uitați aici, continentul ăsta. E comparabil ca dimensiuni cu Europa. Restul de uscat reprezintă insule care în nici un caz nu ar putea oferi spațiul necesar pentru planurile noastre.

— Voi știți mai bine. Să-i dăm drumul.

Unde naiba o fi Karl? Nu îmi prea place faptul că nu e cu mine în momentele astea importante.

— Sergentul pe punte! Urgent! rag în microfonul privat. Grasule, pe unde naiba te-ai fofilat?

— Încet, tipule, încet. Prefă-te că nu mă auzi. Am făcut câteva cercetări aseară în timp ce-i anesteziam pe toți cu anumite substanțe despre care e mai bine să nu știi. Preventiv, așa, să nu mă arestezi, râse el sinistru. Ai avut dreptate. E un complot la o scară foarte mare. Bine ai făcut că nu ai forțat nota în ședința aia de nimic. Îți voi povesti tot. Acum, du-ne întregi la sol. Eu voi șterge orice urmă de nas pe care mi l-am băgat în cloaca asta. Succes, amirale.

Tăcere. Începem asolizarea. Verific tot ce e de verificat și preiau din nou nava în control manual. Ca de obicei, a fost o manevră executată impecabil.

În momentul în care am depus nava pe sol am simțit o arsură pe piept și am văzut medalionul luminând feeric. Noroc că ceilalți erau prea ocupați ca să observe ceva în legătură cu mine.

— Doamnelor și domnilor, am onoarea și emoția de a vă anunța că am asolizat. Avem pământ sau ce o fi, sub tălpi, dragii mei. Felicitări tuturor.

Și așa a început cucerirea Adnanei. Au fost zile întregi de planuri, de

discuții, de certuri și, bineînțeles, de schimbări. Nici bine nu am ajuns, că s-au format deja tabere gata să se bată între ele pentru supremație. Într-un final, s-a stabilit un oarecare echilibru și a început munca.

Primul pas pe Adnana fără costum de protecție. Aerul e curat, respirabil, cerul de un albastru extraordinar, soarele destul de blând. Un vânt adie ușor, scuturând coroanele mari ale unor copaci ciudați. Sunt atât de firavi la vedere, dar când am încercat să tăiem câțiva, nu am reușit nici cu cele mai performante utilaje.

Punctul nostru de asolizare a fost aproape de țărmul continentului. Erau doar cinci kilometri până la apă. Când am ajuns prima oară acolo am avut una din cele mai plăcute surprize. Nu era apă sărată, era apă potabilă, chestie stabilită și certificată de laboranții noștri aroganți. Tot ei au descoperit că era complet pură. Nici măcar un microorganism, nici măcar o bacterie, nimic, nimic. Și au început durerile de cap.

În tot iureșul ăsta nu am avut timp să ascult confesiunile umflatului referitoare la complotul planetar. Sincer să fiu, mi se cam rupe. Și eu, și cred că și ceilalți aveam sentimentul că ne-am născut a doua oară, că am primit un dar minunat, că suntem departe de orice pericol, că aici e într-adevăr a doua noastră casă.

Rolul meu a devenit unul complet șters. Nu m-am implicat în nimic pentru că nu aveam loc în nici o echipă. Fiecare știa ce avea de făcut. Avea dreptate savantul așchilopat când a spus că odată cu asolizarea misiunea mea era încheiată.

Se anunța o seară ca oricare alta, când ușa cabinei s-a deschis brusc și au apărut Karl, Beatrice, unul din piloții secunzi, care cred că se numește Bob, doi ofițeri responsabili cu muniția și unul din savanții care mi-a arătat unde să asolizez. Numele lui e Isaac, la fel ca celebrul Newton. Mă uit la toată gașca asta, un pic surprins.

— Bună seara, domnule căpitan.

Vorbi unul din ofițeri.

— Doamnă, domnilor, cărui fapt se datorează această vizită?

— Avem multe de discutat, tipule. Trebuie să luăm o hotărâre. Să vedem ce mai putem salva din scopul inițial al misiunii, glăsui Karl.

Mă uit la el și disting unele schimbări majore. Mai întâi de toate, indispațiul era bărbierit regulamentar, tuns, spălat, îmbrăcat decent. Dar ceea ce m-a frapat cu adevărat a fost privirea lui. O privire hotărâtă, dârză, obosită. Țsta nu e Karl pe care-l știu eu. Plus că era treaz iar așa ceva chiar că îmi pune mari semne de întrebare.

— Vă ascult domnilor, dar dați-mi voie să am câteva secunde o vorbă cu sergentul Karl.

Îl trag deoparte și-i șoptesc.

— Te-ai dilit? Ce e cu tine?

— Tipule, se întâmplă chestii ciudate aici. Crede-mă că nu făceam eu ședința asta dacă nu eram absolut constrâns de împrejurări.

— Ok. Ai venit cu mâna goală?

Râde mișelește și se strecoară în dulapul meu. Normal că scoate de acolo niște sticle mate despre care, vă dau cuvântul meu, nu știam nimic.

— Luați loc, vă rog, spuse el făcând oficiile de gazdă. Tipule, pe unde ai niște pahare?

Nu răspund, dar mă conformez. Odată turnată în pahare dubioșenia de băutură, invit grasul la povestit. Nu se lasă rugat.

— Știți cu toții că a avut loc un conflict între minunatul nostru căpitan, aici de față, și unul din savanții noștri rahitici, nu? S-a întâmplat când am ajuns pe orbita Adnanei. A fost o ședință în care multe hiene de la bord s-au coalizat și au declarat că vor prelua controlul când vom fi la sol. Ceea ce au și făcut, adăugă el gânditor, sorbind din reflex o gură din kerosenul aflat la îndemână. Noi doi, adică eu și tipul ăsta extraordinar, am decis că e mai bine să nu facem uz de forță militară la bordul navei. I-am lăsat să creadă că au câștigat. Repet, noi la ora aia neavând nici un plan pentru a-i contracara. Eu aveam o presimțire destul de funestă...

Auziți și voi ce cuvinte știe să folosească umflatul? Așa ceva trebuie înregistrat. După modul în care începea grasul să turuie, eram sigur că

alcoolul, prietenul lui de o viață, îl impulsiona la greu.

— Așa că nu am stat să văd cum evoluează treaba. Am decis că e timpul să fac ceva săpături. În seara banchetului am botezat băuturile cu o rețetă pe care am căpătat-o în timpul petrecut la periferiile orașului, unde am fost repartizat într-o garnizoană acum câțiva ani.

Tușește cu subînțeles și adaugă sfios.

— Îmi cer iertare pentru eventualele colici biliare sau migrene pe care le-ați suportat din cauza mea, dar a fost ceva indispensabil, pentru că mă hăitua demult o idee. Tipule, abține-te. Nu singura idee. De ce naiba căpitanul nostru nu avea acces în două din cele cincizeci de cale ale navei? Ce dracu putea fi acolo? El nu a băgat de seamă asta, pentru că i s-a spus că înăuntru sunt materialele savanților. I-au luat ochii la plecare, spunându-i că doar el are acces la armament, lucru iarăși fals, deoarece cei doi ofițeri de aici pot deschide departamentul nuclear fără a avea nevoie de aprobarea sau codul lui. Deci, cu chestia asta în cap am anesteziat tot ce mi-a stat în cale până la locația interzisă. A trebuit să aplic teroarea fizică și psihică asupra celor patru gardieni de la primul nivel de securitate. Sincer să fiu, am făcut lucruri de care nu sunt mândru, dar am reușit să intru acolo unde întrebările mele și-au găsit un răspuns mai mult decât înfiorător. Domnilor, două cale imense pline cu instalații de criogenie. Înăuntru sunt oameni. Oameni aduși de pe Pământ fără ca noi să știm. Și cred cu tărie că sunt toți conducătorii noștri, toți șefii de orașe, plus armatele lor de bandiți. Asta este o invazie a Adnanei. Vă dati seama ce porcării se pot isca pe aici când toți vor fi treziți și se vor bate pentru supremație ?

— Rahat, am izbucnit eu. Eram sigur că ne coc ceva. Știu că nimeni nu se va mai întoarce pe Pământ să spună ce am găsit aici. I-au condamnat pe toți la moarte. A fost o chestie elaborată. De asta protocoalele de pe Pământ au fost așa stricte. Să ne antrenăm toți singuri, să nu ne cunoaștem. Rahat și de un million de ori rahat. Să mă scuze doamna, spun eu privind absent în gol. Grasule, ai fost de milioane. Presupun că toți cei de față sunt de încredere. Să punem la cale un plan de a informa Pământul, nu?

— Domnule căpitan, am venit să formăm o echipă, spuse Bob. Noi avem alte planuri. Împreună cu cei doi ofițeri și cu domnul Isaac am reușit să subtilizăm unul din vehiculele de teren pe care l-am încărcat cu tot ce trebuie. De la muniție, armament ușor și greu, până la alimente, medicamente și haine. Ne gândim să plecăm în inima continentului, să explorăm planeta o perioadă și să-i lăsăm pe ăștia să se macine între ei. Bineînțeles că vom sabota nava împreună cu cei doi sateliți care urmează să fie amplasați pe orbită și-i vom ține constant sub ochi pe toți printr-o metodă sau alta. Nu are sens să intrăm în jocurile lor. Mai devreme sau mai târziu neutralitatea va fi considerată o

ofensă, așa că nu vom putea supraviețui decât alegând una din găști.

Deloc prost, băiatul. Beatrice îl sorbea din priviri. Se potrivesc foarte bine porumbeii ăștia doi. Zâmbesc spre el și îl iau la întrebări pe savant.

— La ce porcării ne putem aștepta? Tu ai avut până acum acces la datele planetei. Ce ți se pare dubios?

— Domnule căpitan, e totul prea perfect. Nici o vietate, nici măcar un virus amărât pe planeta asta. Până și copacii mi se par făcuți din metal. Totul e pus la punct, de parcă Adnana ar fi pregătită pentru cineva sau ceva. Și tare cred eu că nu pentru noi.

Mă uit spre Karl, care a intrat în starea lui naturală. Ma uit spre cei doi ofițeri. Demni, vânjoși, disciplinați, fără gesturi sau cuvinte în plus. Din privirile lor mi-am dat seama că vor merge cu noi până la moarte. Beatrice era calmă și se servea cu succes din țigările mele. Ca tablou, făceam o echipă pe cinste, dar dacă tot ceea ce spunea savantul era adevărat atunci am dat de dracu. Mi se părea mai mult decât atrăgătoare perspectiva propusă de ei. Numai că trebuia să facem cumva să avem acces la navă în cazul în care situația s-ar fi deteriorat. Să putem fugi de pe planetă. Dau glas gândurilor mele. Unul din ofițeri îmi răspunde.

— Domnule căpitan, vehiculul de teren are autonomie de zbor. Ce-i drept, la altitudini mici și pe distanțe de cel mult 200 de kilometri. E foarte bun să ne scoată dintr-un eventual pericol apărut la sol, dar nu ne poate duce în spațiu și nici nu putem ajunge cu el la navă în timp util dacă ceva merge prost. Dumneavoastră sunteți cel care cunoaște nava cel mai bine, sunteți singurul capabil să o piloteze manual. Este posibil să instalăm la bord un sistem mascat de control de la distanță?

Meditez la asta o secundă și îmi îndrept privirea spre Isaac. Tresare. Se uită la mine și se luminează. În creierul lui deja a apărut ideea care cred că ne va salva viața într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Stăm de vorbă până târziu în noapte, împărțim sarcinile și ne promitem că de a doua zi vom face tot posibilul ca planul nostru să meargă uns. Dacă era bine lubrefiat acest plan se încheia în patru zile, iar plecarea noastră urma să fie în a cincea zi.

Nu stați degeaba, vă rog, dragi cititori, puneți mâna pe ulei.

Exodul

Mai întâi de toate vreau să lămuresc titlul capitolului. Nu vreau să pară o blasfemie și nici nu îmi doresc conflicte cu tot felul de puritani sau de îndoctrinați, care vor țipa văzând cuvântul acesta. Nu intenționez să mă erijez în vreun Moise sau să pretind vreo rezonanță teologică. Pur și simplu asta e ceea ce am făcut noi și aici nu mă refer doar la echipa mea ci la toți cei care au venit pe Adnana. E un adevărat exod. Clar?

Încep oare să mă lase nervii? Să fiu oare afectat de vreun fel de neurastenie extraterestră? Sau soarele Adnanei emite tot felul de radiații despre efectele cărora pe termen lung sau scurt, noi nu știm mai nimic. Deviațiile astea ar putea fi primele simptome ale unei boli nervoase induse de ele?

Adevărul e că, de când ne-am hotărât să părăsim echipajul, ceva a pus stăpânire pe mine. Un fel de imbold interior, care, parcă, îmi dictează toate acțiunile. Dacă aș fi un tip mai profund, introspect, aș spune că sunt o marionetă în mâinile unui păpușar, care încă nu dorește să se arate. Nefăcând parte din categoria asta de patetici, am conchis că e doar obosit sau chiar mai rău, încordat.

Am lucrat mult în decursul celor patru zile. În final am reușit tot ce

ne-am propus. Cu o seară înainte de plecare ne-am adunat la mine în cameră, am baricadat ușile și am dormit împreună. Noaptea sunt lungi pe Adnana. Lungi și reci. După câteva ore de somn ne-am strecurat din navă și am pornit spre locul în care era camuflat vehicolul. Eram hotărâți ca prima parte a călătoriei să o facem în aer, fără zgomote inutile. Totuși, nu cred că ar fi vrut cineva să consume resurse și timp pentru a ne căuta. Erau alte priorități.

Am ajuns la vehicol și ne-am îmbarcat rapid. Bob a trecut la butoane. Decolăm fără nici un zgomot și fără nici o lumină exterioară. Aveam să deschidem radarul mai tarziu și, cu ajutorul unei busole setate pentru Adnana, să ne orientăm. Dispuneam de controlul navei așa că o puteam chema la noi oricând, ca pe un cațeluș ascultător. Frumusețea faptei era că toți cei care au rămas trăgeau tare pentru a umple reactoarele. Erau precauți și ei. Dacă ar ști că de fapt munceau pentru noi...

Am zâmbit ironic. Însă zâmbetul mi-a fost smuls de o arsură pe piept. De la medalion. Devine din ce în ce mai fierbinte. Se comportă ciudat micul meu talisman. Parcă încearcă să-mi spună ceva.

Navigăm lin în noaptea rece. Totul pare înghețat în timp. Am început, ușor, ușor, să distingem siluete de arbori la sol. Erau peste tot. Un râu străbătea pădurea asta ciudată.

— Bob, la ce distanță suntem de bază? întreb eu.

— O sută douăzeci de kilometri.

— Se luminează. Hai să mergem pe uscat. Ne vom ridica doar dacă va fi absolută nevoie.

A calibrat pilotul automat și s-a întors spre mine.

— Domnule, eu am o senzație ciudată. Vreau să-mi confirmați sau infirmați o teorie. De când am venit aici, nu prea simt senzația de foame. Adică, pot mânca foarte puțin și totul să fie OK. Am o energie care mă ține în cea mai bună formă, atât mental cât și fizic.

— Bob, cred că de vină e surescitarea și starea de luptă permanentă pe care ne-o inducem toți în locuri necunoscute. Până acum, Adnana nu a dat semne că ar fi periculoasă, dar la nivelul subconștientului fiecăruia e o alarmă constantă.

Intervenii Isaac.

— Domnilor, bucurați-vă de starea asta. La ce bănuielei aveam noi în bază... Dacă nu reușim să identificăm o sursă naturală de hrană ne-am ars. Până să ne dăm seama cum evoluează culturile noastre în soarele ăsta sau când e timpul optim pentru a însămânța solul planetei vom fi morți de foame. Pe bune.

Karl clătină gânditor din cap.

— Trebuie să facem cumva. Dacă nu iese nimic bun din expediția asta, să le spunem celor de acasă să își aducă pachetele cu mâncare când vor veni.

— ăsta e Karl. Mereu pus pe glume. Adevărul e că, în situații limită, era un maestru al supraviețuirii. Eu eram destul de calm. Undeva, știam că Adnana va fi blândă cu noi.

Râul era minunat, vehicolul înainta încet, despicând apa limpede de sub noi. Nici un pește. Nimic. Cum dracu să nu fie viață deloc pe planeta asta? În zare vedeam munții înalți pe care-i cartografiasem de pe orbită. Opt mii de metri în medie aveau acele vârfuri. Sunt convins că erau acoperiți cu zăpadă. Poate vom face un schi, mă încurajez eu.

Îl rog pe Bob să oprească pentru a ne bucura de ziua asta minunată. Vreau să înot. Facem tabăra pe malul râului și sărim în apă. În momentul în care am plonjat, întinericul a pus stăpânire pe mine. Era ca un clei, ca o pastă care mă absorbea, îmi intra în creier. Încerc să respir, dar spre surprinderea mea nu simt nimic. Plămânii nu se expansionează. Nu intru eu în panică așa ușor, dar acum chiar îmi e frică.

Din beznă, se îndreaptă spre mine un mic glob de lumină albastră. Se face din ce în ce mai mare. Încerc să țip, dar nici un zgomot nu-mi iese din gât. Decid să mă las în voia destinului. La urma urmei, dacă e să dau colțul aici, ce mare scofală?

Probabil Universul are alte planuri cu persoana mea. Lumina mă

înconjoară. O stare de calm pune stăpânire pe mine. Valuri de energie albastră mă biciuiesc frenetic. E caldă, catifelată chiar.

Nu știu cât a ținut treaba asta, dar, la un moment dat, lumina s-a concentrat în jurul medalionului și a intrat în el. Imediat au dispărut și beznă și senzația cleioasă din jurul meu. Ies din apă, împleticindu-mă. Îi caut din priviri pe tovarășii mei de drum. Sunt toți inconștienți, așezați frumos în cabina vehicolului.

Urătă chestie. Spuneți și voi. Sunt convins că medalionul ăsta mi-a salvat viața. Ce dracu este energia asta? De unde naiba a apărut?

Privesc bijuteria și constat că tenta ei albastră s-a accentuat. A luat din nou temperatura corpului meu. Caut țigările în geanta cu echipament. Aprind una. Fumez cu ochii la cer și cu o ciudată senzație de bine, de echilibru și de detașare. Încep să iubesc planeta asta.

V-am spus la început. Trec de la o stare psihică la alta, exact ca ciclotoxicii ăia, care au nevoie de mult tratament să nu decompenseze.

— Ce paștele mă-sii s-a întâmplat? rage Karl. Așa KO nu am luat în viața mea. Încep problemele tipule, dar să vezi tu ce pregătit am să fiu eu data viitoare.

— Nu mai urla așa, grasule. Mai bine, hai să-i reanimăm pe ceilalți. Ce naiba a fost asta?

— Nu știu. Am sărit în apă și parcă aș fi dat cu capul de un bolovan. Întuneric total. Nici nu știu cât timp am stat așa.

Colegii noștri de suferință încep să-și revină. Nimeni nu are nici un semn, nici o lovitură. Beatrice, în schimb, era un pic mai lentă în reacții decât noi.

— Te simți bine, draga mea? Îți amintești ceva? Întreb îngrijorat.

— Doar întuneric... Întuneric total și, parcă un fel de clei care mă

înconjura.

Hopa! Un fel de clei. Interasant.

Isaac se trezi ultimul. La fel ca și restul, nu-și amintește nimic. A intrat în apă și apoi s-a rupt filmul.

— Domnule căpitan, măcar se întâmplă ceva. Ajunsesem să cred că planeta asta e mai sterilă decât o sală de operații. Măcar acum încep să apară tot felul de fenomene. Eu zic că suntem pe drumul cel bun.

Mereu fascinat de mister, ca toți savanții.

Meditez la ceea ce mi-a spus Beatrice. Partea cu cleiul. Oare să fie efectul faptului că am fost împreună un timp? I-am transmis ceva din energia medalionului? Cine știe?

— Domnilor, să încercăm ceva.

Vocea lui Karl, care, fără nici o reținere, se aruncă direct în apă. Am înghețat. Abia când i-am văzut capul la suprafață, zâmbetul debil și mișcările de cașalot am izbucnit în urlete. Ne-am aruncat cu toții în zeamă. De data asta nu s-a întâmplat nimic.

Am desfăcut câteva rații. În ritmul impus de noi, mâncarea ne putea ajunge timp de două luni. În intervalul ăsta trebuie să găsim o soluție, dar momentan totul e mult prea frumos. Soarele arde, apa e minunată, aerul are o aromă aparte, de nedefinit. Nu e zgomot, nu e poluare, nu sunt oameni puși pe rele. Chiar că e raiul pe Adnana.

Am mers fără probleme până pe înserat. Peste tot în jurul nostru sunt copaci ciudați, cu coroane mari și frunze de diferite culori. Un vânt ușor ne însoțește.

Isaac își nota tot felul de chestii, făcea tot felul de calcule. Beatrice se bronză, grasul trăgea beri, dar cu măsură. Bob dormea, iar cei doi ofițeri făceau cu schimbul la pilotat. Râul avea multe meandre. Curenții erau uneori mai rapizi, alteori mai calmi.

Când s-a lăsat întunericul am acostat la unul din maluri. Nu aveam de gând să ne deplasăm noaptea. Am decis să facem de gardă cu schimbul.

Primul am fost eu. Ceilalți s-au culcat. Am coborât să mă dezmořesc un pic. Nici un zgomot, nici o lumină și, curios, nici o adiere de vânt. Totul e imobil. Așa trebuie să fi fost și pe Terra în nopțile în care natura sau altcineva încerca să creeze viața.

Merg încet printre copaci. Fac mișcări să mă încălzesc. Chiar e rece noaptea și mă enervează că ziua e așa scurtă. Aproximativ, jumătate dintr-o zi pământeană. Oricum, mă bucur de faptul că sunt viu, că sunt sănătos și că particip la aventura asta. Decid să mă întorc.

Deodată, medalionul prinde viață. Se desprinde de la pieptul meu prin nu știu ce forță ciudată, cade pe sol și din el iese din nou acea lumină albastră. Mă învăluie încet. Simt că plutesc. În jurul meu se învârt tot felul de forme, tot felul de particule cu viteze diferite. Apoi, simt o atingere ușoară pe obraz. Ca o bătaie de aripi de fluturi. Nu știu cum, dar parcă în mintea mea se potrivesc niște frecvențe. Mă simt ca un receptor.

Sărutul Adnanei. ăsta a fost singurul meu gând. Nu știu cât a durat magia. A intrat din nou în medalion. O forță mai presus de voința mea m-a făcut să-l iau și să mi-l pun la gât.

Ciudățeniile se țineau în lanț. Cineva sau ceva încerca să comunice cu mine, încerca să mă studieze, să mă simtă. Nu aveam nimic împotriva. Poate așa aflu mai multe despre locul ăsta.

Ajung la vehicol. Beatrice era trează, pentru că urma să preia garda după mine. Câteva ore tot au trecut. Păstram noțiunea timpului de pe Pământ. Așa am convenit între noi.

— Ce a fost asta? întrebă ea uimită. Am văzut cum ai dispărut într-un fel de ceață albastră. Unde ai fost?

— Sărutul Adnanei, draga mea. Sărutul Adnanei.

— Ești întreg?

E o tipă destul de dură, care niciodată nu vorbește mai mult decât e necesar.

— Poți să te convingi, râd eu, aplicând o ventuză pe buzele ei.

Nu făcu pe mironosița. Mă sărută îndelung și din toată inima.

— Du-te la somn, veghez eu.

Am adormit instantaneu. Un somn fără vise, dar extrem de odihnitor. Mă trezesc într-o multitudine de arome. Fac ochii mari și constant că soarele e deja destul de ridicat, dar noi nu am plecat. Grasul își făcea de lucru pe lângă mine.

— Hai tipule, că așteptăm toți să faci ochi.

Nu spun nimic.

— Când dorește domnul lord să se dea jos din baldachinul său aurit, să anunțe, făcu el pe un ton solemn.

Sar din patul tare direct în apă. Din câteva mișcări puternice ies la mal cu o stare psihică extraordinară. Sorb din cafea, aprind o țigară și încep discuția pe care o așteptau toți.

— Ce v-a spus Beatrice?

— Nu prea multe.

Povestesc tot ce s-a întâmplat de când am gasit medalionul pe o planetă extrem de rece și pustie. Echipa rămâne fără cuvinte. În special Isaac, a cărui minte rațională nu putea concepe fenomene de genul ăsta. Dacă nu avea ceva logic sau cât de cât cuantificabil, era fript. Termin de vorbit și mă uit la ei, așteptând reacții.

— Tipule, cum schimbă chestia asta situația noastră? Ce ar trebui să facem?

— Nu știu, răspund încurcat. Cred că ar trebui să ne vedem de treabă, de drumul și misiunea noastră până găsește entitatea asta o cale de comunicare cu noi.

— Nu vă e frică, domnule?

— Nu Bob. Sunt conștient că nu am ce face. Am simțit o mare relaxare în momentul în care am acceptat sărutul Adnanei. Parcă mi s-au descătușat multe resorturi interioare. Mă invadează treaba asta într-un mod atât de delicat încât îmi vine să cred că-i sunt tare drag, râd eu. Și mai cred că,

dacă ar vrea să ne țină pe loc, ar face-o fără mare efort. Dragii mei, tocmai am făcut cunoștință cu unul din locuitorii de aici. Să vedem ce gânduri are cu noi. Nu uitați că suntem musafiri, nu proprietari, așa că haideți să ne comportăm frumos.

Au aprobat toți în tăcere și am pornit la drum. Râul curgea din ce în ce mai repede. Copacii s-au mai rărit. Pe măsură ce înaintam, percepeam un zgomot din ce în ce mai puternic. Am sărit la comandă și am ridicat vehiculul în aer. Râul se termina cu o cascadă ce se prăbușea în hău. Ținem sfat.

— Intrăm sau ne vedem de drum? întreb eu.

— Domnule căpitan, nu are rost să riscăm, vorbi unul din ofițeri. Mai bine mergem pe uscat decât să ne trezim blocați în cine știe ce peșteră. Măcar aici poate mai avem o șansă să descoperim ceva folositor.

— Asta gândeam și eu. Alte păreri sunt? mă interesez, privind la restul echipei.

Nu erau. Am pornit mai departe prin soarele arzător. Solul era nisipos, copacii au dispărut. Cred că, într-un fel sau altul, erau cumva legați de râul care curgea printre ei. Am ajuns la poalele unui munte.

Ne pregăteam de campat când întunericul s-a lăsat brusc. Au apărut multe lumini, albastre, care descriau cercuri pe cer. Cu o viteză uluitoare se ridicau și coborau. Spectacolul a durat câteva minute. S-au oprit ca la comandă și au venit spre noi. Ne-au înconjurat. Semnalul era clar. Trebuia să stăm acolo.

— Uite și restul companiei, șopti Karl. Ce facem, tipule?

— Așteptăm, spun eu calm.

— Ce anume?

— Contactul.

Înainte de a începe grasul tirul de întrebări, medalionul meu a căzut. A ieșit din el acea energie, care m-a învăluit anterior. Adnana, așa am numit-o eu. De data asta afișa un chip asemănător cu Beatrice. Nu scotea nici un zgomot, doar, cumva, îmi implanta în minte cuvinte. Ciudată senzație.

Le-am făcut celorlalți semn să stea liniștiți și am intrat în transă.

— Salutări, domnule căpitan.

— Salutări, Adnana, gândesc eu.

— Vă studiez de când ați venit aici și am văzut la tine receptorul. Medalionul, cum îi spui tu. Prin intermediul lui putem comunica. Sper că nu te deranjează chipul sub care am apărut.

Asta a fost o glumă, cred. Glume extraterestre. Zâmbesc.

— Sunteți o rasă interesantă, dar plină de defecte și extrem de fragilă. Mă mir că ați putut ajunge aici.

— Voi cine sunteți?

— Noi suntem Lucrătorii. E greu să descriu în cuvintele voastre cine suntem și ce anume facem noi. Aveți o minte atât de redusă.

— E prețul pentru faptul că avem și trup, fac eu iritat. Nu ne așteptam să găsim ceva pe planeta asta. E o salvare pentru noi.

— Pământul e la un pas de moarte. Asta e soarta voastră. Acum ați venit aici, dar prin acțiunea asta tulburați tot echilibrul. Nu e casa voastră. Este pregătită pentru o cu totul altă misiune.

— Și noi acum ce trebuie să facem?

— Să vă acceptati locul în Univers, să încercați să depășiți situația de pe planeta voastră. Nimeni nu primește o a doua șansă.

Începe să mă irite ectoplasma asta. Pe bune. Nu prea suport să mi se vorbească așa. Dar ce să fac? Să o iau la palme?

— Te gândești acum, căpitane, să te împotrivești. Așa ești tu. Rebel. O minte destul de puternică într-un trup atât de fragil. Ați rămas totuși la stadiul în care nu puteți depăși, ca rasă, barierele voastre fizice. Câteva secunde în spațiu, fără protecția atmosferei, ar fi fatale pentru toți.

Iar filozofii. Se pare că aveam de a face cu ceva mult peste puterile noastre de înțelegere sau de împotrivire. Mi s-a indus ideea că nu putem face decât ce ni se cere. Orice act de frondă era inutil. Dar oare e adevărat? Sau e doar o tactică de manipulare?

— Ai dubii, căpitane. Sunt în mintea ta. Pot controla orice sinapsă din creierul tău. Vrei să întrerup un circuit din centrul respirator ca să mă crezi?

Țin la integritatea mea fizică și perspectiva de a fi sufocat în

momentul ăsta nu mi se pare deloc atrăgătoare.

— Ne trimiteți pe toți la moarte sigură.

— Moartea e doar un proces. Doar o etapă. Aveți inoculat instinctul de supraviețuire.

— Ce se va întâmpla cu ceilalți? De ce nu intrați și în mintea lor?

— Momentan nu am reușit să acordăm frecvențele noastre cu cele ale minților lor. Fiecare e atât de diferit, unic, încât trebuie să ne adaptăm și noi, iar asta cere timp. Suntem făcuți doar pentru a lucra aici, dar când vor veni ceilalți, atunci va fi prăpăd pentru voi.

Hopa! S-a schimbat situația. ăsta e un avertisment, iar faptul că puteam comunica se datora medalionului meu. E doar o chestiune de timp până vor veni cei de care cu adevărat trebuia să ne temem. Am impresia că sunt destul de asemănători cu noi pentru că au nevoie de apă, de soare, de oxigen. Oricum, sunt mult mai avansați, iar entitățile astea create de ei sunt doar o mica mostră a tehnologiei de care dispun.

Nu știi ce decizie să iau. Să-i avertizez și pe ceilalți sau să chem nava și să plecăm cât mai repede de pe planeta asta?

— Adnana, ce să fac? Tu știi tot despre mine. Ai toate amintirile mele, toată gândirea mea îți stă la dispoziție.

— Căpitane, plecați cât mai puteți. Vor sosi creatorii noștri. E planeta lor. Voi sunteți intrușii, paraziții. Nu e locul vostru aici. S-a lucrat mult pentru a pregăti planeta asta. Iar voi știți doar să distrugeți.

— Dar de ce vin? Și planeta lor e pe moarte?

— Nu au o singură planetă. Sunt o rasă care a început colonizarea Universului de foarte mult timp. Asta fac ei. Modifică planete pentru a putea locui pe ele o mică parte a rasei lor. Și sunt mulți, foarte mulți. Nu poate concepe mintea voastră așa un număr.

— Dar cum de nu i-am găsit până acum? Noi sondăm Universul în căutare de viață inteligentă de ceva vreme.

— Dacă voiau să ia contact cu rasa voastră, luau, dar v-au considerat prea înapoiați. Oricum, e un punct marcat pentru voi, faptul că ați ajuns aici. Căpitane, ăsta este un avertisment. Nu trebuie să vă găsească Creatorii. Crede-

mă. Va fi o catastrofă de mari proporții. Apoi ținta va fi Pământul. Și vor ajunge acolo. O planetă muribundă este mai ușor de modificat după necesitățile lor decât una stearpă, cum a fost asta la începuturi. Atât timp cât nu am fost deranjați de voi, v-am tolerat. În momentul în care ne încurcați planurile, totul se schimbă.

— Ei au lăsat medalionul acolo unde l-am găsit eu?

— Nu intenționat. E posibil să-l fi pierdut atunci când au făcut o escală pentru a studia planeta aia. Sau poate nu. Acum, te rog, întoarce-te la baza ta și transmite tot ceea ce ți-am spus. E singura cale de a vă salva. Voi fi mereu în preajma ta.

Atât a vorbit Adnana. În timpul conversației am simțit o tandrețe și o duioșie care m-au atins în cele mai sensibile colțuri ale sufletului. O fi efectul contactului sau era ceva mai mult? Ciudat e că am început să vibrez la toate astea. Mă îndrăgosteam de o energie, de o fantomă. Chiar o iau razna. Ciudată misiune mi-au mai încredințat semenii mei.

Mă trezesc din transă și mă uit în jur. Echipa mea nu e pe nicăieri.

— Kaaaarrrllll !!! urlu eu din toți plămânii. Unde dracu sunteți?

Nici un răspuns. Privesc în jur și constat că sunt într-un fel de peșteră cu pereți care emană o lumină albastră. Arme nu am. Minunată situație.

Magnific războinic mai sunt, mare căpitan, mare explorator, izolat acum într-o grotă, fără echipa mea de șoc, fără mâncare, fără nimic. La piept, bineînțeles, aveam medalionul, la fel de cald și la fel de frumos. Am intrat în starea de calm, care mi-a salvat viața de atâtea ori. Nu am altă soluție dacă vreau să ies de aici. Trebuie să ascult sfatul Adnanei. Sunt hotărât să mă întorc la bază și să prezint situația camarazilor mei. Trebui să-i conving să plecăm. Nu știu de ce, dar am încredere oarbă în Adnana. Sper doar să nu înceapă ăștia să se creadă mari războinici și să refuze șansa de a supraviețui.

Oare unde naiba e restul echipei mele? La asta nu mă așteptam. Să fiu singur acum. Cu moralul la pământ, am pornit aiurea. Merg fără nici o țintă, dar sper din toată inima să fiu ghidat de cea care m-a adus aici. Curios e faptul că nu-mi e foame deloc, că mă simt mai ușor, plin de energie. O energie pe care pot să o percep cum îmi aleargă prin vene. E posibil ca invadarea de către

ectoplasma prietenoasă să îmi fi modificat, într-un fel, metabolismul?

Nu știu cât am mers. Nu mai aveam ceasul, nu mai aveam niciun echipament. Într-un final, soarele a răsărit pe strada mea. Am găsit un râu asemănător cu cel pe care am navigat. Sunt sigur că duce la suprafață. Am sărit în el și m-am lăsat purtat de curent. Am închis ochii și am recapitulat tot ceea ce mi s-a întâmplat de la plecarea în această misiune.

Sincer să fiu, cred că am și adormit o perioadă. M-am lăsat în voia apei pentru că eram sigur că Adnana va avea grijă de mine. Doar o purtam în medalion.

Într-un final zăresc o pată de lumină. Înot către ea și ies din peștera asta dubioasă.

Acum să te văd, șmechere, cum vei străbate tu cine știe câți kilometri prin soarele arzător și cum îți vei petrece tu nopțile reci până vei ajunge la bază. Și, mai ales, pe unde naiba o fi baza? Mă concentrez asupra medalionului după ce mi l-am scos de la gât. Undeva în minte, percep o șoptă.

— Nu ai mult de mers, dragul meu. După dealul din față e baza voastră.

Dragul meu? Spuneți și voi ce apelativ. I-am căzut cu tronc fantomei. Râd ca un apucat. Dacă m-ar vedea acum tovarășii mei... Ud, slab, bărbos, dezorientat, vorbind și râzând singur.

Urc creasta dealului și zăresc baza. E imensă, cu multe hangare, cu un zid enorm de jur împrejur și cu multă lume mișcându-se în interior. Fac din mâini ca un debil și alerg către ea.

— Stai pe loc, că altfel trag!

O voce groasă și hotărâtă. Dar cât iubeam vocea asta necunoscută.

Rămân stană de piatră. Se apropie de mine un tip masiv îmbrăcat într-o uniformă gri. Trupele speciale, spuma cadrelor militare. Clar. Asta e culoarea lor.

— Domnule căpitan, face el cu ochii ieșind din orbite de uimire. Vă credeam mort. De două luni vă căutăm. Unde ați fost? Grasul, pardon,

sergentul Karl în persoană supraveghează operațiunea de recuperare a dumneavoastră.

Karl, bătrân câine credincios.

— Domnilor, s-a întors căpitanul, spuse el în microfon.

Chiar dacă era calibrat foarte fin, tot am auzit un muget

— Daaaa!!! Drăcia dracului de treabă. Paștele mă-sii de planetă ratată. Nimic nu-l răpune pe căpitanul meu.

Inutil să vă spun cine s-a exprimat așa. Aproape am simțit aburii de alcool ieșind din microfonul soldatului.

— Să mergem, face el. Comandantul suprem abia așteaptă să vă vadă.

Ce titulatură. Nu-mi amintesc să fi avut așa ceva cu noi la plecare.

Conflictul

Am intrat în bază și am fost copleșit de imensitatea ei. Pe ziduri erau montate armele noastre performante și mulți soldați, prea mulți, făceau de gardă cu privirile ațintite în zare. Nici bine nu am făcut doi pași în interior că am și fost luat pe sus și strâns de o pereche de brațe puternice.

— Tipule, unde ai fost? Cum ai dispărut pur și simplu? Cum ai supraviețuit atâta timp fără nimic la tine? Cum ne-ai găsit?

— Grasule, îți voi spune tot. Am vești destul de dubioase. Unde sunt ceilalți?

— Sunt bine toți. Ne-am întors. Te-am căutat zile în șir, dar, chiar și așa,ăștia ne-au spus că am lipsit o lună.

— Ce se întâmplă aici? Ce e cu toată baza asta? Unde e nava?

— Mai ții minte ce am găsit eu la bordul ei când am ajuns? Mai ții minte bănuiala mea?

— Nu m-am sonat încă, crede-mă.

— Era corect ceea ce am bănuir eu. Suntem mulți acum. Generali de care nici nu am auzit și militari care parcă sunt roboți. Tipule, o asemenea concentrare de forțe nu am văzut niciodată. Și toți fac parte din trupele de elită. Cei mai dați dracului. Soldații de oțel.

— Cine naiba e comandantul suprem? Când am plecat de pe Pământ eram eu.

— Da, da ți-am spus că te-au mințit. Acum ne-am adaptat. E bine aici. Mâncare este, băutură la fel.

Se oprește, pentru a nu fi auzit de soldatul care ne conducea. Nu m-ar mira să-și fi făcut viciosul ăsta vreo distilerie în camera lui. Era perfect mulțumit de viață, roșu și umflat ca un dovleac.

Îi fac semn lui Karl să înceteze vorbăria și intrăm sobri într-o clădire mare. Când naiba au avut timp să o ridice? Mă rog, eu vreo câteva luni nu am fost prin peisaj. Ne înghesuim într-un lift și, spre surprinderea mea, în loc să urcăm, am coborât spre interiorul planetei. După câteva minute ieșim și, în fața mea, s-a deschis o imensitate de coridoare cu o mulțime de uși de o parte și de alta. Dau din umeri, hotărât că nu prea voi fi curios de modul în care s-au organizat lucrurile în absența mea. Abia aștept să-l cunosc pe cel care era șeful tuturor. Să-i transmit mesajul care va schimba modul în care privim noi Adnana.

Mai mergem o bucată de vreme și soldatul mi-a făcut semn să aștept. Deschise o ușă și intră.

— Aici e sala în care se strâng în fiecare zi mințile luminate ale bazei, de la militari la savanți. Nu știu ce tot pun la cale, dar au planuri mari se pare, spuse Karl încet.

— Tu nu prea ești invitat, nu?

— Parcă mă interesează? Eu am fost prea ocupat cu căutarea ta. Au vrut să renunțe la un moment dat, dar tu știi ce hotărât sunt. Le-am explicat fandosișilor că, dacă te abandonează, le arunc în aer toată producția de combustibil. M-am pricopsit cu câteva zile de carceră pentru insultă la adresa unui ofițer superior, dar m-au ascultat.

— Ce le-ați povestit? Bănuiesc că v-au interogat pe toți la întoarcere.

— Îți dai seama. În mare, ce am văzut noi a fost o lumină albastră care te-a înconjurat, apoi s-a ridicat la cer și a dispărut. Am plecat imediat după tine și te-am căutat zile în șir, dar nu am găsit nimic. În cele din urmă am hotărât să ne întoarcem la bază. Nu prea ne mai ardea de explorat, mai ales că știam că nu suntem singuri. Cam asta e. Dar acum, că te-ai întors, viața are o altă culoare.

— Domnule căpitan, comandantul vă primește.

— Grasule, rămâi prin preajmă. Vom avea sfatul nostru după ce voi vorbi cu cel care conduce acum operațiunea.

Tăcut, se sprijini de zid.

Intru la șeful suprem. Era o cameră mare atât pe orizontală cât și pe verticală. În centru era o masă de conferințe la care luaseră loc mai mulți indivizi, printre care am recunoscut imediat pe șobolanul de savant cu care avusesem ceva disensiuni în timpul călătoriei. Restul erau doar niste fețe șterse.

— Încântat să vă cunosc și să vă revăd, domnule căpitan, dacă se poate spune așa.

Îmi vorbea un tip mare, tuns chel, cu o privire de gheață.

— Generalul Asibian. Eu sunt acum comandantul suprem al bazei. Avem o problemă în acest sens?

— Nu domnule general. Am tranșat încă de la sosire că misiunea mea a fost doar să aduc nava aici. Subordonații dumneavoastră mi-au spus asta foarte clar, iar eu am fost de acord.

— Mă bucur, domnule. Vă rog, luați loc. Vă pot servi cu ceva? Sunt convins că sunteți extenuat după atâta timp petrecut în afara bazei, fără nici o resursă.

— O țigară ar fi ceva pentru care v-aș rămâne profund îndatorat, domnule.

Stupoare pe fața lui. Se aștepta ca eu să fiu hămesit ca un naufragiat. Se uită la mine și făcu un semn. Imediat au apărut în fața mea cele necesare. Aprind tacticos otrava și trag în piept cu voluptate. Chiar mi-a lipsit nicotina.

Ceilalți se uitau la mine, surprinși de aroganța mea, de forma mea

fizică și de calmul imperturbabil pe care-l așiam.

După ce am stins fumigena am început să vorbesc. Am relatat tot ceea ce s-a întâmplat, începând cu găsirea medalionului până la trezirea mea în peștera aia dubioasă. M-au ascultat în tăcere.

— Cam asta a fost tot, domnilor. Știu protocolul. Sunt decizii pe care le luați între voi, așa că, dacă îmi acordați permisiunea, doresc să mă retrag într-o cameră în care sper că mă veți găzdui. Sunt la dispoziția dumneavoastră, dar acum tânjesc după un duș și după ceva haine curate.

Tot fără cuvinte, generalul făcu un semn. Unul din soldați ieși și se întoarse împreună cu Karl.

— Domnule sergent, o perioadă veți fi gazda căpitanului. Sunt convins că toate lucrurile sale sunt în posesia dumneavoastră.

Apoi către mine.

— Domnule căpitan, e nevoie să mă asigur că nu veți părăsi baza?

— Domnule general, nu văd cum m-ați putea împiedica, dacă aș vrea să fac asta, dar momentan nu e cazul să luați măsuri de siguranță în ceea ce mă privește. Cuvântul meu de militar este de ajuns, spun eu pompos. Nu uitați că acum sunt un simplu mesager. Dacă părerea mea ar conta, aș spune că ar fi bine să părăsim locul ăsta înainte de a veni Creatorii.

— Imposibil domnule. Alte cinci nave de pe Pământ sunt în drum spre noi. Când am preluat controlul bazei am trimis semnalul de plecare.

Hopa! Deci până la urmă misiunea și-a atins scopul.

— Domnule căpitan, face savantul impertinent, ne veți preda medalionul de bunăvoie pentru a-l studia, nu?

— Mi-e teamă că nu pot să fac asta, dar vă asigur că tot ce v-am spus e real.

Spunând acestea îmi scot bijuteria de la gât, o privesc intens și magia se declanșează. Șoptesc:

— Adnana, te rog întărește ceea ce am spus eu. Rasa noastră, până nu pune mâna, nu crede. Mă rog, o mare parte din ea, completez zâmbind.

Apare ea. Albastră, imensă, învăluindu-mă cu particulele ei. Efectul a fost năucitor. Savanții au început să tremure, militarii au dus mâna la arme.

— Domnilor, v-o prezint pe Adnana, spun eu glacial. Vă rog să luați în considerare spusele ei. De fapt spusele mele, care vin de la ea.

Pun medalionul la piept și ies din cameră după ce șutesc pachetul de țigări de pe masă.

— Tipule, ești dat naibii. Și să știi că ești mai slab, dar mai fibrat ca oricând. Ce naiba ai mâncat în tot timpul ăsta?

— Energie pură, grasule, fac eu misterios.

— Și e bună? Ce gust are?

Râd frenetic. Asta înseamnă un tip fără prea multe rotițe în cap. Cât de aproape e fericirea de genul ăsta de oameni.

— Mai bine, hai să mergem undeva unde pot să mă aranjez și eu un pic.

— Da da, știu cât ești de pedant.

Ieșim din clădirea somităților și intrăm în cea în care era camera cașalotului. O cameră standard, militară, care mi-a dat sentimentul că sunt din nou la academie. Într-un dulap era echipamentul meu, păstrat de gras cu sfințenie. Totul era acolo, rânduie frumos și în perfectă stare.

Sar sub duș. Îmi rad părul de pe față, mă spăl pe dinții mei deosebiți și constat cu surprindere că nu mai am nici o lipsă în dentiție. Nu că aș fi avut multe găuri în șiragul de perle, dar de la sporturile sângeroase pe care le-am practicat ani de zile m-am ales cu ceva urmări. De asemenea, pe corpul meu de atlet nu mai aveam nici o cicatrice. Ce dracu au făcut energiile astea cu mine două luni nu știu, dar trebuie să mulțumesc pentru această reparație generală. Trimit un gând suav către Adnana și constat că îmi răspunde cu o stare de toropeală și de plutire.

Spuneți și voi în ce hal am ajuns. Din tipul pragmatic care eram, am devenit un fel de medium.

— Ți-am adus prosoape curate, nefolosite. Te rog să nu te ștergi cu cele care sunt acolo pentru că nu răspund de eventualele eczeme care îți vor apărea în cele mai gingașe locuri.

— Tot scârbos ai rămas, grasule. Pe tine nimic nu te va schimba vreodată, dragul meu vițeluș.

Întră în baie și îmi aduce două prosoape albe, alături de halatul meu de mătase.

— Băi frate, ești ca biscuițele de slab. Complet devitaminizat. Lasă că mă ocup eu de asta.

Nu îl bag în seamă și încep să înlătur picăturile de apă. Mă dau cu parfumul căruia i-am cam dus dorul, îmi îmbrac halatul și intru în cameră. Normal că pe masă se aflau deja nelipsitele beri, alături de sticlele mate. Într-o zi am să-l întreb pe umflat ce dracu e trotilul pe care mi-l tot servește.

— I-am anunțat și pe ceilalți că ești întreg. Au spus că, atunci când te vei mai înzdrăveni, vom ține sfat. Acum, te rog să mănânci ceva. Nu mă pot uita la tine. Sigur nu ești bolnav? Te simți bine?

— Grasule, sunt într-o formă fizică în care nu am mai fost niciodată. Cred că energia asta pe care o port cu mine mă menține așa. Dar să vedem ce părere are despre licorile tale celebre în toată galaxia, râd eu desfăcând una din sticle.

Torn în pahare.

— Pentru Adnana, drag tovarăș.

— Pentru Adnana, yoghinule. Ultima oară când am ținut toastul ăsta eram mai relaxați.

— Așa este. Doar că acum suntem un pic mai luminați în legătură cu planeta asta.

Sorbim în tăcere, apoi devorez cu poftă tot ceea ce avea grasul de mâncare. Bucuros că mă vede în starea asta mă răsfață cu tot felul de bunătați. La finalul cinei scot din geanta cu echipament, țigările, iau microfonul și încep un discurs.

— Dragi colaboratori care vă aflați pe frecvența asta, vă invit la reședința sergentului sonat pentru o oră de lectură în stele. Absența va fi aspru pedepsită. Executarea.

Aud doar câteva chicoteli, apoi vocea lui Bob.

— Domnule, e o bucurie enormă să vă avem din nou printre noi. Vom ajunge toți în cel mai scurt timp.

Decid că nu e frumos să-i primesc în halatul ăsta de proxenet și mă schimb în hainele mele comode. La final, grasul îmi întinde ceasul pe care-l credeam pierdut. Mergea brici. Am simțit că revin printre oameni după ce l-am prins de mână. Pulsul meu e însă foarte mic. Nu-mi amintesc ca vreodată să fi fost așa, dar atâta vreme cât mă simt ca un nou născut nu mă interesează altceva.

Se aud zgomote la ușă. Sar și deschid. Erau toți acolo. Bob, Beatrice, Isaac și cei doi ofițeri ale căror nume nu le-am știut niciodată. Trec din brațe în brațe, din pupături în pupături. Ce bine mă simt cu ei. E echipa mea, oamenii pe care mă bazez și pe care îi iubesc enorm.

În sfârșit se așează fiecare pe unde a găsit loc. Fără vorbe inutile se umplu paharele și se ciocnesc cu un zgomot cristalin.

— Sunt sigur că așteptați toți explicații. Le veți primi, dragii mei, dar mai întâi vreau să aud cum e viața pe aici.

— Domnule, e militarie curată.

— Te ascult, draga mea, zic eu aprinzând a nu știu câta țigară.

Îmi face bine fumul.

— Când am ajuns noi, baza era aproape gata. Se pare că au muncit la ea în draci. După ce au sintetizat combustibilul pentru navă, au băgat-o într-un hangar, sub pază foarte strictă. Apoi au început să apară militarii. Cred că ăsta a fost ordinul. Să fie treziți când totul era cât de cât organizat din punct de vedere al resurselor. Ei au întărit siguranța, au preluat controlul și au instalat pe orbită cinci sateliți, care în permanență monitorizează tot. Sateliți echipați cu armament, bineînțeles. Nu știu cum au creat în jurul Adnanei o pătură de protecție care dezintegrează tot ce trece. Apoi au trimis către Pământ toate datele culese și cred că ăsta a fost semnalul pentru plecarea celorlalte nave. Cred că tot militari se află la bord.

Aici interveni Isaac.

— Scuzați-mă vă rog, doamnă, de întrerupere. Ceea ce am aflat de la colegii mei este faptul că au descoperit în interiorul planetei un fel de

substanță, de compus, care, pe înțelesul vostru, a contribuit la crearea acelei păături de protecție. E și o sursă de energie aproape nelimitată. Așa am reușit să activăm și sintetizatoarele de hrană. Deja se fac experimente promițătoare pe solul Adnanei. Putem cultiva multe chestii, așa încât risc să afirm că, în cel mult câteva luni, problema hranei va fi rezolvată. Și mă refer la hrană în cantități planetare.

— Domnule căpitan, spuse unul din ofițeri, se pregătește o ieșire în spațiu pentru a vedea ce planete vecine avem și ce resurse se pot găsi acolo. Să știți că se lucrează intens, așa că, atunci când vor veni ai noștri, progresele vor fi mult mai mari.

Meditez prelung la cele auzite și încep povestea aventurilor mele. La final scot medalionul și o invoc din nou pe Adnana. De data asta, apare în formă umanoidă. Albastră, cu un chip frumos, cu forme perfect proporționate și chiar cu o tentativă de zâmbet pe bune. S-a adaptat, luând din mintea mea viziunea despre tipul femeii ideale.

— Bună seara, dragul meu, spuse ea cu un glas suav.

Toată lumea rămâne mută, în afară de Karl.

— Omagiile mele, doamnă, încercă el să fie simandicos.

Adnana nu îl privi. Aceeași stare de plutire puse stăpânire pe mine.

— Să sperăm că tot ceea ce ai transmis tu rasei tale va fi tratat cu maximă seriozitate. Nimic nu îi poate împiedica pe Creatori să vină aici. Ceea ce ați descoperit voi până acum e un mic atom în imensitatea spațiului. Planeta asta are un potențial pe care nu-l puteți înțelege. Armele voastre sunt primitive, iar ceea ce ați construit în jurul planetei e nefuncțional. Te rog să vii cu mine.

Și, fără să aștepte încuviințarea mea, mă luă în brațe. M-am pomenit din nou înconjurat de particulele albastre, care se mișcau frenetic în jurul meu. De data asta însă vedeam tot ceea ce se întâmplă. Am urcat, înlănțuit de Adnana, în înaltul cerului și am văzut planeta în toată frumusețea ei. Cum naiba poate să mă care așa prin spațiu, nu știu. Am trecut pe lângă sateliții instalați de noi și doar printr-o simplă atingere unul din ei a explodat. Apoi am coborât cu o viteză ireală și m-am pomenit din nou în camera lui Karl. M-a lăsat din îmbrățișare și mi-a spus:

— Te rog să fii convingător, dragul meu. Foarte convingător. Dacă eu am putut să fac asta, închipuie-ți ce pot face cei care m-au creat.

Intră din nou în medalion. Simt pe piept o vibrație ciudată.

„Calm, draga mea, calm. Dacă ei nu pleacă, noi doi sigur vom fugi de aici”.

Nu știu ce m-a făcut să spun asta. Imediat, medalionul a luat din nou temperatura corpului meu, nu a mai vibrat și eu am intrat în starea de armonie cu tot ce era în jur.

— Domnule, toate astea sunt suficiente pentru a trimite la balamuc un om normal, spuse Bob cu o voce obosită.

— Ai dreptate, dar să îți mai spun ceva. Tocmai a fost distrus un satelit, iar eu cu Adnana am trecut de pătura aia de protecție așa cum trece minunatul nostru Karl printr-o fereastră, care stă între el și kerosenul lui. Suntem terminați dacă nu reușim să-i convingem pe căpoșii ăștia că trebuie să plecăm de aici.

— Grea misiune. Deja opinia generală este că planeta se află la picioarele noastre și deja încep porcăriile clasice. Control militar, secrete, experimente și alte chestii de genul ăsta, spuse unul din ofițeri. Mă tem că atunci când ne vom confrunta cu cei care sunt adevărații proprietari vom fi zdrobiți fără prea mare efort din partea lor. Și apoi va veni rândul Pământului să fie invadat așa cum noi am invadat Adnana.

— Măine sigur mă vor chema la alte discuții, zic eu calm. Și atunci am să le pun în vedere că pot face mari stricăciuni. Acum, să lăsăm astea și să savurăm dinamita creată de Karl. E mult timp de când nu am stat împreună la povești. V-am cam dus dorul.

Am petrecut până la o oră destul de târzie, apoi am decis să mergem în pleduri.

Dorm tun, fără vise, fără întreruperi. Mă trezesc cu un cap greu și cu o amorteală în toate părțile corpului. Ce naiba e astenia asta? Nu am mai avut o așa stare de sfârșeală niciodată. Mă ridic din pat și constat cu surprindere că medalionul e rece, fără nici o strălucire.

Karl doarme ca un epileptic.

“Adnana, ești cu mine?”

Nici un răspuns, nici o vibrație. De asta mă simt așa nasol. Nu e cu mine fantoma mea dragă. Cine știe pe unde umblă? Sunt speriat de faptul că mă simt organic rău în absența ei. Decid să trezesc pahidermul. Deschide niște ochi injectați, încercând să-și dea seama unde e.

— Neața, tipule. Ce te scoli cu noaptea-n cap?

— E amiază, prietene. Tu nu ai un program zilnic prin baza asta? Sau stai degeaba toată ziua așteptând ciroza? Hai să ne activăm cumva. Nu mă simt foarte bine. A plecat Adnana din medalion și mă afectează tare treaba asta.

— Ești dependent, gagiuile. E ceva fizic sau doar o criză de îndrăgostit?

— Fizic, grasule. Parcă mi-au plecat toate forțele.

— Păi, hai să te întremez eu, anemicule, râse el.

Ne mai facem de lucru prin cameră, cu micul dejun și cu toaleta zilnică, apoi ieșim afară. Un soare blând ne călăuzește pașii, o adiere ușoară parcă ne ghidează de colo colo. Așa cum am presupus, sunt căutat de generalul suprem pe circuitul privat.

— Bună ziua, domnule căpitan, spuse el sobru.

— Să trăiți, domnule general, latru eu, încercând să par regulamentar.

— Dacă ați reușit să vă refaceți cât de cât, vă rog să veniți la ședința noastră. Avem nevoie de prezența dumneavoastră astăzi. Au avut loc schimbări majore, care ne dau, oarecum, de gândit.

— Satelitul, nu? fac eu superior.

A urmat o pauză destul de mare după care, pe un ton sec, mi-a răspuns.

— Veniți, vă rog.

Am vrut să-i cer permisiunea de a lua cu mine sergentul, dar m-am răzgândit. Sunt cu Karl la bine și la greu, așa că îl voi impune.

— Hai grasule, că ne așteaptă liderii, spun eu încet.

— Ești cam galben, tipule. Cred că te-a schimbat foarte mult energia asta. Sigur faci față la discuții?

— Voi fi bine.

Simt prezența ei. Valuri de energie mă învăluie, o căldură catifelată

mi se plimbă prin toate celulele. Privirea mi-a devenit mai ageră, iar în minte mi s-a instalat certitudinea că pot face orice.

„Adnana, unde ai fost?”

„Nu ai înțelege, dragul meu, dacă ți-aș explica.”

„Te rog să nu mă mai părăsești, ma simt oribil fără tine.”

„Mi-am permis să intervin în metabolismul tău, de asta te simți așa în momentul în care eu sunt nevoită să mă alătur celor din lumea mea. Dar te voi învăța ce trebuie să faci pentru a controla mental tot ceea ce se întâmplă înăuntrul ființei tale. E o întreagă chimie, dar atât de simplă. Nu conțenești să mă uimești. Să supraviețuiești, ca rasă, atâta timp, cu mecanismele astea deja depășite pe scara evoluției, e ceva extraordinar.”

„E momentul ca eu să mă alătur celor asemenea mie. Sper doar ca mica noastră plimbare de aseară să-i fi lămurit oarecum.”

În tot timpul în care eu am avut acest monolog-dialog, am ajuns în sala deșteptilor planetei.

Nu-i bag prea mult în seamă, mă așez la masă și aștept întrebări.

— Domnule căpitan, nu știu ce s-a întâmplat aseară, dar sunt convins că aveți de a face cu explozia satelitului. Sunt mai mult decât nerăbdător să aflu cum anume ați ajuns la el, cum anume ați trecut de pătura protectoare și, mai ales, cum dracu l-ați distrus. Toate astea fără ca noi să vă putem detecta.

— Domnule general, stimați colaboratori, ceea ce am făcut eu aseară a fost doar o mică mostră a puterilor Adnanei. Vă rog din toată inima să anulăm tot și să strângem șandramaua. Vom găsi altă planetă. Haideți, mai degrabă, să învățăm de la Lucrători unele chestii și apoi să o ștergem de aici, cât mai avem timp. Sunt convins că orice rezistență este inutilă, riscăm o mare catastrofă.

Parcă vorbeam în pungă. Se uitau toți la mine cu o mare uimire și neînțelegere.

— Nu plecăm nicăieri, domnule căpitan, izbucni generalul. De bine, de rău, am ajuns aici, așa că vom negocia cu ei și, dacă nu vom ajunge la o înțelegere pașnică, ne vom bate pentru fiecare palmă de planetă. Din ceea ce îmi spun savanții, prietenii dumitale, Creatorii ăștia, accentuă el cu subînțeles, e posibil să fie ființe marine. Altfel, de ce au nevoie de o planetă cu așa puțin uscat? Poate ajungem la un consens. Ei cu apa lor, noi cu uscatul. E dreptul nostru să trăim în Univers. Și, dacă nu vor, vom muri cu ei de gât, ca niște

militari adevărați, făcu el arogant.

Am rămas mut de uimire. Nu mai era nimic de făcut. Starea de război era ca și declarată. Ăștia nu erau normali. Dar nu era numai atât.

— Dacă nu doriți să participați la treaba asta, sunteți liber să părăsiți incinta bazei. Vi se va pune la dispoziție orice formă de echipament militar doriți, precum și un mijloc de transport. Dar vă asigur că, odată ieșit, nu va mai fi cale de întoarcere. Vă vom tolera însă prezența dacă decideți să mai rămâneți prin preajmă. Acum, vă rog să-mi predați medalionul pentru a scoate ceva informații de la creatura asta ciudată care a pus stăpânire pe mintea și corpul dumneavoastră!

Hai, nu zău! Mă lași? Asta e prea de tot. Șuvoaie de sânge fierbinte mi s-au urcat la cap. Am izbucnit.

— Domnule general, cu tot respectul, vreau să vă informez că faceți cea mai mare greșeală din viața dumneavoastră și, din păcate, sunt sigur, că ultima. Puneți în pericol, nu doar viețile celor de aici, ci și pe a celor de acasă, de pe Pământ. Aroganța și inconștiența sunt cele care ne-au făcut să distrugem Terra, să fim la un pas de extincție, ca rasă. Îmi pare rău, dar în condițiile astea sunt hotărât să preiau controlul misiunii din nou. Și credeți-mă că pot face asta fără a putea cineva să mă împiedice.

— Și cine vă va urma, domnule căpitan? Banda dumneavoastră? face el destul de calm

— Pot instaura teroarea aici, dacă este nevoie. Nu trebuie ca lumea să mă iubească acum pentru a mă urma. Își vor da seama într-un final că i-am salvat.

Nervii mi-au afectat atenția, așa că nu i-am văzut pe cei doi militari de elită, care s-au strecurat în spatele meu și mi-au vârât între coaste țevile reci ale armelor din dotare. Dau să mă întorc, dar o lovitură perversă în ceafă mă face să îngenunchez. Simt și gustul unui bocanc greu între buzele mele senzuale. Asta așa ca bonus.

În secunde următoare nu am mai știut ce e ăla control. Am simțit doar o forță extraordinară în mușchi și, în câteva clipe, toți erau inconștienți. Un tip cu pregătirea mea sportivă și biciuit de energia ciudată cu care m-am întovărășit, a demonstrat că poate anihila zece militari de elită, un general și cinci savanți.

Karl făcu ochii mari.

— Hai să-i legăm cu ceva, propuse el.

— Lasă-i naibii cum sunt. Voi încuia ușa și voi prelua controlul.

Ciudat era că începeam să simt multe chestii. Percepeam rotația planetei, azeam valurile oceanului, deși mă aflam la distanță de el, azeam zumzetul conversațiilor din bază. E clar, mă transform într-un simbiot, încep să evoluez. Poate de asta aveam nevoie noi, oamenii. De o asemenea evoluție. Să nu mai fim sclavii orgoliului nostru, sclavii trupului nostru imperfect.

Drace, gândesc ca Adnana. Sunt însă dispus să fac orice sacrificiu pentru a salva Pământul de invazie. Asta e o rebeliune în toată puterea cuvântului. Nu știu cum vor reactiona toți cei din bază, dar în mod sigur voi reuși să-i conving să mă urmeze, aplicând forța. Nu am de ales.

Mai întâi, ajutat de Adnana, trebuie să distrug sateliții, apoi să îmbarc pe toată lumea în navă și să-i trimit aiurea prin spațiu. Dupa toate astea, trebuie să găsesc o modalitate de a opri din drum celelalte nave. Și, într-un final, să conving Creatorii că intențiile noastre nu vizau amestecul în treburile lor.

Mi se induceau toate astea sau le gândeam chiar eu? Vorba lui Bob, balamuc în toată regula. Pentru toate obiectivele pe care le-am enumerat, nu am nici un plan. Improvizația ține atât timp cât am elementul surpriză de partea mea. Momentan dețin controlul.

— Karl, unde e centrul de comandă? Unde sunt ochii și urechile bazei?

— Pe aici, tipule.

Mă conduce printr-un labirint de holuri și ajungem, într-un final, în fața unor uși blindate.

Deschide, supermanule, dacă poți.

„Adnana, trebuie să intrăm aici.”

Ca prin minune, apare, în formă umanoidă. Cât e de frumoasă.

Îmi face semn să trec. Ușile se deschid automat și intru în centrul de control. O forfotă extraordinară domină peisajul. Fiecare face câte ceva. Într-un final ne observă și îngheață.

— Domnilor, îmi permit să vă informez că eu sunt comandantul acum. Doamna deosebită care mă însoțește se numește Adnana și este ceva peste puterile voastre de înțelegere. Îmi voi permite să întrerup alimentarea cu energie, așa că, vă rog insistent să vă retrageți în camerele voastre până la noi ordine.

Spuneți și voi ce sunt în stare să fac. Iau la palme întreaga mea rasă pentru o fantomă, pentru o iluzie, pentru ceva ce m-a invadat complet. Dar, dacă nu aș fi convins că fac ceea ce trebuie, aș strivi medalionul imediat.

„Din nou ai dubii, dragul meu.”

„E normal, așa sunt eu, dualist, dar, undeva în interior, am o mare încredere în tine.”

Scot toți savanții, pe rând. Asta e partea ușoară. Printre ăștia nu există tipi care să facă crize de nervi cu consecințe contondente. Adnana a închis ușile blindate în urma lor. Am început să decuplez generatoarele. Am făcut antrenamente multiple, care au cuprins și astfel de situații. Cum să iei în stăpânire o anumită locație. În primul rând, tai energia și comunicațiile. Apoi urmezi planul. Eu însă, țin să vă reamintesc, nu am nici unul. Am scos din funcțiune și sateliții.

Nu mai am cale de întoarcere. Sunt pasibil de execuție imediată. Asta abia e o rebeliune. Sunt convins că militarii deja au primit ordin să folosească forța maximă pentru a mă anihila, dar nu-mi pasă.

— Acum, să mergem la navă, spun eu încet.

— Tipule, cum dracu vom trece de iadul pe care mai mult ca sigur ni l-au pregătit semenii noștri iritați?

— Cu încredere, grasule.

— Te urmez. Crezi că se vor chinui să ne prindă vii?

Mă abțin să răspund pentru că știam amândoi ce va urma. Doar erau prin preajmă trupele de elită, oamenii de fier. Eu tocmai pe asta mă bazez. Că sunt doar niște oameni, rigizi în convingerile lor. Ia-le certitudinea că mărul este atras de pământ după ce e aruncat în aer, așa cum a demonstrat mister Newton și ai să vezi ce docili devin. Marile credințe s-au construit pe miracole, nu pe vorbe.

Fără nici o jenă ies printre ușile masive. Adnana e lângă mine.

Normal, pe hol, erau deja organizați colegii noștri. Și totuși am trecut printre ei. M-au privit coplesiiți. Să ieși cu o așa creatură la braț într-o mare de armament și ură, trebuie să fii cel puțin sonat. E cazul meu și al sergentului obez.

Erau fascinați de Adnana. Era momentul pentru care se pregătea omenirea de mii de ani. Acela în care va întâlni o altă rasă, o altă inteligență în Univers. Cred că minunata mea prietenă a făcut ceva cu ei. Prea erau toți ca niște fete mari.

Ieșim din clădire. În fața ei aștepta echipa mea de șoc.

— Bob, du-mă la navă, te rog.

Fără întrebări inutile, a luat-o înainte.

— Tipule, ce plan ai?

— Nici unul, grasule. Merg pe ghicite, fac eu serios.

Ajungem la hangar și intrăm nestingheriți. E aici. Imensă, frumoasă, coplesitoare. Simt un fior de bucurie când o văd.

— Domnilor, îmbarcarea, vă rog. Duceți nava pe orbită și așteptați un semn de la mine.

— Un semn în ce sens?

— Veți vedea la momentul oportun. Acum plecați. Vreau să vă știu în siguranță. Bob, mă bazez pe tine. Știu că la simulări totul pare ușor, dar, crede-mă că în realitate e o povară greu de dus. Doar setează coordonatele, Karl te va asista. Pe curând, domnilor. Eu mai am de reglat multe pe aici.

— Să ai grijă de tine, tipule.

Karl a fost scurt. Ceilalți m-au privit ușor încordați. Beatrice a venit lângă mine, m-a îmbrățișat și m-a sărutat. În momentul ăla am simțit o ușoară amețeală și am văzut că Adnana și-a modificat culoarea. M-a bușit râsul. E geloasă fantoma. Repede mai învață defectele noastre.

Dus de val

Soarele Adnanei mă biciuia cu razele lui fierbinți. Era o zi frumoasă, ca oricare alta. Nu știu de ce simțeam o mare încordare, care mă apăsa groaznic. Nu aveam senzația că greșesc, ci doar aceea că e o clipă crucială pentru două rase. Sau poate trei dacă puneam la socoteală și Creatorii.

Cum era dictonul ăla? „Ai căutat povara cea mai grea și te-ai găsit pe tine însuși.”

Câtă profunzime și frustrare în fraza asta. Nenea ăla care a emis-o cred că a fost un tip extraordinar de nemulțumit. Avea mari conflicte interioare.

Iertare, dragă cititorule, pentru chestiile astea, dar cred că deja ești obișnuit cu deviațiile mele.

Adnana mergea lângă mine și, în momentul ăla, reprezenta singurul meu punct de sprijin.

Deschid microfonul pe toate canalele și încep teoria chibitului.

— Doamnelor și domnilor. Vă vorbește căpitanul vostru la plecarea în această aventură, care, pe zi ce trece, devine o misiune cu o evoluție fatală pentru toată lumea. Vă anunț că sunt în posesia navei. În momentul de față se află în spațiu. De asemenea, dispun de colaborarea și afecțiunea unei forme de viață inteligente, care mi-a transmis un avertisment. Cu tot riscul, trebuie să părăsim această planetă în cel mai scurt timp. Inutil să menționez că orice rezistență este sinucigașă. Am demonstrat că pot face tot ce doresc, inclusiv imbarcarea voastră cu forța. Vă propun o călătorie spre alte meleaguri. Nu e pierdută misiunea noastră. Se schimbă doar locația din motive de securitate. În consecință, vă rog să vă pregătiți astfel încât, în douăzeci și patru de ore, să fiți la bordul navei care ne-a adus aici.

Mă opresc pentru o pauză de efect, așteptând eventuale comentarii. Nu mi-a răspuns însă nimeni. Ori carisma mea, ori Adnana, i-a vrăjit pe toți.

Decid că nu are sens să ard gazul la rece prin bază. „Draga mea, te rog să plecăm de aici.” Din nou mă ia în brațe și mă urcă în înaltul cerului. Mă simt extraordinar. Nu există în interiorul meu nici teamă, nici uimire. Trecem pe lângă navă cu o viteză amețitoare. Ne contopim cu imensitatea spațiului.

Nu știu cât am hălăduit pentru că, așa cum probabil vă amintiți de la orele de fizică sau de filosofie, timpul e ceva relativ.

„Rămâi cu mine, te rog. Nu pleca.” Gânduri și senzații duioase mă copleșesc. Chiar că e ceva deosebit în toată povestea asta.

„Să-i văd întâi plecați pe toți, apoi voi hotărî ce cale aleg. Mă vei prezenta Creatorilor?”

„Pentru ce?”

„Pentru a lămuri situația, pentru a salva Pământul de invazie, draga mea.”

„Nu se va întâmpla așa ceva. Urmele sosirii voastre aici vor fi șterse, nimic nu va tulbura echilibrul, așa că nu are rost să-ți faci griji.”

„Ce se va întâmpla oare cu cei de pe navă? Unde vor putea ei să meargă pentru a fi în siguranță?”

„Înapoi, pe planeta voastră. Așteptați evoluția rasei, nu grăbiți procesul.”

Iar filosofii. Oare suntem forțați să ne acceptăm limitele și să încercăm să ne găsim locul în Univers fără a perturba nimic? Oare ce dracu se va întâmpla cu mine? Cum voi putea trăi, cum voi putea sta pe Pământ după ce am văzut toate astea? După ce am sfidat spațiul și timpul, după ce am început să descopăr unele forțe?

Un tip ca mine să stea încorsetat pe o planetă muribundă alături de semenii lui condamnați la moarte...? Grea viață!

Fără vreun avertisment m-am pomenit din nou în bază. În mijlocul ei era tot personalul, inclusiv militarii, care așteptau docili. Sute de energii albastre lucrau la încărcarea tonelor de echipament în navă. Cum dracu s-au întâmplat toate astea? Cred că e încă una din scamatoriile Adnanei.

— Tipule, cum naiba?

— Balamuc, grasule, balamuc, răspund eu la fel de uimit ca și el.

— Văd că planurile tale au mers beton.

— Nimeni nu ne vrea aici, crede-mă.

— Și unde dracu' plecăm?

— Acasă. Ne vom întoarce cuminți și vom încerca să convingem lumea că soarta noastră este să stăm acolo unde ne-am născut. Nu suntem încă pregătiți pentru Univers.

— Ce porcărie! Vom muri cu toții.

— Nu neapărat. Mai am un plan de rezervă.

În mintea mea a încolțit o idee genială. O idee care, poate, va schimba viața tuturor. Voi rămâne cu Adnana în constelația asta ciudată și voi vedea ce se va întâmpla.

— Tipule, hai să mergem. Toată lumea s-a îmbarcat.

Mă uit la el cu mare drag. Îmi va lipsi grasul ăsta. Îmi vor lipsi glumele, alcoalele dubioase, loialitatea lui. Chiar îmi pare rău, dar e o cale pe care trebuie să merg singur.

— Voi fi prin preajmă, stai fără grijă. Bob pe unde e?

— La post. Să știi că e foarte meticulos și responsabil.

— Un bun căpitan.

Deschid microfonul.

— Bob, ești de acum căpitanul navei. Eu mai am câteva chestii de rezolvat pe aici.

— Unde să duc nava?

— Înapoi de unde am venit.

— Imposibil, domnule. Nu voi condamna Pământul la moarte. Voi intra în ceața verde și voi merge prin Univers în speranța că voi găsi un loc prielnic. Iertați-mi nesupunerea, dar sunt foarte hotărât.

Zâmbesc, plăcut impresionat de spiritul lui rebel. Cred că a învățat de la mine unele atitudini și asta era exact ce avea nevoie pentru a fi un lider necontestat.

Ideea mea ascunsă era să o rog pe Adnana să ne ajute, să ne învețe ce trebuie să facem pentru a recupera ceva din vitalitatea Pământului. Poate energiile astea, Lucrătorii, vor ști să ne pună pe drumul cel drept.

Mai aveam însă ceva de rezolvat. Cum anume voi opri navele care erau în drum spre planeta asta?

Stăteam pe geanta cu echipament și fumam gânditor. Adnana era lângă mine, privindu-mă cu ochii ei albaștri, ciudați. M-a învăluit un mare sentiment de înstrăinare. Nava s-a ridicat și m-am pomenit singur în toată baza părăsită.

„Mulțumesc pentru că ai rămas.”

„Vei putea avea grijă de mine? Cu toată fiziologia mea simplă, să știi că am nevoie totuși de unele chestii ca să pot funcționa.”

„Știu despre tine tot ce trebuie, dragul meu. Ești pe mâini bune.”

Am văzut o tentativă de zâmbet. Am zâmbit și eu ca vițelul. Ce altceva să fac?

Dezastrul

Din spatele unui geam murdar, de la înălțimea clădirii impunătoare, colonelul Nielson privea la spectacolul deprimant de afară. Pe străzile orașului s-a strâns o mulțime de oameni nemulțumiți de faptul că au trecut deja câteva săptămâni de când nu au mai ajuns proviziile.

Primise de dimineață raportul Comisiei de Astronomie, raport bazat pe datele culese de la observatorul plasat pe Triton. Primise și rapoartele misiunii de pe Adnana.

Ce naiba făcuseră ăia între timp? Ultima transmisie a ajuns în urmă cu două luni și totul părea să fie în regulă. Generalul Asibian era un tip de oțel, genul fanatic, și dacă el raportase ca încheiată prima fază a misiunii, atunci îndoielile erau de prisos.

De atunci s-a instalat o liniște de cavou în toate receptoarele. La început, echipa de savanți a presupus că s-au dat peste cap frecvențele. După calculele lor timpul trecea mai repede pe Adnana și era posibil ca numeroase interferențe să afecteze recepția transmisiilor.

S-a avansat ipoteza că ar fi avut oarece dificultăți. Dar dacă au reușit să sintetizeze combustibil, dacă au desoperit materialul ăla pluripotent care ar fi putut reanima Pământul, ce naiba i-ar fi putut împiedica să transmită? Sau să se întoarcă o parte din ei, așa cum a fost programat.

Afară continua iureșul. Mulțimea flămândă devasta orice. În afară de câteva cutii goale nu puteau găsi mare lucru.

Nici el nu mâncase de două zile. Mai avea în schimb o sută de batoane proteice, bine ascunse, și doi litri de apă. Astea erau ultimele lui resurse. Nu că ar mai fi contat.

Își aminti ziua în care a intrat în armată. Multe birouri, multe hârtii.

Liniște totală, puțini prieteni. Se jucau cu cifrele. Puțini erau conștienți de faptul că acele cifre reprezentau viețile unor oameni. Ce mândrie deosebită îi apuca pe toți când datele se potriveau perfect și când reieșea din statistici complicate o perioadă mai mare de subzistență.

Fiecare zi era la fel. Trezit dimineața, în zori, antrenamentul în sala de forță, micul dejun milităresc, apoi biroul imens în care se simțea ca un atom. Când se încheia programul urmau cei patru pereți ai camerei sale.

Era un lux orice abatere, până și întâlnirile cu colegile sale erau parcă planificate de sus. Ajunsese un mic robot în marea armată planetară.

De mic visa să ajungă în spațiu. Apoi s-a specializat în radioactivitate.

Fiind cadru militar, avea unele avantaje legate de hrană, de locuință, de siguranță. Nu știuse, până acum, ce era foamea. Se bucura însă, într-un fel, că totul era pe cale să se sfârșească.

— Domnule colonel, navele vor părăsi orașul. Avem un loc pentru dumneavoastră.

Vocea din difuzor îl trezi la realitate. Făcea parte din gașca de șobolani care părăsea corabia.

— Sosesc imediat, domnule general.

— Hangarul doi, în zece minute. Plecăm cu sau fără dumneavoastră.

Un pocnet sec semnifică sfârșitul conversației. Luă cu el geanta de echipament, care aștepta cuminte pe birou și se grăbi spre hangar.

Soare. Soare fierbinte și enervant, care își arunca razele peste o atmosferă terestră infestată. În arșița amiezii, câteva nave părăseau cele mai mari orașe ale Pământului, având un punct de întâlnire știut doar de cei câțiva generali de la bord.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Atmosfera din navă era atât de încărcată încât nimeni nu îndrăznea să facă nici un gest în plus.

Colonelul Nielson privea absent pe geam. A avut noroc. Era unul dintre cei mai buni specialiști ai armatei în radioactivitate. De asta a fost convocat.

Situația era complicată. De parcă foametea generală nu era de ajuns. S-a verificat totul de zeci de ori. Nu era loc de îndoială. Ceva venea către Pamant. Ceva de dimensiuni foarte mari și cu o viteză prea mare pentru a fi un corp inert din Univers, deși s-au mai văzut anomalii. Înfrorător era că, în câteva săptămâni, intra pe o traiectorie care intersecta planeta. Normal că au început alertele în toată lumea. S-au strâns cei mai importanți oameni pentru a găsi o soluție.

Într-un final au aterizat. S-au grăbit să coboare. S-au încononat disciplinat și au plecat spre una din multiplele platforme care avea rolul unui lift subteran. Au coborât câteva sute de metri în adâncul Pământului. Au intrat într-o încăpere mare, plină de ecrane. Fiecare a luat loc pe unde a apucat. Erau o sută de oameni. Spuma spumelor. Elita orașelor mari, cei care decideau soarta omenirii.

Pe ecrane erau imaginile primite de pe Triton. Se vedea un corp enorm, roșu.

A început consfătuirea. Colonelul Nielson aștepta îngândurat să ia cuvântul. Până la el erau însă mulți care trebuiau să prezinte câte ceva. O bună bucată de vreme nu a fost atent la ceea ce se discuta. În momentul în care au început câteva contre între interlocutori ridică și el privirea. Normal, unii mai sperau sau nu voiau să creadă că, în ciuda tuturor speranțelor, obiectul ăla venea direct către Pământ.

— Domnilor, nu avem ce face. Va trebui să mergem pe Marte, în adăpostul pe care l-am proiectat special pentru asemenea situații.

— Și acolo cât credeți că vom rezista?

— Haideți să facem cumva să oprim amenințarea asta.

— Cum anume? Nu mai sunt rezerve decât pentru câteva zboruri. Nu avem cum să oprim obiectul acesta sau să-i schimbăm măcar traiectoria.

— Pe Marte rezistăm maxim un an.

— Domnilor, vă rog să faceți o clipă liniște, țipă colonelul.

S-au oprit toti uimiți. Fără să le dea timp de replică, Nielson continuă.

— Vă rog să luați loc și să ascultați varianta mea.

Toată lumea îl asculta parcă hipnotizată.

— Toți cei care ne aflăm aici avem acces la datele cele mai secrete. Și fiecare avem o interpretare proprie a acestora. Ceea ce vă rog eu acum este să aveți un pic de judecată obiectivă. Să transcedați în gândire specializarea voastră și să observați un fapt crucial. Obiectul acesta tocmai și-a dublat viteza într-un timp extrem de scurt. E clar că nu e un fenomen natural. Cunoaștem partea aia de spațiu și știți foarte bine că nimic nu ar explica asta. Deci, orice vine spre noi este construit de cineva. Dimensiunile sunt enorme, e aproape cât Luna noastră. Trebuie să recunoașteți că a sosit clipa în care o altă rasă stabilește un contact cu noi. Oricum ar fi, orice intenții ar avea, noi nu putem face nimic. Suntem lipsiți de resurse. Haideți să așteptăm. Pe Pământ vom muri de foame în câteva săptămâni, pe Marte într-un an. Ce diferență e? Dacă am dreptate, poate mai avem o șansă, dacă nu, tot se va sfârși viața în colțul ăsta de Univers. De pe Adnana nu mai avem nici un semn demult. Nu mai există nici o speranță. Aproape toate reactoarele din lume sunt goale, iar de sintetizat combustibil știți foarte bine că nu putem pentru că nu mai avem materie primă. Tot ce ne-a mai rămas de făcut este să studiem obiectul ăsta până vine la noi. Am eșuat ca rasă, am dat-o-n bară. Mai devreme sau mai târziu trebuie să ne împăcăm cu ideea.

Se lăsă în scaunul moale, parcă epuizat de toată tirada asta.

Urmă un moment de liniște.

— Și ați avut curajul de a țipa la noi doar pentru a ne expune fatalismul care vă bântuie, domnule colonel?

— Domnule general, nu e fatalism. Din păcate e o realitate.

— Nu-mi amintesc să vă fi chemat aici pentru capacitatea dumneavoastră de decizie. Sunteți cel mai bun expert în radioactivitate pe care-l avem, așa că, vă rog, data viitoare când veți lua cuvântul, în mod civilizat, respectând ierarhia, să prezentați punctul de vedere al unui profesionist. S-a înțeles?

Nielson lăsă garda jos.

— Am înțeles, domnule general.

— Perfect. Acum, vă rog să vă îndreptați către laboratorul principal. Cunoștințele dumneavoastră vor fi de folos în stabilirea scenariilor la care lucrează deja cei mai buni savanți. În câteva ore trebuie să auzim un raport, pe baza căruia vom lua deciziile finale.

Scenariul cel mai probabil, în concepția lor, era că impactul va devasta Pământul. Nimic nu va rezista. Era iminentă plecarea pe Marte, apoi, într-un timp scurt găsirea unei soluții pentru adaptarea la condițiile de acolo. Trebuia avut în vedere și modul în care se va modifica interacțiunea planetelor în sistemul solar. Așa o coliziune putea devia Pământul de pe orbită. S-ar schimba mecanica cerească. Acum le era forțată mâna. Trebuia găsită o soluție.

Maxim trei sute de oameni încăpeau în baza de pe Marte. Cum vor asigura ăștia supraviețuirea rasei umane nu interesa pe nimeni. Scopul era salvarea temporară a vieților lor.

După câteva ore de calcule și argumente, savanții au prezentat generalilor ceea ce voiau să audă. În câteva minute s-au organizat, au transmis notificările celor aleși pentru plecare, au dat ordine speciale unor echipe pregătite cu grijă demult și apoi au așteptat cuminiți, privind unii la alții, ora stabilită. Nu avea sens să rămână pe Pământ. Puteau studia desfășurarea evenimentelor din noul lor laborator.

Colonelul Nielson a încercat în zadar să se împotrivească, a avut chiar ideea de a refuza îmbarcarea, dar fără succes. Aveau prea mare nevoie de el.

Praf stelar

Am rămas cu Adnana până ce baza a fost complet dizolvată. Lucrătorii aveau o eficiență extremă. În câteva minute, tot ceea ce am construit noi în luni întregi a dispărut pur și simplu.

După ce au terminat treaba, au plecat și m-am pomenit în plin câmp deschis. Din toată călătoria noastră pe planeta asta am ramas doar eu și geanta cu echipament. Însă sunt gata de aventura vieții mele.

O privesc pe Adnana, care parcă a intrat într-un fel de transă. E

imobilă, ochii ei ciudați sunt închiși și nu simt nici un gând din partea ei. Mintea mea se dilată, simt tot ce este în jur. Percep zgomotul celulelor mele. Înțeleg reacțiile din corpul meu. E o metamorfoză.

O liniște stranie m-a învăluit. Parcă nici soarele nu mai arde așa tare. Începe dedublarea mea. Mă ridic spre cer. Planeta rămâne în urmă.

Totul a devenit o continuă linie neagră ce se mișcă pe lângă mine. Nu simt nimic. Nici frig, nici întuneric. Sunt contopit cu spațiul, cu timpul, cu infinitul.

„Adnana.”

Cuvântul magic, de fapt, gândul magic. A dispărut totul și m-am pomenit din nou pe planetă. De data asta sunt într-o încăpere subterană, luminată feeric în culori verzi, alături de o echipă de Lucrători. Mă uit la degetele mele, care parcă au devenit transparente. Au aceeași formă, dar nu aceeași consistență.

„Drace, s-a dus naibii fizicul meu superb. Și câți ani am lucrat la el.”

Am o stare de euforie, amestecată cu uimire. Sunt total diferit. Am conștiință umană, dar nu și corp uman. Am devenit primul reprezentant al unei noi rase în Univers. Un dualism energie-materie.

Mă uit în jur în speranța că o voi descoperi pe cea care m-a făcut să devin așa. E o chestie ciudată. Să poți vibra cu ceea ce e în jurul tău, să simți electronii și să auzi zgomotul atomilor.

Nu știu sigur dacă pot afirma cu certitudine că văd.

Gândurile mele modifică materia. Asta m-a fulgerat.

Comunic fără să vorbesc, percep fără să văd, mă mișc fără să calc. Nu știu de ce trec prin această metamorfoză. Îmi sondez mintea în căutarea unor răspunsuri. De ce oare am fost transformat așa?

Suntem ființe net inferioare față de cei de aici, dar oare avem ceva ce ei nu înțeleg? Avem noi oare, ca rasă, ceva ce ei nu pot învăța, ceva cu care noi ne naștem? Am un million de întrebări pentru Adnana, dar un glas interior îmi spune că e un drum pe care voi merge singur în căutarea răspunsurilor.

Încerc să mă analizez din punct de vedere fizic. Îmi privesc corpul și văd doar o infinitate de particule. Mi-am imaginat cum arătam înainte și

instantaneu am luat formă umanoidă. Temperamentul meu a rămas același. Ca să fiu sigur de asta ard un pumn sănătos în unul din ziduri și fac o frumusețe de gaură. Exact cum mă așteptam!

Simt vibrațiile care m-au răsfățat de când purtam medalionul și eram o mare pungă de apă. E ea. E Adnana în mintea mea sau eu în mintea ei.

„Acum suntem unul. E finalul muncii noastre. Împreună vom începe adevărata misiune.”

„Te rog să mă lămurești. Sunt atâtea necunoscute pentru mine.”

„Ai o eternitate să le descoperi singur. Nu e asta cea mai importantă calitate a voastră? Curiozitatea. Cea care vă împinge să faceți lucruri nesăbuite. Să vă luați de piept cu Universul. Să vă depășiți condiția de experiment primordial. Uite că experimentul nostru a dat roade, iar testul la care ați fost supuși a dezvăluit o evoluție la care noi nu ne așteptam.”

Mă lansez în imensitatea și nemărginirea minții mele. Fiecare particulă din care eram construit poseda o cantitate de informații infinită.

De ce avea nevoie de mine? Nu eram nici cel mai deștept, nici cel mai frumos băiat de pe planetă. Sau poate da? Dacă într-adevăr eram experimentul lor de ce nu au transferat o conștiință direct de pe Pământ? Ne-au făcut să venim până aici. Puteam accepta că e un test pe care l-am trecut. Dar de ce oare i-au făcut pe ceilalți să plece?

Simt în interior un zâmbet care mă pune în inferioritate.

„Poți face tot ce îți dorești acum. Ai răspunsul la orice întrebare. Vei avea acces la toate astea în momentul în care nu vei mai gândi ca și cum încă ai fi încorsetat într-un corp fragil.”

„Nu-mi pot depăși condiția umană, cel puțin pentru moment. Ce ai făcut cu corpul meu?”

„Și asta știi.”

Sunt acum doar energie. O acumulare de gânduri, dar duc dorul senzațiilor fizice. În secunda următoare revin la forma mea inițială. Sunt întins pe o stâncă dreptunghiulară, acoperită cu ceva moale și pufos. Sunt îmbrăcat în haine militare, am geanta cu echipament alături. Pereții camerei sunt de un

verde smarald. Gândurile mele pot transforma materia.

Mă ridic încet și încep o rapidă inspecție a fizicului meu mult încercat. Constat că totul e pus acolo unde trebuie să fie.

„Adnana, hai să plecăm de aici.”

Nici un răspuns. Oare ce gânduri dubioase mai are cu mine minunata mea fantomă?

„Privește, te rog.”

Când naiba a reapărut? Trebuie să-i spun să nu se mai furișeze așa, nu de alta, dar nervii mei au și ei limite. Nu pot suporta șoc după șoc fără să intre în grevă la un moment dat.

E în fața mea. Nu mă pot abține să constat cât e de frumoasă. Ochii ei, în schimb, sunt stranii. Fără pupile. Doar două puncte mari, albastre. Nu pot citi nimic în ei.

„Ce să citești? Ai acces la mintea mea, rezonezi cu mine acum, suntem în simbioză perfectă. Tu îmi dăruiești emoții, eu îți dăruiesc cunoașterea și te adaptez oricărui mediu.”

Mă ia în brațe și mă pomenesc la suprafața planetei. Stupoare, dragii mei. Adio soare, adio loc plăcut, adio copaci. Planeta care semăna atât de mult cu Pământul a dispărut. În jurul meu e o peliculă de energie albastră care mă protejează. Acum am înțeles. E Adnana, mulată pe forma mea umană, ca un costum spațial.

Sunt în mintea ei. Cum poate purta singură o așa povară? Să știi totul, să fii una cu Universul, să modifice planete, să nu-ți pese de timp.

Am simțit infinita singurătate și răceală a unei asemenea ființe. Asta voia de la mine. O motivație, o emoție, ceva care să modeleze o conștiință în interiorul ei. Voia să-și definească propria ei percepție despre sine. Cum ar spune un prieten de al meu, psihiatru, afectul. Așa parcă se cheamă toate chestiile astea.

Oricum, Adnana, planeta, a dispărut.

„Am adus totul la forma inițială pentru a nu mai ispiti și pe alții să pornească într-o călătorie sinucigașă.”

„Am avut norocul de a ajunge primii, nu-i așa?”

„Ai fost ajutat, dragul meu.”

Și eu care mă credeam cel mai bun pilot din galaxie. Am fost dus de mână până aici. Am eşuat. S-a dus dracului salvarea rasei umane. Am încetat de ceva timp să mai fiu uimit sau șocat de chestiile care se întâmplă în jurul meu, dar faza asta cu planeta adusă la stadiul de bolovan, chiar m-a dărâmat. Cum spunea Adnana? Să încetez să mai gândesc încorsetat. Pe dracu! Cine se poate detașa de specia lui? Cine se poate detașa de casa lui? Doar o ființă fără sentimente, fără inimă. Doar o ființă singură. De milioane de ani în singurătate.

Prefer să fiu din nou un atom în praful stelar din care ne-am născut toți, decât să renunț la ideea mea inițială. Sunt un tip care crede în steaua lui, chiar dacă această stea e la dispoziția cuiva care o manevrează cum vrea. S-au schimbat situațiile în toate felurile de la începutul aventurii noastre. Acum măcar am o certitudine. Nu mai vin Creatorii. Chiar am mari îndoieli că există. Totul a fost pus la cale de Adnana și numai ea știe motivul.

„Nu știi încă tot. Nu lua decizii pripite. Gândurile tale modifică materia, nu uita asta. Ești un diamant neșlefuit care abia în mâinile bijutierului capătă adevărata strălucire și frumusețe. Eu sunt bijutierul tău, dragul meu.”

Ce cuvinte folosește! S-a mulat pe mintea mea.

„Când evoluția ta va fi completă, mă vei putea ajuta. Vom putea, împreună, să terminăm ceea ce rasa mea a început cu mult timp în urmă. Sunt ultima din specia mea. Am învățat să folosesc tot ceea ce are Universul de dăruit pentru a ajunge la stadiul ăsta, dar evoluția mea nu e completă. E greu să înțelegi acum ce sunt eu. Avem nevoie unul de altul. Am o soluție pentru planeta ta. Eu am creat-o, în speranța că o combinație între infinitate și fragilitate va deveni cheia impasului în care mă aflu acum. A trebuit să fac multe experimente acolo, culminând cu cel care te-a adus aici.”

Decid că nu are sens să înțeleg mai mult. Deja am aflat lucruri care ar putea zdruncina zdravăn toată organizarea socială de pe Pământ. Poate că totuși avem nevoie de o resetare. Poate că e nevoie de un nou ciclu de evoluție. Poate, în genele noastre, este scris un nivel maxim de dezvoltare, după care urmează prăbușirea și apoi renașterea.

Asta e soluția ei? Cine stie?

Punct final

— Chiar îmi pare rău că nu a venit cu noi căpitanul. Bob, pe unde crezi că o fi? Cum naiba va supraviețui pe planeta aia sterilă? întrebă Karl, în timp ce manevra un acumulator de mari dimensiuni.

— Nu știu, Karl. Ființa aia care e cu el mi s-a părut capabilă de multe. Ține cont că aproape două luni l-a ținut în compania ei și l-a adus înapoi într-o formă fizică impecabilă. Sunt sigur că nu-i va face rău, ba mai mult, îl va învăța o droaie de chestii, care pentru noi ar fi paranormale.

— Dragii mei, avem în final o schiță a traseului pe care am mers până acum. Au venit și datele de la senzorii de distanță. Arată o zonă de Univers destul de pustie. În schimb, sunt foarte mulți asteroizi. Momentan fuzelajul rezistă, dar tare mă tem că avem nevoie de un diagnostic complex. Asta o putem face doar asolizând pe undeva.

Vocea lui Isaac, care a devenit indispensabil pe puntea de comandă.

Nimeni nu i-a contestat noul rol. Nici lui, nici lui Bob. S-a înțeles că el este căpitanul navei și că în mâinile lui se află soarta tuturor. Militarii de elită, împreună cu generalii, inclusiv generalul Asibian, au intrat benevol în criogenie. Toată lumea era convinsă că oamenii lor de încredere vegheau însă la tot ce se întâmplă pe navă. Materia ciudată luată de pe Adnana, asigura funcționarea la capacitate maximă a sintetizatoarelor de hrană. Combustibil era suficient, așa că starea de spirit a echipei excela în optimism.

Savanții continuau experimentele și încercau să înțeleagă mai multe din misterele noului compus. Era o febră continuă. Nimeni nu se plictisea. Într-un final, toți au înțeles că posibilitatea de a rămâne singurii reprezentanți în Univers ai rasei umane era mare. Partea mai delicată: transferul de date spre

Pământ era imposibil.

— Vom găsi un loc unde să putem sta măcar o vreme, rosti Bob mai mult pentru el.

În fiecare zi petrecea ore întregi cu ochii în hărțile complicate pe care le senzorii i le puneau la dispoziție. A avut câteva idei, dar la o analiză mai atentă au picat toate. Parcă pe fiecare planetă sau asteroid mai mare Universul s-a încăpățânat să planteze tot felul de obstacole. Unde oare aveau să mai găsească un loc primitiv?

— Domnule, avem o problemă. Vă rog să priviți.

Unul dintre senzorii interni clipea în disperare, ceea ce însemna că era o breșă în fuzelaj. Ușile ermetice s-au închis automat, compartimentul respectiv a fost depresurizat. Totul făcea parte din protocolul de siguranță internă.

— Ce dracu o fi acolo? întrebă Karl. Dar cu pietroaiele astea în jur totul e posibil, completă el cu un ton savant.

— Domnule Karl, nu e vorba de microasteroizi. Avem un sistem special de protecție a cărui eficiență este maximă când suntem în ceața verde. E vorba de cu totul altceva.

În momentul în care Isaac a terminat de vorbit nava a decelerat automat și luminile de pe puntea de comandă au început să fluctueze într-un cod morse enervant.

— Alertă de securitate, urlă Bob în microfon.

— Momentan rezistăm, domnule. E o cădere de energie, dar nu au fost afectate sistemele principale. Suntem în derivă, dar măcar în interior avem condiții de viață, rosti Isaac, care a reușit să se echipeze în costumul spațial într-un timp record.

— Senzorii interni arată activitate energetică intensă în compartimentul sigilat, domnule.

— Două echipe să asigure zona. Anunțați-mă dacă aveți contact vizual cu orice ar fi acolo.

— Domnule căpitan, suntem pe poziții. Temperatura a scăzut. E frig ca-n cavou aici. Sper doar că ăsta să nu fie al nostru.

— În câteva clipe veți primi întăriri. Formație standard și atenție

sporită.

— Domnule, s-au stabilizat nivelele energetice. Avem putere maximă în reactoare. Putem reintra în ceața verde dacă ordonați.

— Rămânem în inerția asta, Isaac. Nu vreau să risc. Și, orice ar fi, doresc să asolizăm pe primul bolovan care ne iese în cale.

Isaac intră în elementul lui. Timp de câteva minute studie toate datele, activă ecranul principal și căzu într-o stare de meditație, la limita catatoniei. Așa era el. În momentele alea puteai să-l îngropi, că tot nu se mișca. Într-un final, se uită la Bob.

— Domnul dorește și cina sau doar o asolizare lină? șopti el, încercând să fie spiritual.

— Ești sigur că e locul potrivit?

— În partea asta de Univers nu poți fi sigur de nimic, dar asteroidul ăsta e enorm. În mod sigur gravitația lui ne poate asigura o mică pauză.

— Domnilor, ceva nou în zona voastră?

— Domnule căpitan, nu se mișcă absolut nimic.

— Bob, sunt și eu aici. E liniște, ușile sunt complet închise, nu se aude nimic. Parcă temperatura a mai scăzut în ultimele minute, dar în rest nu se observă nimic. Vocea lui Karl deveni sobră.

— Ceva nu îmi place însă. Se răcesc toți pereții într-un ritm rapid și uniform. Asolizăm, într-un final?

— Karl, în câteva zeci de minute vom fi pe sol sau pe ce naiba o fi.

— Sistemele de compensare nu fac față. Ce dracu poate fi așa rece?

Bob nu mai răspunse. Era ocupat cu poziționarea navei, astfel încât să intercepteze traiectoria asteroidului. Zeci de luminițe clipeau, senzorii funcționau impecabil, corectând fin manevrele delicate ale pilotului. Încet, încet, s-au apropiat. Pe ecranul principal apărură imensul corp. De culoare roșiatică, avea multe cratere și era luminat parțial de razele slabe ale unei stele îndepărtate.

— Suntem pe orbită. Se mișcă totuși rapid. Sper să fim într-o oarecare siguranță la suprafața lui. Isaac, ultimele calcule, te rog. Corectează-mi

unghiul de abordare, nu vreau să ne facem praf pe aici.

— Domnule, am calibrat tot. Suntem pe traiectorie descendentă. Putem trece deja pe pilot automat

— Ok. Eliberez controlul manual. Karl, sosesc la voi.

— Ar fi bine să te grăbești. E o lumină ciudată aici. Sunt 243.15 K într-o arie de câțiva metri de la ușă.

— Treziți pe toată lumea, ordonă Bob. E momentul să predăm comanda militarilor de elită, spuse el în timp ce își verifica autonomia de respirație în interiorul costumului.

Se grăbi apoi spre puntea unde se întâmplau toate aceste ciudățenii. Avea senzația că se mișcă extrem de greu, deși era un tip ce putea alerga sute de metri în parametri aproape olimpici.

Păși pe coridorul împânzit de militari. Era rece. O frumoasă luminescență de culoare roșie împodobește pereții unei sigilate. În acea locație erau depozitate multe din mostrele luate de pe Adnana.

— Să trăiți, domnule căpitan, rosti comandantul echipei.

— Care este situația?

— La fel de calmă și de răcoroasă. Avem temperaturi de 203.15 K la nivelul pereților.

— Karl, ce părere ai?

— Eu zic să intrăm cumva și să executăm tot ce mișcă, apoi să punem întrebări.

— Și crezi că vandalismul ăsta ne-ar ajuta? Poate e o formă de viață pașnică. Nu cred că e un fenomen natural.

— Domnule, se extinde, se auzi o voce sobră.

Ciudata lumină roșie începea să cuprindă o arie din ce în ce mai mare.

— Am trezit militarii de elită. Ei vor prelua comanda cât mai repede, spuse Bob. În cel mai scurt timp vom asoliza.

— Domnule, veniți pe puntea principală. Vă înlocuiesc eu. Vreau să

fac o serie de analize. Am câteva teorii. Poate reușim să ne dăm seama cu ce avem de a face.

— Sosesc imediat. Cât mai durează până colegii noștri vor fi complet funcționali?

— Nu mult, domnule, nu mult.

Cum ajunse Bob pe puntea de comandă, Isaac dispăru imediat, mânat de curiozitatea lui proverbială.

Suprafața asteroidului se apropia. O culoare roșie începu să cuprindă ecranul principal. Peste tot, numai cratere. Îl căută pe cel mai mare și acolo decise să ducă nava. Erau măcar apărați de microasteroizi, dacă trebuiau făcute ceva reparații în exterior.

— Domnilor, suntem la sol. Echipa științifică să înceapă un diagnostic complet.

Apoi comută pe frecvența trupelor de securitate.

— Cum stăm?

Nici un răspuns.

— Aici căpitanul. Către echipele din cala treizeci și patru. Răspundeți. E cineva pe frecvența asta?

Tăcere absolută. Toți piloții de pe punte și-au calibrat armele. Priveau întrebători către el.

— Unul din voi rămâne aici, restul merge cu mine.

Din nou, pe frecvența generală.

— Domnule general Asibian sunteți cu noi?

— Sunt, domnule căpitan, dar nu refăcut complet.

— Puteți prelua comanda? Sunteți informat despre situație?

— Sunt. Care e locația dumneavoastră exactă?

— Pe puntea de comandă. Mă pregătesc să merg spre locul acțiunii. Trupele care erau acolo nu mai răspund.

— Am trimis deja toți oamenii mei. Și nici ei nu răspund. Nu cred că e prudent să mergem acum.

— Domnule general, mă tem că nu avem alternativă.

— Atunci, treceți să mă luați de la camera de refacere. Sunteți înarmat?

— Și eu, și echipa mea. Ne vedem imediat.

Tăie comunicația și le făcu semn celorlalți să-l urmeze. Cum au ieșit de pe puntea principală au rămas înmărmuriți. Toți pereții aveau o culoare roșie și senzorii de pe costum arătau temperaturi de 93.150 K. Se îndreptară încet spre ușile liftului, care erau deschise larg. Doar că nu mai era lift. Cablurile din titan care îl acționau atârnavu sinistru în gol.

— Rahat! izbucni Bob. Cum dracu ajungem jos?

Nava era construită printr-o suprapunere de niveluri. Singura cale de a urca sau coborî era doar cu ajutorul liftului. Aceste niveluri erau etanșe între ele.

— Poate încercăm să coborâm prin spațiul fostului lift, propuse cineva.

— Trebuie să oprim gravitația artificială pe toată nava. Așa ne putem mișca mai ușor, rosti Bob. Edward, întrerupe gravitația.

— Gravitația întreruptă în cinci secunde, domnule căpitan, răspunse pilotul de pe puntea principală.

— Activați tălpile magnetice.

Fiecare știa ce are de făcut. S-au îndreptat spre puțul liftului și au început coborârea. Aveau de străbătut douăzeci de etaje.

— Domnule general, se pare că nu putem veni în camera de refacere.

Tăcere totală.

— La dracu! Ori nu merg microfoanele, ori situația e delicată tare.

Într-un final, au ajuns la nivelul unde a început totul.

— Edward, pune din nou gravitația în funcțiune. Avem nevoie de libertate de mișcare.

— Imediat, domnule.

S-au lipit din nou de podea, în poziția bipedă pe care rasa umană a dobândit-o după ani mulți de evoluție. Totul era roșu în jur. Ușile sale erau tot închise. Nici un militar nu era în perimetru.

— Unde dracu au dispărut toți?

— Haideți să încercăm să deschidem cala și vom avea niște răspunsuri. Edward, răspunde la comanda automată?

— Îmi pare rău, domnule. Nu răspunde.

— Atunci vom încerca varianta violentă, spuse Bob setând arma la capacitate maximă.

Cu un astfel de dispozitiv era în stare să pulverizeze orice corp solid. Spuneau hârțogarii că desfăcea cumva legăturile la nivel atomic.

— Un pas în spate, domnilor, rosti el.

Ținti ușa și eliberă raza distrugătoare. Făcu o breșă mare în ea și, fără să piardă timpul, se aruncă înăuntru. Toți ceilalți îl urmară. Întunericul îi cuprinse definitiv. Era finalul călătoriei...

În afara navei, pe asteroidul imens începu furtuna. Vânturi înfiorătoare, praf roșu peste tot și temperaturi care făceau ca totul să înghețe instantaneu. În întunericul craterului imens nava parcă a prins viață. Era luminată din interior și imaginea ei era aceea a unui imens bolovan incandescent. Valuri de particule luminoase ieșeau prin fuzelajul special și, încet, încet, au umplut tot craterul. În acel moment torentul luminos parcă a înghețat și s-a transformat în materie solidă. Câteva secunde mai târziu, asteroidul și-a modificat traiectoria și a început o călătorie stranie spre periferia galaxiei.

Ținta finală: Pământul.

Reconstrucția

— Ultimele echipamente au fost transferate, domnule comandant. Suntem gata să întrerupem orice contact exterior, anunță o voce glacială în difuzorul bazei marțiene.

— Vreau să verific personal situația stocurilor, ordonă generalul Harlow.

— Cum doriți, domnule. Toată lumea e pregătită pentru inspecție. Am ordinul dumneavoastră de a finaliza izolarea habitatului?

— Afirmativ.

În acel moment, uriașa sferă de metal de la suprafața planetei începu manevrele de scufundare în interiorul calotei de gheață.

Toți cei care au ajuns aici erau deja la posturile lor, cu ochii pe monitoare. Stabilirea traiectoriei exacte a corpului necunoscut era singura prioritate.

Generalul Harlow medita, cu ochii pe ecrane.

„Vor descoperi savanții ăștia ceva? Putem face ceva? Putem să-i modificăm traiectoria?”

Îi veni o idee.

— Lăsăm inspecția pe mai târziu. Momentan, îi vreau pe doctorul Lamas și pe colonelul Nielson la mine în birou. Ordon oprirea izolării bazei. Rămânem la suprafață.

— S-a înțeles, domnule comandant.

Luminile exterioare s-au reaprins, protocolul de scufundare a fost ridicat și toată lumea a recăpătat permisiunea de a se deplasa nestingherită. Generalul aștepta, privind în gol. Minutele treceau cu greu. În mintea lui a prins deja contur o manevră îndrăzneată. Era un tip de acțiune și, mai ales, era un tip curios. Unul care voia să știe tot. Fenomele necunoscute îl enervau atât de tare încât atunci când savanții i-au spus că nu știu nici măcar din ce se compune obiectul uriaș care le dădea atâtea bătăi de cap, i-a făcut pe toți incompetenți, folosind un limbaj de-a dreptul cazon.

— Domnule general, am sosit.

Vocea colonelului.

— Luați loc. Vreau să vă propun ceva.

Începu să turuie plin de entuziasm ideea lui genială. În esență, era vorba de folosirea unei sonde din componența observatorului de pe Triton. Sondă care ar putea studia măcar la nivel macro corpul straniu care se afla acum deja la limita sistemului solar.

— Domnule general, întâi de toate am noutăți. Acest bolovan are o deplasare greu de înțeles. Se mișcă în salturi. Acum câteva minute am descoperit chestia asta și vreau să spun că ne-a lăsat mască și pe noi. Contrazice toate legile știute. Singura variantă plauzibilă este să plasăm sonda pe suprafața lui, pentru că altfel nu l-ar putea urmări. Din păcate raza ei de acțiune e destul de mică, oftă doctorul Lamas.

— De asemenea, completă colonelul Nielson, corpul ăsta emite radiații într-un spectru pe care nu suntem în stare să-l cuantificăm. Iar

radiațiile astea sunt discontinue. E ca și cum ar dispărea dintr-un loc și ar apărea în altul, la distanță foarte mare. Aceste salturi ale lui, în timpul nostru, sunt la nivelul milisecundelor.

— Cum dracu? întrebă uluit generalul. Pare că stă într-un loc, dar de fapt a și făcut milioane de kilometri? Ce e tâmpenia asta?

— Nu știm, domnule, răspunseră subordonații într-un glas.

— Am făcut bine că ne-am refugiat aici, spuse generalul într-un final. E realizabilă ideea mea?

— Cred că este, aprobă doctorul. În ritmul ăsta de deplasare va ajunge foarte repede la noi.

— Stați așa, se grăbi generalul, dar, dacă spuneți că se deplasează folosind un fel de dematerializare, nu ar fi posibil să evite ciocnirile cu corpurile care îi ies în cale?

— E posibil. Trebuie să vă mai spun că, după ultimele noastre calcule, în momentul în care va ajunge în sistemul nostru solar, pe traiectoria lui către Pământ se va interpune Jupiter. Poate îl va opri. Noi, ca savanți, începem să ne obișnuim cu tot felul de ciudățenii în ultima vreme.

— Se vede că nu ați stat degeaba de la plecarea de pe Pământ. Să ne punem de acord cu ce avem de făcut pentru a urma ideea mea. Luați legătura cu Triton.

— Va dura un timp până va reacționa sonda, răspunse doctorul.

— Avem activă și naveta de urgență, domnule general. Pilotată cu un strop de nebunie poate ajunge pe Triton în maxim patru zile. La viteza pe care o dezvoltă corpul care vine spre noi ar trebui ca în patru zile să se afle exact în dreptul lui Neptun. Nu știm ce va face după ce a intrat în sistemul solar, dar ne rămâne ceva timp să ne dăm seama ce e cu el. Mă ofer voluntar să pilotez, în cazul în care aprobați ideea asta.

— Domnule colonel, e o acțiune îndrăznească. Alte noutăți mai aveți?

Începu doctorul:

— Ca șef al departamentului de cercetare, nu am a vă spune ceva în plus.

— Nici eu. Suntem la dispoziția dumneavoastră. Când ordonați ieșirea?

— În două ore puteţi să vă îmbarcaţi. Sunteţi liberi.

Cei doi salutară regulamentar şi părăsiră încăperea.

Generalul îşi luă capul în mâini. „Ce porcărie! Tot felul de ciudăţenii au loc în ultima vreme.” Se gândea la cei apropiaţi lui. La soţia şi cei doi copii pe care i-a lăsat pe Pământ. I-a condamnat la moarte. Normal, nimeni nu ştia nimic. Secretul era foarte bine păzit. S-au dat publicităţii câteva rapoarte false despre succesul misiunii de pe Adnana, aşa că marea majoritate a populaţiei a mai găsit o urmă de speranţă. „Oare ce face acum Michael? A băut laptele de dinainte de culcare şi, îmbrăcat în pijamaua lui albastră, s-a băgat în pat, lângă mama şi sora lui. Oare ce visează băiatul meu? Are doar şase ani şi lumea se va sfârşi. Odată cu el. De ce, Doamne, permiţi să se întâmple asta?”

Nu era un tip religios, chiar îi lua frecvent peste picior pe cei care practicau credinţa. Asta până într-o zi, când unul dintre preoţii militari i-a spus că sfârşitul lumii era precizat foarte clar în numeroase scrieri religioase.

— Domnule general, suntem la bord. Începem diagnoza standard. Avem nevoie de codul dumneavoastră pentru a accesa compartimentul de armament.

— Vin spre voi. Vreau să fiu de faţă când veţi pleca.

Se grăbi către navă. Când ajunse, toţi cei care lucrau acolo luară poziţia de dreptiş.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Afirmativ, domnule general. A mai ramas de verificat doar armamentul, dar asta nu se poate fără codul dumneavoastră de autorizare.

— Colonelul Nielson e pe puntea principală?

— Da, domnule general.

— Părăsiţi nava.

Unele chestii trebuiau să rămână cunoscute doar de o mână de oameni. Pe puntea de comandă, doctorul Lamas şi colonelul Nielson erau deja echipaţi în costumele spaţiale. Fără nici un cuvânt, generalul a tastat codul şi a transferat controlul celor doi.

Uşile ermetice s-au închis în urma lui. Cu un zgomot uşor, nava s-a

desprins de bază și a început ascensiunea.

Colonelul calibrează senzorii de distanță pe obiectul misterios. Acesta era acoperit de un fel de ceață și nu puteau vedea nici un detaliu de pe suprafața lui. Ceea ce au observat însă imediat a fost faptul că și-a micșorat considerabil dimensiunile. Dacă la descoperirea lui era cam cât Luna de mare, acum s-a redus la jumătate.

— Când dracu s-a întâmplat asta? Și mai ales, cum? întrebă el uimit.

Doctorul privi gânditor ecranul principal și rosti, ca pentru el.

— Oare ce dimensiuni va avea când va ajunge la noi?

— Poate ajunge cât o minge și noi ne-am făcut griji ca proștii, râse colonelul.

— E momentul să dăm raportul. Domnule general, totul e în regulă. Suntem pe drum către Jupiter. În cateva ore vom intra în centura de asteroizi și vom activa ceața verde pe perioada traversării ei.

— Luați legătura cu laboratorul. Cei de acolo vă vor da vești pe care voi le veți înțelege mai bine.

— Domnule doctor Lamas, vă transmit ultimele date obținute. Obiectul și-a modificat dimensiunile, iar discontinuitățile sunt din ce în ce mai rare.

— Bine, dar asta înseamnă că încetinește. Am estimat greșit timpul. Unde e acum exact?

— A ajuns lângă Neptun. Doamne! Se oprește!

— Poftim?

— S-a oprit.

— Transmiteți semnalul către sondă, ordonă generalul.

Cei doi au început să butoneze frenetic. Ghidată de la distanță, sonda de pe observator își desfăcu antenele și porni automat motoarele auxiliare. Transmise o ultimă imagine cu un răsărit mirific al lui Neptun și apoi începu ascensiunea.

— Ar trebui să se poată apropia suficient, rosti colonelul.

— Abia în momentele astea îți dai seama cât de relativ e timpul și

cum se schimbă în funcție de sistemul de referință. Asteroidul, sau ce dracu o fi, are timpul lui propriu, care, se pare, că e altul față de al nostru. Noi percepem în secunde ceea ce el poate percepe în ani. Sau invers. La naiba! Nu mai știu nimic, făcu doctorul, obosit.

— În câteva minute vom ști ceva. Sonda noastră a ieșit pe orbita lui Triton. Și acum, hai să ne cunoaștem, domnule corp ceresc.

Imaginile au început să vină.

— Afurisita aia de ceață nu ne lasă să vedem nimic. Domnule general, vedeți ceea ce vedem și noi?

— Afirmativ, domnilor. Suntem toți în laborator, cu ochii pe ecrane. Recepția e excelentă.

Sonda se apropia ușor. Au căzut de acord ca ea să execute o rotație completă în jurul corpului misterios și abia apoi să încerce o asolizare.

— Nu mai emite radiații și cred că e cumva ecranat la orice tip de unde, pentru că nici o scanare nu e posibilă. Mai are dubii cineva că e o structură construită? Lansă o săgeată colonelul Nielson.

O victorie mică pentru el. A avut intuiția asta de la început și acum avea dovada. Dar ciudățeniile nu se opreau aici. Nu emitea nici o radiație. Pe nici o frecvență. Era clar. Aveau de a face cu ceva care depășea puterea de înțelegere a rasei umane. Încet, încet, au început să apară imagini cu ceața roșie care-l înconjură. Datele nu relevau însă nimic cunoscut. Erau particule care nu se regăseau în nici o teorie de pe Pământ.

Sonda începu coborârea prin norii roșii. În câteva secunde încetă orice semnal. Cei doi piloți recalibrară senzorii și trimiseră din nou comenzi sondei. Fără nici un rezultat.

— Domnule general, am pierdut sonda.

— Paștele mă-sii de treabă, izbucni Harlow. Și nu am aflat nimic încă. Nu am văzut nimic. Morții mă-sii de bolovan!!

— Ordinele dumneavoastră, domnule, rosti colonelul sfios.

— Să aud scenariile voastre!

— Ori temperatura a distrus nava, ori norii ăia roșii împiedică transmisia. Oricum ar fi, trebuie ținut cont că sonda nu era chiar fragilă.

— Știu asta. Acum avem doar imagini trimise de pe observator.
Porniti spre Saturn și contactați-mă când ajungeți acolo.

Fără nici o vorbă, piloții intrară în ceața verde. Nava lor nu avea un sistem de protecție avansat, așa că traversarea centurii de asteroizi impunea manevra asta. Au setat oprirea automată pe orbita lui Titan și s-au cufundat amândoi într-o profundă meditație.

— Domnule general, obiectul începe să emită radiații.

— Ce anume emite?

— O undă de scanare, domnule.

— Spre noi?

— Nu. Spre Triton.

— Observatorul.

Au spus asta toți în același timp. Câteva secunde mai târziu au dispărut imaginile, iar Neptun avea un nou inel în formare din resturile fostului său satelit.

— Suntem pe poziție. Am ieșit din ceața verde și orbităm lin în jurul lui Titan.

— Aveți imagini? Întrebă generalul.

— Obiectul și-a reluat cursa. Vine spre noi. De data asta nu mai are discontinuități. Se deplasează liniar, constant, iar viteza sa e comparabilă cu a noastră. Ce dracu s-a întâmplat cu Triton?

— Porcăria asta face curățenie. Scanează și apoi distruge. Cu ce, Dumnezeu meu, să tragi ca să distrugi o întreagă planetă? Domnilor, suntem condamnați. Faceți ce vreți. Dispăreți cât mai puteți. Intrați în ceața verde și fugiți unde vedeți cu ochii. Noi scufundăm baza, ecranăm tot și sperăm. Cu bine.

Atât le transmise generalul.

— Protocol de scufundare. Cod de urgență.

— Și noi ce dracu facem, doctore?

— Ați auzit ce a spus generalul, domnule colonel. Nu ne putem întoarce la bază. Avem puțin combustibil. Nava nu e chiar cea mai

performantă din flotă. Nu vom ajunge prea departe.

— Mă gândesc să ne întoarcem pe Pământ. Măcar să murim acasă, împreună cu ai noștri, decât înghețați undeva, printr-un colț de Univers.

— Sau...

— Sau...

Gândeau la fel. Se priviră câteva secunde, apoi fixară coordonatele de zbor direct spre corpul misterios. Pe ecranul principal, imaginea lui era din ce în ce mai clară. Ceața care îl înconjura s-a dispersat și se putea distinge o suprafață luminoasă, fără nici o formă proeminentă. Cei doi piloți priveau încordați ecranele. Nu semăna cu nimic cunoscut, dar urmau un oarecare tipar. Au lansat semnalul de identificare al navei lor și au început mișcarea pe traiectoria de interceptare. Nu a durat mult. S-au întâlnit în dreptul lui Saturn și atunci obiectul a frânat brusc. Toate aparatele de la bordul navei au luat-o razna.

— Iată-ne față în față, vagabond stelar, rosti doctorul Lamas.

— Ne ține pe loc. Nu mai avem putere în reactoare. Ce naiba așteaptă?

— Parcă ar studia fiecare corp din sistemul solar. În dreptul lui Neptun a stat puțin, pe lângă Uranus nici nu a încetinit. Aici, în schimb, a oprit. Caută ceva, sunt sigur.

— Radiațiile sunt uriașe. Dacă ne mai ține mult așa ne vom vaporiza.

— Pornește spre noi.

Au mai văzut doar o culoare roșie și apoi întunericul îi cuprinse.

Sfera luminoasă și-a continuat drumul. A oprit și în dreptul lui Jupiter. Și-a intensificat strălucirea și a început traversarea centurii de asteroizi.

Marte. A fost scanată cu minuțiozitate. După ce a cules toate datele, obiectul ciudat s-a separat în două părți egale. Una dintre ele a pornit cu viteză spre suprafața planetei. Impactul a fost devastator pentru că ținta finală era nucleul. Nucleu, care era rece. Nucleu care nu mai era în stare să asigure nici activitatea geologică, nici câmpul magnetic. În momentul în care cele două structuri s-au combinat, a început procesul de reanimare planetar.

Cealaltă jumătate s-a poziționat deasupra regiunii unde era ascunsă

baza, așteptând parcă ceva. În urma coliziunii și a imensei energii eliberate, calota de gheață, împreună cu baza din adancurile ei, s-a evaporat. Unda de scanare a confirmat dispariția structurii pe care unii dintre pământeni o credeau inexpugnabilă. Totul decurgea după planurile misterioase pe care această sferă și mai misterioasă le respecta cu sfințenie. Odată Marte modificată, obiectul ciudat s-a îndreptat către ținta lui finală: Pământul.

A ajuns. Era o zi ca oricare alta pe planetă. Mizerie, poluare, foamete și haos. Nimic nu mai conta. Fiarele cu două picioare bântuiau peste tot, gata oricând să ucidă, să schilodească, să violeze. Energie nu mai exista pe nicăieri. Ființa numită om s-a reîntors la foc și băță.

Obiectul s-a dilatat și a învelit toată planeta. Încet, încet, a început contracția. Ceața roșie se apropia din ce în ce mai mult antrenând tot ce era particulă nocivă în atmosferă. Aerul a redevenit curat, ca la începuturile vieții. Numai că, această ciudată mantie cobora și vaporiza tot în calea ei. Dezintegra organisme vii până la nivel de ADN. Nu s-a oprit la nivelul solului. Și-a continuat călătoria către nucleul Pământului, unde s-a integrat. În particule roșii, ciudate, a fost ascuns și protejat ADN-ul unei întregi rase, care va ieși din nou la suprafață când forțele misterioase care guvernează Universul vor decide.

Agonie

Strângea între degetele sale mici o păpușă făcută din cârpe. O păpușă cu păr galben, cu ochi negri și un zâmbet ciudat pe buze. Mai mult un rictus. O păpușă suferindă, care se încadra perfect în peisajul din jur.

Era un copilaș de câțiva anișori. Nu mai mulți de șase. Avea un păr

lung, plin de sânge încheșat, o față murdară de noroi și ochișori albaștri de o limpezime și o inocență care aminteau de picturile celebre cu îngeri dintr-un trecut îndepărtat.

Auzise el un cântec, pe care-l fredona mama sa, despre un bătrân ce aducea cadouri copiilor. Mergea fără o țință precisă. Era frig. Era noapte. O făptură fragilă și tristă. Flămândă, într-un tablou apocaliptic. Avea o haină prea mică și un tricou pe care era desenat soarele unei planete din ce în ce mai pustii. Buzele, cândva roșii, erau arse de sete. Era un copil subnutrit. Mergea aplecat, pe ceva ce mai demult fusese o autostradă. Se gândea la mama. Nu mai putea suporta foamea. Nu mâncase de câteva zile. Era greu să găsească ceva de mâncare. Nu mai avea nici lacrimi. Încerca să rămână viu într-o lume ce nu-i oferea decât singurătate și pericole.

Păpușa era caldă.

— Hai să ne jucăm!!

Un râs cristalin, ca sunetul unui izvor rece de munte.

— Eu o să mă ascund, iar tu o să mă găsești!!

— Nu fugi de mine. Nu vreau să te ascunzi.

— Dar trebuie. Așa e jocul.

— Nu pleca.

— Găsește-mă!

Același râs.

O durere cumplită de stomac îl făcu să se aplece.

— Lasă-mă să te vindec!

— Mă doare!

— Te vei face bine.

— Nu fugi de mine. Te rog!

— Caută-mă! Sunt aproape!

Porni în căutarea păpușii. Se abătu de la drum.

— Vino... Vino...

Alergă cât îl țineau piciorușele minuscule. Fără să țină cont de durerea de stomac și de slăbiciunea ce-l copleșea.

— Te gădesc! Te gădesc!

Același râs cristalin.

— Vino, sunt aproape!

Fugea. Apoi, totul parcă s-a oprit. Un gol în jurul lui. Nu știa că putea zbura. Era ușor ca un fulg, dar totuși mult prea greu pentru un aer infestat.

— Ce frumos ne jucăm. Zburăm.

Din nou râsul acela obsesiv, care îl însoți până în ultima clipă.

Îl găsiră a doua zi două epave umane. Un băiețel slab, care strângea la piept o păpușă. Capul său, răsucit într-o poziție nefirească, era acoperit de un păr năclăit de sânge. N-au stat mult pe gânduri. L-au acoperit cu o bucată de pânză murdară și l-au luat cu ei. Vor avea ce mânca vreo două sau chiar trei zile. Doar asta conta. Nu interesa pe nimeni cum anume a ajuns acolo sau unde erau părinții lui. Acum reprezenta doar o modalitate prin care alții își puteau continua viețile lor de nimic.

Zori de zi. Un soare roșiatic, sângieru chiar, își arunca razele pe o planetă muribundă, unde mizeria și foametea dominau. Frumusețea asta a ținut doar câteva clipe. Nori groși au estompat lumina.

Bărbatul căra cu el un cărucior, în care trona toată averea vieții lui, ce se rezuma la câteva haine, două fotografii și un litru de apă. Se mișca greu, pe un drum de munte. Verdețea nu mai era de o bucată de vreme. Doar pietriș și mult praf. Avea o barbă deasă și un păr lung, slinos. Dinții îi erau negri și stricați. La cât de rar mânca, asta nu era o problemă. Cu chiu, cu vai, a ajuns la jumătatea muntelui. Planul era să urce până în vârf. Nu-i păsa de nimic. Nu mai avea nici o speranță. Se uită în zare. În fața lui era un peisaj sinistru. Se vedeau ruinele unui oraș cu ziduri înalte, urme de fum și multe, prea multe, clădiri dărâmate. De acolo plecase el.

A încercat în zadar să ia contact cu cineva. Peste tot pe unde a umblat a găsit doar moarte, așa că, foarte repede a ajuns la o concluzie deprimantă: era singurul om viu din oraș. Luni întregi a bântuit pe străzi încercând să găsească ceva de mâncare. Din când în când a avut noroc. Cea mai mare descoperire a lui a fost depozitul ăla subteran. Ce zile a petrecut acolo... Zâmbi cu plăcere la amintirea asta. Aproape două săptămâni a mâncat cinci cutii de biscuiți și trei de compot. Dar ce savoare, ce energie în toate celulele sale.

Un zgomot de pași îl făcu să se întoarcă. În urma sa veneau doi oameni, la fel de slabi ca și el. La fel de distruși. Mergeau grăbiți, iar dacă au luat-o pe potecile astea lăturalnice, era clar că aveau ceva de preț asupra lor. Se lipi de pământ și îi urmări foarte atent. Unul din ei căra ceva învelit într-o pătură. Cel din spate avea un cuțit în mână. Îl ținea la vedere. Nu-i era frică. Dorea să le ia tot ce aveau asupra lor. Poate ascundeau ceva mâncare. Scoase din pantaloni o țeavă, lungă de un metru, pe care o găsisese într-un apartament din oraș. Își adună ultimele forțe și porni spre ei. Nu l-au văzut decât în ultima clipă. Pocni țeasta primului apoi se întoarse spre celălalt. Ezită o fracțiune de secundă pentru că își dădu seama că era o femeie. Lovitura năprasnică se transformă în una de mai mică intensitate. Femeia căzu. Încă trăia. Găsi trupul copilului. Un braț lipsea. După urmele lăsate de gurile celor doi își imagină ceea ce s-a întâmplat. Nici ochi nu mai avea. Auzise el la o emisiune mai demult că acolo se aflau tot felul de minerale și vitamine esențiale pentru metabolismul uman. Nu se poate consuma numai carne fără ca toate reacțiile chimice din celule să nu o ia razna. Se pare că și cei doi aveau asemenea cunoștințe. Au supraviețuit destul de mult, la fel ca și el, deci știau tot felul de chestii utile. Nu simțea nici dezgust. Nu voia neapărat să supraviețuiască. Curiozitatea îl făcea să mai aștepte o zi, două, până ce se va arunca în prăpastie. Pentru asta a venit pe munte. Să se arunce de pe vârful.

Femeia dădea semne de revenire. Se uită la ea. Era slabă, murdară. Dar era femeie. Îl invadară instinctele. Nu a stat mult pe gânduri. O violă brutal. Nu i-a păsător de gemete și rugăminți. Simțea contracțiile involuntare, toată căldura și catifeaua orgasmelor pe care i le dăruia fără să vrea. Era o brută. O bestie care trăia în mizerie și moarte. Nimic nu mai conta. Doar instinctul. O specie muribundă care, chiar și în ultimele momente, voia să supraviețuiască. Explodă în interior, cu o violență și o forță inumană. Timpul parcă se opri în loc. Ultimele zvâcniri, ultimele gemete. Apoi liniște. Doar o adiere ușoară de vânt și nori plumburii deasupra. Se ridică. Femeia îl privea cu ochi mari, ochi ce picurau încă lacrimi. Își văzu de drum în secunda următoare. Confuz și amețit escaladă muntele cu o energie pe care nu o mai simțise niciodată. Ajunse în vârful. Privi în jos și un zâmbet amar i se întipări pe buze. Nu mai conta nimic. Se aruncă în gol.

Era un drum greu și plin de pericole. Asfaltul lin și neted ca un obraz de copil, ce a fost odată, se transformase într-un lung șir de gropi. Era frig. Un frig care pătrundea prin toate găurile hainelor. Tot ceea ce o ținea în viață era copilul ce-l purta în pântec.

Avea cândva un păr frumos, lung și negru. Acum era plin de fire albe. Își puse o mână pe burtă. Parcă erau bățiile unor aripi de fluture. Nu mai avea lacrimi. Cum să nască într-o asemenea lume? Ce viață să dăruiască? Dacă nu ar fi fost așa frig poate că ar fi văzut altfel lucrurile. O durere violentă o opri din mers. Era timpul. Se întinse pe drum și așteptă continuarea. Era ceva instinctual, ceva natural. Dureri... Dureri cumplite. O senzație de presiune în tot corpul slăbit. Umezeală... Ceva fierbinte. Apoi contracții din ce în ce mai dese.

Suferință, sânge și sfâșiere. Nu putea respira de durere și emoție. Totul avea să urmeze calea bătătorită de mii de ani. Așa era mersul lucrurilor.

Un țipăt, o respirație, o mișcare.

Viață.

Era totul pentru ea. Această ființă fragilă, care tocmai vedea lumina unei lumi în agonie. Nu conta. Va lupta pentru această scânteie de divinitate. Cu dinții sectionă cordonul ombilical și așteptă cuminte ultima fază. Trebuia să elimine placenta. Se transformă într-un animal. O mâncă, plină de lăcomie, deoarece știa că proteinele din ea îi vor asigura zile de forță și de lapte pentru puiul ei. Lumea murea, dar ea năștea și renăștea. Puse copilul la sânul ei moale și simți cum se hrănește odată cu el. Avea trei haine cu care încerca să facă față gerului. Din două, îi făcu un culcuș. Nu mai simțea frigul. Doar o dorință de sacrificiu și de luptă până la moarte pentru ființa care tocmai se născuse. Se ridică anevoios și porni din nou la drum. Azi e o zi extraordinară. Mâine va trebui să se descurce cumva pentru a rămâne în viață amândoi. Dar va face asta. Era crezul ei. În tot corpul simțea o energie maximă și o surescitare vecină cu nebunia. Pas cu pas. Respirație cu respirație. Drumul pe care-l urma nu conta. Strângea copilul, care nu înțelegea nimic. Copilul care nu va cunoaște bucuria, râsul, grija unor părinți iubitori.

Temperatura se schimba de la o oră la alta. Ziua era acceptabil. Noaptea erau extrem de reci. Tocmai o asemenea noapte trebuia să înfrunte. Epuizată și înghețată se întinse din nou pe asfalt. Strânse copilul în brațe. Nu mai avea lacrimi, doar un mare nod în gât.

Soarele răsări devreme și două ființe înghesuite una în alta îl salutară cu o ultimă respirație și o ultimă privire.

Orașul era pustiu. Nimeni pe străzi și nicio lumină în blocurile cu sute de etaje care dominau un peisaj sinistru. Navele erau la sol, avariate sau fără combustibil. Porțile erau larg deschise, dar nu mai era nici o ființă în periferii care să vrea să intre.

O lumină roșie, ciudată, se așternu la un moment dat peste tot.

Magia

E o călătorie incredibilă, cea pe care o fac cu Adnana. Am tot felul de impresii și de teorii despre Univers, despre imensitatea lui și, mai ales, despre ceea ce înseamnă timp. Nu sunt sigur că mai au vreo valoare. Pentru mine timpul se măsoară conform metabolismului meu. Conform sistemului de pe Pământ. În momentul în care a dispărut punctul de referință, am început să nu-l mai pot defini.

Percep însă multe forțe, multe interacțiuni între toate corpurile care orbitează în jurul unor stele mai mult sau mai puțin active.

Adnana e în continuare mulată peste forma mea umană. Mă întreb oare pe câte observatoare sau telescoape apar în momentele astea. Acum sunt convins acum că nu suntem singuri în Univers. Suntem printre cei mai înapoiați, dar și printre cei mai iubiți și poate cei mai studiați.

Nu știi unde mergem, dar după ce am trecut de imensul soare în jurul căruia gravita cândva planeta spre care am pornit de pe Pământ, am văzut din nou doar o dungă neagră, ce se mișca rapid pe lângă mine, de fapt, pe lângă noi.

Din când în când ne opream, iar Adnana studia intens ba un sistem solar, ba o planetă singuratică.

A fost un moment frumos acela în care am asolizat pe o planetă pustie, aflată lângă o stea muribundă. Cerul era de un roșu aprins, se vedeau câțiva sateliți, care răsăreau într-o anumită ordine. Era magnific.

Stăteam cu Adnana pe unul din munții de acolo și priveam cerul. Priveam un peisaj sălbatic și periculos pentru mine, ca o fostă ființă extrem de fragilă. Era o liniște apăsătoare și o lumină ciudată. Din senin, a început să ningă. Mă rog, nu cred că era zăpadă ceea ce vedeam eu, dar semăna perfect cu cea de pe Pământ.

„E senzațional, Adnana. E ca pe Pământ, într-o iarnă teribilă, cu nopți lungi, cu un vânt turbat care urlă pe afară și cu un strop de magie și de bucurie. Ne mai lipsește un foc, o sticlă dubioasă de-a lui Karl și apoi poveștile pot să înceapă. Știi tu ce frumoase erau iernile odată? Știi tu ce emoții ne copleșeau iarna, când eram copii? Nu ai de unde să știi astea.”

„Nu, dragul meu, dar le pot simți acum prin tine.”

Și atunci s-a întâmplat ceva fenomenal. Credeți-mă că nu v-aș plictisi cu chestii din astea, dar merită. Aveți încredere.

Mai întâi, Adnana a creat un fel de acoperiș, un fel de casă în jurul nostru. Apoi, ca prin minune a apărut lângă mine geanta cu echipament. Stătea în fața mea și mă privea zâmbind.

„Te rog să-mi arăți.”

Am scos din geantă trusa de supraviețuire și, dacă vreți să mă credeți, bine, dacă nu, ne vedem la capitolul următor, am făcut un foc. S-a aprins imediat. Am simțit căldura și mirosul înțepător. Mi-au dat lacrimile. Pe bune. Continua să ningă, parcă și mai puternic. Am scos din geantă una din cele două sticle pe care le șutisem de la Karl, un ultim pachet de țigări, precum și rația de supă concentrată, normal, tot ultima porție. Am pus la fiert mâncarea,

am desfăcut sticla și am improvisat două pahare din folia de protecție pentru ochi. Și așa nu îmi folosea la nimic. Ca un gentleman, am invitat-o pe Adnana să se așeze pe geantă și i-am oferit un pahar. Eram chiar curios dacă va bea. Deși eram în simbioză, eu tot nu știam foarte multe despre dânsa. Spre surprinderea mea, cu o oarecare cochetărie, a luat paharul și mi-a zâmbit.

„Pot face tot ceea ce poți tu, nu te îndoi de asta. Mulțumesc pentru lichidul ăsta și să știi, în caz că te întrebi, și sunt sigură că o faci, pot chiar și gusta.”

„Atunci, să ținem un toast. Pentru tine, Adnana, și pentru clipele minunate pe care mi le oferi.”

„Pentru tine, dragul meu, și pentru emoțiile pe care mi le dăruiești mereu.”

Fără alte vorbe, am sorbit din dubioșenia preparată de Karl și m-a cuprins o mare nostalgie. Nu am îndrăznit să o întreb ce anume s-a întâmplat cu nava și echipajul meu. Aveam totuși o presimțire urâtă. Mi-am întins brațele și am cuprins-o. Am băut în tăcere, apoi mi-am aprins o țigară. Doamne, ce bine era...

„Îmi dai și mie?”

Râd frenetic.

„Fumezi, draga mea?”

Spuneți și voi ce porcării o învăț. Chiar că sunt într-o ureche. Am aprins încă una și i-am întins-o cu un gest larg. Fraților, să o vedeți fumând pe Adnana. Cu ochii ăia ai ei stranii, cu formele ei perfecte, scoțând fum chiar și pe nas... Și în ce conjunctură. Numai mie mi se putea întâmpla așa ceva.

Am izbucnit în râs amândoi. Cu un zgomot prelung, recipientul de pe foc ne anunță că e gata masa. Am turnat supă în gamelă și am servit-o pe curioasa mea companioană.

„E ciudat. Nu am mai făcut asta niciodată, dar știu că e o necesitate pentru voi. Acea de a mânca. Deși v-am vizitat de multe ori, niciodată nu am fost curioasă să încerc.”

„Nu e chiar un festin, e doar o porcărie de supă militară, seacă și cam fără gust, dar, te rog, ești invitata mea.”

Adnana a mâncat puțin. Mi-a întins restul de supă aburindă. O execut cu lăcomie, apoi umplu din nou paharele. Ciocnim. Focul parcă se întreține

singur. Aprind o țigară, mă întind lângă ea, o iau în brațe și încep:

„Acum am să-ți spun o poveste, draga mea. Te rog să o percepi cu... Mă rog, voiam să spun, cu inima ta, dar nu sunt sigur că ai așa ceva.”

„Nu-ți face griji, te ascult.” Replică ea, lipindu-mi-se de piept.

Culmea e că simțeam toate aceste atingeri. În momentele alea mi se părea că era chiar făcută din carne și oase.

„Era un ger grozav. Ninge și începuse a se înnopta. Parcă era ajunul anului nou. Pe frigul și întunericul acela, mergea pe stradă o biată fetiță. Cu capul și picioarele goale. Avusese ea doar niște papuci, când plecase de acasă, dar nu i-au folosit mult. Au fost niște papuci mari, pe care mama aproape îi rupsese. Erau așa de largi pentru ea...”

I-am spus Adnanei toată povestea. Era povestea mea preferată. Fetița cu chibrituri. Am plâns ca boul la final, așa cum făceam de fiecare dată când o citeam sau mă gândeam la ea. Știam că simte totul prin mine și știam că în momentele alea i-am dăruit o viziune asupra unei întregi rase pe care, ce-i drept, ea a creat-o.

Focul s-a stins, sticla era goală, țigări nu mai aveam.

I-am prezentat copilul din mine. Copilul vrăjit de tot ceea ce e frumos. Copilul plin de compasiune și de încredere, uneori prea mare, în semenii lui. Copilul care crea o lume pe care doar el o vedea.

Nu a spus nimic Adnana. Doar m-a strâns în brațe și a urmat un abandon total. Un abandon între două ființe singure, într-o iarnă teribilă, pe o planetă necunoscută. Simțeam fiori care îmi pătrundeau în toate celulele. Simțeam cum mă contract, prăbușindu-mă în mine, pentru ca apoi să tâșnesc spre înălțimile Universului. Senzațiile astea erau definiția sufletului. Ne contopeam la nivel molecular.

Într-un final, revenim la realitate. Ninsoarea a încetat. Peste tot s-a depus o substanță albă cu tente verzui. Voiam să-i fac o surpriză Adnanei.

„Gândurile mele pot modifica materia.”

Și, în ceea ce numisem eu casă, am creat imaginea unui geam, pe care am proiectat flori de gheață.

„Pentru tine, draga mea.” spun eu, extrem de mulțumit de rezultat.

„Ești special. Să nu uiți asta.” șopti ea.

O sărut încet și mă las cuprins de o toropeală plăcută. Să nu-ți pese de nimic, să nu conteze timpul, să nu trebuiască să-ți faci griji pentru ziua de mâine... Spuneți și voi, cum ar fi? Privesc în jur. Peisajul e magnific. Un munte înalt cu vâi abrupte, dar și cu câteva platouri gigantice. Din păcate, nu puteam vedea mai mult pentru că totul se pierdea în negura unor prăpăstii.

„Îți place aici, dragul meu ?” mă întrebă ea încet.

„Îmi place oriunde ești cu mine. Nu locul contează ci prezența ta.”

„Putem sta aici o perioadă. Vreau să te pregatesc pentru ceea ce urmează. Pot modifica o întreagă planetă pentru tine.”

„Mai bine, doar o mică parte. Nu vreau să dăm iluzii unora.” zic eu cu o undă de regret.

„Mă poți ajuta. Știi, nu?”

Asta chiar nu mi-a trecut prin cap. Încep să îmi imaginez cum aș vrea să fie locul în care îmi voi petrece, să zic așa, o mare parte din timp. Timp care însă nu mai contează pentru mine.

Un munte imens, cu multă zăpadă și mulți, foarte mulți, copaci. O cabană din lemn la poalele lui și un lac înghețat lângă ea. Apoi, neapărat, tot felul de vietăți. Simt un imens zâmbet în interior.

„Ești un tip rece?” râse ea.

„În nici un caz. Asta e viziunea la care visam încă de pe Pământ, când trebuia să stau încorsetat între patru pereți și să lupt să pot învăța disciplina.”

„Te-ai educat frumos, dar în interior tot rebel rămâi.”

Atât mi-a spus și, în secunda următoare, tot ceea ce visasem eu a apărut ca prin farmec. Trăiam un basm, o feerie. Și o aveam pe crăiasa zăpezilor cu mine. Asta, la cine știe câte milioane de ani lumină departe de lumea în care m-am născut. Undeva, în inima mea, a mai rămas totuși o vagă speranță de a mă întoarce acasă cu o soluție miraculoasă care ne va salva.

Nu știu cât timp am petrecut cu Adnana în acel paradis artificial, dar ceea ce știu cu siguranță este faptul că m-a modificat profund. Cel mai frumos

cadou pe care mi l-a făcut a fost acela că mă puteam adapta la orice mediu. Nu mai eram așa fragil. Puteam supraviețui în spațiu. Puteam să respir orice amestec dubios și, mai ales, puteam să mă adaptez oricărei presiuni sau gravitații.

Sunt chestii greu de crezut, chiar și pentru mine, deși experimentez direct astfel de situații.

Obiceiurile mele umane însă tot mă bântuiau, așa că am început să măsoz momentele în care răsărea și apunea steaua, care își trimitea razele pe planetă. Știam exact când apăreau pe cerul nopții toți sateliții. Unul dintre ei mă fascina în mod deosebit pentru că semăna cu Luna.

Era o zi ca oricare alta. M-am trezit dimineța. Îmi era extrem de bine. Adnana a împrumutat obiceiurile mele și lenevea până târziu în pat. Chiar dacă puteam face orice voiam, țineam mult la unele deprinderi omenști. Cu toate că nu aveam neapărată nevoie de mâncare, îmi plăceau senzațiile, gusturile, aromele. Vânam zilnic, pescuiam.

Am sărit din pat și m-am spălat pe tot corpul. Am ieșit din cabana călduroasă și am început o alergare ușoară pe culmile muntoase. Așa sunt eu. Sportiv. Efortul îmi făcea bine, mai ales la nivel mental și mă menținea în contact cu corpul meu.

Când m-am întors, am constatat cu surprindere, ca în fiecare zi, că Adnana își lua în serios rolul uman. A făcut patul, a deschis geamurile și a început meticuloasă să pregătească micul dejun.

O sărut ușor.

„Adnana, nu trebuie să faci asta.”

„E ceva inedit pentru mine, dragul meu. Învăț în fiecare zi câte ceva. E plăcerea mea. Te rog să iei loc, lasă-mă să te răsăfă.”

Ce puteam să-i spun?

Nu știu de ce, am impresia că dimineata asta e specială. Poate pentru faptul că în ochii ei văd, în sfârșit, o strălucire? Poate, pentru că devenise mai tandră decât de obicei?

Mi-a închis accesul la mintea și emoțiile ei?! Evoluă sau involuă Adnana?

Ne-am ascuns aici, într-o lume pierdută. Doar noi doi. Eu ca eu. Nu am pretenții, dar o ființă ca ea? Eram oare doar o evadare pentru dânsa? Eram doar momentul ei de relaxare? Cine știe? Adevărul e că ținem enorm unul la altul. E prima oară când simt că sunt contopit cu cineva.

„Mulțumesc, dragul meu.”

Citea în mine ca într-o carte deschisă.

Zâmbesc.

„Nu îți pot dezvălui încă ceea ce se întâmplă în interiorul meu, dar mi-ai făcut cel mai frumos cadou. Mi-ai dăruit senzații pe care le aștept de milioane de ani, în timpul vostru. Prima etapă s-a încheiat. Vom pleca de aici.”

„Unde vrei să mergem?” întreb eu curios.

„Ai răbdare. Vei ști la momentul potrivit.”

Am o încredere enormă în ea, așa că nu cer explicații. Sincer să fiu, nici nu voiam să stăm o veșnicie aici. Dacă nu a trecut deja. Cine știe?

Am evoluat. Sunt convins că din înzestrarea mea umană a mai rămas doar modul de gândire. În mine au loc schimbări ciudate, reacții ascunse adânc în codul meu genetic.

Nu am întrebări. Simt însă că urmează să iau parte la ceva mareț.

„Ești chiar bună la asta.” spun eu gustând din micul dejun.

Ea îmi zâmbi, sfioasă.

„E un farmec în fiecare lucru pe care-l fac pentru tine. Nu cred că vei înțelege vreodată ce mi-ai dăruit.”

Și atunci, în liniștea care ne înconjura, m-a fulgerat adevărul. Mereu m-am bazat pe intuiție. Am simțit un fluviu de emoții. Am privit-o și am citit în ochii ei faptul că nu mă înșelam.

Nori negri

Sincer să fiu, aveam regrete mari că părăsim planeta. Ne-a fost casă pentru o vreme. Am învățat-o, sau am încercat, pe Adnana câteva comportamente umane. Totul s-a întâmplat repede și nu a rămas nimic în urma noastră.

Eram învăluit din nou în particule albastre. Mă irita faptul că nu vedeam nimic. Eram parcă pierdut în ființa ei.

„E pentru binele tău, dragul meu. Ceea ce urmează să facem acum e periculos. Chiar și pentru mine. Nu pot risca să te pierd.”

Aveam senzații ciudate. Vă rog să mă credeți. Orbecăiam parcă, nu simțeam absolut nimic. Nu voiam să o tulbur pe Adnana cu întrebări. A fost prima oară când mi-a spus că e ceva periculos. Ce dracu putea fi?

Am văzut-o făcând multe lucruri. Am văzut-o încălcând multe legi, pe care eu le credeam universale. Ce anume putea fi periculos pentru o ființă care stăpânește spațiul și timpul? Mai era oare o dimensiune a existenței, pe care doar ea o știa și în care doar ea avea acces? Cum mi-a spus ea atunci? La prima noastră întâlnire. Că moartea era doar o etapă, o transformare. Poate se referea la moartea percepută în termenii noștri, umani. Se temea. O simțeam.

Ce frumos a început aventura noastră și cât de motivați eram. Cât de încrezători că făceam ceva mareț, ceva minunat pentru omenire. Și ce am mai mușcat-o.

Nu mai am nici un dubiu. Sunt sigur că echipa mea a pățit ceva groaznic. Sunt sigur că Pământul s-a dus dracului. Cred că e posibil să fi trecut milioane de ani de la întâlnirea mea cu Adnana. La nivel universal, timpul nu contează.

Am evoluat totuși frumos. Ca rasă. Numai că anumite lucruri ne-au fost interzise de la început. Oricât am încercat să ne depășim limitele, nu am reușit. Ceea ce a contat a fost efortul, lupta cu noi înșine.

Nu fac apologia omenirii. În principiu, suntem sau am fost plini de

defecte, dar, totuși capabili de multe. Dacă nu ar fi fost fragilitatea asta a noastră, multe uși ni s-ar fi deschis în Univers.

Plutesc într-un fel de ceață. Sunt moleculele, sau ce-or fi, Adnanei. Încerc să îmi deschid mintea și să-mi imaginez că eu aș fi ea, că face parte din mine. Încet, încet, încep din nou să am acces la trăirile și memoriile ei. Imagini înfricoșătoare mi se prezintă, secvențial. Lumini multe, zgomote ciudate și, mai ales, o senzație de presiune și de singurătate. În termenii mei, umani, parcă eram legat undeva, într-un loc întunecos și rece. O anxietate generalizată mă cuprinde.

Totul parcă se micșora, era compactat, orice atom parcă suferea. În final, a venit eliberarea. A luat naștere o primă sferă luminoasă din care ieșeau o infinitate de raze într-o infinitate de direcții.

Totul s-a schimbat. Am văzut o galaxie cu miliarde de stele, cu miliarde de planete, cu miliarde de găuri negre. Ființe, asemănătoare cu Adnana, se mișcau între toate aceste structuri și modelau planete, corectau orbite. Într-un final, după ce echilibrul a fost obținut, s-au contopit cu o materie neagră și densă. Fără regrete, fără frică. Așa cum un asteroid se dezintegrează în coliziunea cu o planetă oarecare, tot așa dispăreau și aceste ființe. Asta era menirea lor. Să modifice Universul, apoi să se integreze în el. Poate își continuau ciclul existenței la nivelul unor particule elementare. Poate așa participau la o potențială renaștere. Poate acesta era pur și simplu sfârșitul.

Nu m-a mințit Adnana. Chiar era ultima din rasa ei. O rasă care crea și apoi dispărea fără să-și asume nici un merit și fără nici o emoție.

Niciodată mintea ei nu mi-a fost în totalitate deschisă. Pusese o barieră. Nu am fost un tip filozof sau mistic. Am preferat să învăț chestii utile, care, uneori, au făcut diferența între viață și moarte pe navele pe care le-am pilotat. Am meditat îndelung la viața de pe Pământ, la puținii prieteni pe care i-am avut, la lupta continuă din academie, la tot felul de sporturi, la Karl, la echipajul meu. Apoi m-a cuprins întunericul.

A fost un mecanism de protecție al minții mele, încă umane. Prea multe mi s-au dezvăluit și prea brusc.

„A fost necesar. Trebuia să-ți faci o idee despre mine, despre rasa mea. Să știi de unde venim, pentru a ne putea ajuta.”

Au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit.

O lumină orbitoare mi-a pătruns în ochi, deși erau închiși. O durere cumplită de cap îmi tot dădea târcoale. Perversă chestie. Se atenua din când în când, pentru ca, mai apoi, să se reinstaleze și mai al dracului. Bună treabă. Credeam că sunt deja imun la tot felul de mizerii umane din astea. Se pare că m-am înșelat.

Nu știu unde sunt. Deschid ochii încet și constat cu surprindere că a dispărut lumina. Mă aflu într-o sferă dintr-un material ce pare metalic. Înăuntru e o temperatură plăcută, deși, după antrenamentele mele cu Adnana, puteau să fie și un milion de grade, că eu tot mă puteam adapta.

Mi-am amintit cât de rău mi-a fost în bază cand ea a plecat. Cam așa mă simt și acum. Mă ridic. Durerea începe să mă lase.

„Ești cu mine?”

Nici un răspuns. E clar. Trebuie să mă descurc singur în situația asta. Fără să stau pe gânduri, mă concentrez puternic, focalizez sfera ca și cum aș fi în afara ei și încep încet, încet, să o traversez. Simt, la nivel molecular, cum mă contopesc cu materialul ăsta ciudat. Mă afund în el, dar ceva intervine și procesul se întrerupe. Mă pomenesc din nou înăuntrul ei, în același întuneric.

S-a dus naibii parapsihologia. E timpul să mă reîntorc la vandalism. Trag aer sau ce naiba o fi ăsta până în profunzimea plămânilor și cârlesc o bucată zdravănă materialului. Nici un efect. Încep să urlu ca un apucat, valuri de sânge mi se urcă în cap. Izbesc cu pumnii și picioarele până cad lat de efort. Normal, fără să produc stricăciuni.

Ce porcărie de cușcă. Cine naiba m-a pus aici? Și pe unde e Adnana?

E posibil să fi ajuns în galaxia ei și e posibil ca lucrurile să fi evoluat prost. Poate are dușmani. Poate se pregătește o bătălie de mari proporții.

Trebuie să mă calmez, să redevin impasibil, să aplic ceea ce am învățat. Cum îmi spunea? Să nu mai gândesc încorsetat.

Gândurile mele pot modifica materia.

Mă gândesc la sfera asta ca la o bucată de gheață. O gheață subțire și transparentă. O peliculă de apă, care, la o anumită temperatură, devine solidă. Imediat, sfera a devenit transparentă. Nu știu însă dacă e chiar de gheață, dar văd prin ea. Și nu-mi place deloc peisajul.

Mai întâi de toate, structura asta e suspendată într-o incintă de mari dimensiuni. Nu e nici un sistem de susținere și partea cea mai nasoală abia acum urmează. Mai e o sferă chiar lângă a mea, de o culoare neagră, dar un

negru ce mă afectează fizic. Un negru înfiorător, care îmi dă o senzație de frică, de necunoscut, de sfârșeală, de revoltă. Ciudate emoții am în fața unei culori.

Oare ce naiba o fi în ea?

Nu vreau să petrec prea mult timp în închisoarea asta ciudată. Partea proastă e că nu știu cum să ies. Risc totul pe o carte. Trebuie să am încredere în gândurile mele. Fără să șovăi, iau la pumni structura și, spre marea mea bucurie, începe să cedeze. Execut o ploaie de lovituri, ca în sala de antrenament. În sfârșit, mâna mea iese afară. Lărgesc orificiul și fac destul loc cât să mă strecor. Fără să îmi pese de înălțime, mă arunc în gol. Din păcate, nu mă pot opri din cădere și, credeți-mă, e ceva distanță până jos. Sunt sigur că tot felul de surprize perverse mă vor aștepta la sosire. Dar nu am ce face. Căderea pare să dureze la nesfârșit. Mă pomenesc afundat într-o chestie cleioasă și rece. În momentul imediat următor, o peliculă albastră mă înconjoară. Casc felinarele, în speranța că voi descoperi ceva util. Vreau să ies de aici, dar ceva din interior mă trage înapoi. Trebuie să eliberez și ființa care se află în cealaltă sferă. Pășesc peste pasta asta neagră.

Ajung, cu mari eforturi, la o coloană înaltă, groasă cam cât un trunchi de arbore de pe planeta mea. Încep ascensiunea. Mă bazez doar pe calitățile mele fizice. De câte ori am încercat să folosesc puterea minții, nu mi-a reușit nimic. Brațele mele puternice fac însă treabă bună. Deja încep să zăresc sfera. Nu voi lăsa locul ăsta de rahat să mă învingă.

Am ajuns la același nivel cu cealaltă închisoare. Mă arunc. Pericolul e să nu ajung la ea și să fiu nevoit să urc din nou. Norocul meu proverbial mă ajută și de data asta. Aterizez la țintă. Din nou, negrul ăsta înfiorător. Îmi face rău. Fizic. Simt teamă în toate celulele. Teamă amestecată cu nesiguranță. La dracu! Doar nu o să fac acum o depresie de la o amărățată de culoare. Mă enervez instantaneu și încep să mă simt mai bine. Îmi țin echilibrul, relativ ușor, pe suprafața ei. O suprafață rugoasă. Nu e mare. Are diametrul cam cât înălțimea mea, iar eu nu sunt un tip foarte înalt. Îmi vine în minte un clișeu patetic referitor la esențele tari care se țin în sticlute mici. Mă bușește râsul. Mă întind cu fața în sus și meditez la acțiunile următoare.

Ca prin minune, apare lângă mine geanta cu echipament. Mi-a lăsat multe Adnana. Mă abțin să mă întreb ce aș face dacă ea a dispărut definitiv. Am alte chestii de rezolvat acum. Scotocesc prin gentoi, în speranța că voi găsi ceva util. Am câteva schimburi, ceasul meu performant, medalionul prin care, inițial, comunicam cu Adnana, multe chestii militare de orientare, arma care dezintegrează, cică, orice, un cablu flexibil, din titan, lung de câteva zeci de

metri, un cuțit de vânatoare, care mi-a plăcut mereu și o mică bombă cu fuziune. În rest, numai porcării de igienă personală și câteva poze. Cum dracu să mă ajute astea? Meditez câteva clipe și încep să îmi vină idei nebunești. Cum era vorba aia? Cine nu riscă, nu bea șampanie. Mai e și o continuare abjectă, dar mă abțin să o reproduc, cu toate că o gândesc.

Încep o operațiune disperată. Mai întâi, mă leg cu cablul de sferă. Mi-a luat ceva timp și nervi să pot reuși performanța de a-l arunca pe sub ea, dar, după ce am epuizat tot arsenalul de înjurături din dotare, am reușit. Am mâinile libere. Verific dacă mica mea bomba e funcțională și rânjesc satisfăcut. O amorsez și o arunc în gol. Acum să văd, deșteptule, ce șampanie vei bea tu. Aștept calm derularea evenimentelor. Chiar încep să fredonez o porcărie de cântec despre un tip care iubea o panaramă de fată, care iubea, la rândul ei, o mulțime de alți tipi. M-am sonat. Pe bune!

Când credeam că mă voi lua singur la palme, se produce explozia. Mai întâi o lumină puternică, apoi un zgomot infernal, după care, un suflu ce m-a propulsat, legat cum eram de sferă, în afara zonei. Am provocat un mare dezastru. M-am pomenit într-un câmp, pe un sol care semăna cu nisipul. Era o lumină orbitoare. Execut o inspecție rapidă asupra fizicului meu și sunt mulțumit de rezultat. Nu am pățit nimic. Mă dezleg, și, cu arma într-o mână, încep să studiez ciudatul obiect pentru care am făcut atâtea pagube. Întâi de toate, constat că negrul ăla dubios a dispărut. În lumina asta puternică, a devenit mai degrabă un gri care se degradează cu repeziciune. A devenit transparentă. În interior, pâlpâia o mică flăcără albastră.

Adnana...!

Nu percep nimic din partea ei. Turbez. Oricine e responsabil de asta, va plăti groaznic. Toată moștenirea mea de om primitiv, de om al cavernelor, îmi aleargă prin minte.

Sfera s-a topit, iar eu am ridicat mica lumină. Cât de fragilă e ea acum. Mi-au dat lacrimile. Am scos medalionul și l-am apropiat de ea. A intrat imediat înăuntru. Mi l-am pus la piept și am privit în jur extrem de dezorientat.

Țin sfat cu mine. Și acum, curajosule, unde vei merge? Bună întrebare.

Sunt înconjurat de pelicula protectoare. Mintea mea funcționează din nou la parametrii dăruți de Adnana. Urc în înaltul cerului și imediat ajung în spațiu. Văd planeta. E ciudată. O jumătate din ea e luminată, cealaltă parte e de un negru înfrorător. Ca dimensiune, e de câteva ori mai mare ca Jupiter. E imobilă. Ceva o menține așa.

Sunt sigur că întunericul ăla nu e ceva natural, sunt sigur că a afectat-o pe Adnana. De el se temea. Asta era chestia periculoasă. Mie însă nu mi-a făcut nimic. E drept, mi-a blocat progresiv abilitățile mentale, dar fizic nu m-a afectat.

Dacă ea știa că i se poate întâmpla ceva, de ce a mai venit în locul ăsta? Poate asta e planeta ei natală. Poate voia să o elibereze de ceva. Poate are nevoie de ceva de aici.

Studiez atent împrejurimile. Trebuie să găsesc un loc unde să pot sta o perioadă pentru a concepe un plan.

Am observat că planeta avea câțiva sateliți. Pe unul din ei va fi cartierul meu general. Am pregătire militară. Trebuie să mă folosesc de ea acum pentru a declanșa un război, iar prima regulă într-o confruntare este cunoașterea inamicului.

Domnule întuneric înfiorător, pregătește-te de luptă. Eu sunt deja în gardă și îți voi servi câteva porții de neprevăzut direct în mutra ta hidoasă. Asta în cazul în care posezi așa ceva.

Cu aceste gânduri belicoase, mă lansez spre cel mai strălucitor satelit. În apropierea unui crater de mari dimensiuni îmi stabilesc cartierul general.

Dualism

Am devenit o ființă spațială. Îmi e al naibii de dor de Adnana. Nu știu cum a suportat ea singurătatea absolută atâția eoni. Din ce am mai văzut pe la simulările savanților, o ființă dotată cu inteligență are un impuls irezistibil pentru comunicare, pentru a găsi alte inteligențe. Cum dracu să mai am încredere în ceea ce au gândit ei? Mai ales că sunt acum exemplul viu care îi putea arunca în disperare?

Oare dacă m-ar vedea, ce ar face? Ar da naibii toate teoriile lor și și-ar dezbrăca halatele? Cred că tâmpesc. Trebuie neapărat să fac ceva pentru a-mi păstra sănătatea mintală. Sunt sigur că lupta asta e exact ce-mi trebuie.

Inspectez locul în care mă aflu. Craterul e imens. Decid că voi fi mai protejat înăuntrul lui. Cobor. E inutil să vă mai precizez că nu mă afectează nimic pentru că sunt înconjurat de pelicula albastră. Singura chestie care mă incomodează acum e faptul că nu mai am noțiunea timpului. Mi-am pus ceasul la mână, dar nu funcționează. A rămas blocat la 15.30.01. Astea erau orele și secunde. Data, 20 martie. Culmea, ziua mea de naștere. Puls zero,

grade zero, concentrație de oxigen zero. Nu îmi e de mare ajutor micul dispozitiv, dar îmi face bine atingerea lui. E o nostalgie a vieții mele pământene.

Ajung. Instantaneu, o lumină blândă, albastră, îmi luminează drumul. Solul e dur, acoperit cu un praf maroniu. E frumos peisajul. Sunt sigur că mulți oameni ar fi renunțat bucuroși la câțiva ani din viață pentru a vedea, măcar câteva secunde, ceea ce văd eu acum.

Aici, departe de întunericul dubios, puterile mele mentale funcționează.

„Gandurile mele pot modifica materia.”

Asta e fraza care declanșează totul. Materia se schimbă cum îmi doresc pentru că tot ceea ce este în Univers are la bază particule elementare și, dacă știi să acționezi asupra lor, să le combini în modul potrivit, te poți transforma într-un creator. Asta e una din lecțiile de bază, pe care mi le-a inoculat Adnana.

Mă bucur că nu simt nici o limitare a puterilor. Voi avea nevoie de multe chestii pentru a învinge în lupta asta.

Întâi, trebuie să văd ce e cu Adnana. Înelișul meu protector se dedublează, transformându-se într-un adăpost destul de mare. Apare și geanta, cu fărâma de echipament care mi-a mai rămas. Ce porcărie! E prea liniște. Mi-e dor să mă aud vorbind, așa că tot ceea ce vă scriu eu acum a fost rostit cu glas tare.

La naiba cu toate misterele astea spațiale! Mi s-a cam acrit. Ce n-aș da să fiu acum pe Pământ și să stau dracului liniștit pe marginea unui lac împreună cu Karl și cu o sută de beri. Dar nu, a trebuit să fac pe eroul salvator al planetei.

Scot medalionul și mă concentrez asupra lui.

„Adnana!”

Nici un semn, nici o vibrație, nici un gând. Fac eforturi să mă încurajez, dar, în interior, un mare semn de întrebare mă apasă. O îndoială chinuitoare, o teamă că voi rămâne singur pe aici.

Trebuie să obțin o certitudine. Trebuie să am un punct de sprijin în toată lupta asta.

„Adnana, te rog dă-mi un semn că ești cu mine. Ești rănită? Ești într-o

stare pe care eu nu o pot înțelege?”

Liniște.

Paștele mă-sii de situație. Să vedeți ce mizerii o să produc eu pe planeta aia. Ce chestii nasoale voi declanșa! Pun din nou medalionul la piept. Percep un ușor fior. Nu de intensitate mare, dar ceva cunoscut, ceva special. E cu mine. Atât așteptam, o confirmare.

„Stai liniștită, draga mea, te-am perceput. E rândul meu să am grijă de tine.”

Nu știu încă ce să fac, dar cred că doar simpla mea prezență o poate ajuta. A modificat în mine multe și sunt sigur că a lăsat undeva o resursă și pentru ea. Sunt convins că a anticipat chestia asta prin care trecem acum.

E momentul să trec la acțiune, să concep un plan. Cum dracu să fac? Cum să abordez problema? Mi-e clar că Adnana, și cei ca ea, care au încercat să contracareze cumva întunericul ăsta, nu au reușit. Se pare că e imun la metodele lor. De data asta însă are de a face cu un tip care împletește foarte bine inteligența cu violența. Și tare mă bântuie impresia că violența e soluția corectă.

Atunci când am aruncat bomba aia, de putere relativ mică, am avut rezultate. Am ieșit din întuneric și mi-am recăpătat calitățile mentale. Deci, aici e punctul de plecare. Asta e metoda. Trebuie să ies din nou în spațiu pentru a vedea câte planete sunt învelite de acest invadator. Să văd ce dimensiuni are, apoi să-i găsesc un punct slab. Chiar dacă aș construi o bombă de mare putere, nu aș putea distruge toate planetele. Altă treabă urâtă e că lumina nu poate pătrunde prin el.

Strâng medalionul la piept și încep să urc. Privită de la distanță, prima planeta pare foarte mare și este formată din două jumătăți colorate diferit. Mă lansez într-o călătorie prin sistemul ăsta, în căutare de indicii. Ceea ce văd îmi aduce moralul la zero. Toate planetele sunt acoperite de întuneric. Decid să mă întorc la bază. În momentul în care m-am apropiat de satelit, acesta a dispărut într-o imensă culoare neagră. La dracu! Se mișcă repede inamicul meu de moarte.

Din nou îmi pun întrebarea dacă nu cumva sunt defazat față de timpul valabil în acest colț de Univers. Ceea ce pentru mine a părut un moment, poate că, pentru fenomenul ăsta, a însemnat o veșnicie. Încep să simt din nou limitările mele de ființă umană.

Rahat! Nu voi putea realiza nimic dacă mă iau de presiile. Oricum, ceea ce am văzut până acum poate fi doar o mică parte din fenomen. Cine îmi

poate garanta că nu e prinsă o întreagă galaxie în mrejele acestui întuneric?

Stau în spațiu și meditez. Încet, încet, toți sateliții au dispărut. În schimb, planeta a rămas împărțită în jumătate. Hopa! Primul punct important. Ceva îl ține pe loc. Poate îmi voi găsi un aliat.

Mă lansez spre fostul meu loc de carceră. Dacă ar fi fost un pic mai deștept, inamicul ăsta al meu m-ar fi legat nabii bine undeva și eu aș fi petrecut mult timp încercând să evadez. De aici, deduc că nu mă cunoaște, nu știe ce pui de lele sunt. Sunt convins că nu a mai văzut o ființă ca mine și nu știe cum să îmi facă tot felul de mizerii. Cred că am un avantaj.

Trec de o perdea de nori pufoși. Asolizez pe partea luminoasă.

Câțiva bolovani pe un câmp deschis. Sper din toată inima să găsesc măcar o urmă a civilizației care a trăit aici. Văd o structură gigantică în depărtare. Nu știu dacă nu e doar rodul imaginației mele. Surescitat și plin de speranță, ating o viteză infernală. Mă apropii... Și rămân fără glas. E ceva magnific, măreț. Nu știu cum să mă exprim. Sunt fenomene și peisaje pe care doar le poți trăi sau vedea. Să le descrii e greu.

Revin pe sol, la baza unor coloane, în număr de câteva milioane, cred, dintr-un material care seamănă cu granitul de pe Pământ. Sunt pe ele inscripții complicate, semne cum nu am mai văzut niciodată. Mă învârt ca un bezmetic și încerc să memorez cât mai multe. Poate informațiile îmi vor prinde bine, la un moment dat. Cine poate ști?

Coloanele sunt foarte înalte. Urc. Urmează un platou de culoare albastră, care, în lumina stelei gigante, strălucește minunat. Deasupra lui, alte coloane, de data asta, în număr mai mic. Printre acestea sunt o multitudine de coridoare imense. Pe măsură ce înaintez, o frumoasă lumină albastră îmi deschide drumul. Pătrund într-o încăpere largă.

În momentul în care am pășit înăuntru, medalionul meu a început să vibreze puternic și a căpătat o strălucire minunată.

„Adnana!”

Nimic.

Merg înainte cu o stare de spirit optimistă. Sunt convins că fac bine ceea ce fac. În centrul încăperii e un pietroi imens, de culoare albastră, care pulsează într-un ritm lent. Se aprinde și se stinge. Mă zăpăcește codul ăsta morse, sincer să fiu.

Inițial m-am gândit că încearcă să comunice. Strălucirile sale urmau

un tipar precis, intervale egale între nuanțe. Și se repetau la infinit. Numai privindu-l puteai ajunge la balamuc.

La dracu! Mă uit ca boul la un fel de bec spațial. Poate că nu mai are curent de a luat-o razna așa.

Spuneți și voi ce superficial pot fi. Altul, în locul meu, ar fi tras tot felul de concluzii. Parcă îl și văd pe Isaac, într-un halat alb, căzând în catatonie în fața acestui fenomen. Un zâmbet amar.

Morții mă-sii de situație! De ce dracu s-a supărat pe noi Universul? Am făcut greșeli, e adevărat. Ne-am bătut joc de Terra, dar nu e vina noastră că am fost creați așa fragili. Parcă nu am fi putut pleca mai repede? Parcă nu am fi putut coloniza alte planete, mai apropiate, dacă ni s-ar fi dăruit o mai mare adaptabilitate? Adnana, de ce ne-ai făcut așa neajutorați? De ce nu ai putut să ne salvezi? Sau poate nu ai vrut...

A avut motivele ei, iar motivele astea ne depășesc puterea de înțelegere. Sunt sigur. Sper doar ca toată povestea aia cu nemurirea sufletului să fie adevărată. N-aș suporta, ca atunci când voi da ortul, să nu mai fie nimic.

Din nou deviez, dar în ipostaza în care mă aflu, de ceva vreme, am nevoie de certitudini. E foarte ușor să o iei razna când tot ceea ce ai considerat adevăr absolut se duce naibii.

Mă apropii de bolovan. Când sunt lângă el, medalionul meu cade jos, o mică flacăra albastră iese din el și se integrează în pulsația aia psihotică.

Instantaneu, parcă prinde viață. Lumina devine constantă, de o intensitate dureroasă pentru mine. Mă retrag într-un colț și mă întind. Mă simt stors, mă prăbușesc.

Miracol

Sincer să fiu, m-am cam săturat să mă trezesc în tot felul de locuri ciudate. Ceva se întâmplă cu mine. Simt o presiune enormă. Am senzația că tot ceea ce am trăit până acum a fost o joacă, față de ceea ce urmează.

Cu aceste gânduri, fac ochi. Din nou, lumina aia de intensitate draconică îmi provoacă arsuri pe retină. Cu tot riscul, mă uit spre bolovan. Acesta nu se mai distinge clar pentru că e înconjurat de o mare de particule albastre.

„Multumesc, dragul meu. M-ai salvat.”

„Adnana! Cât de mult mi-ai lipsit. Ce e locul ăsta? Și cum dracu se stinge lumina? Îmi face rău.”

„Te vei obișnui. E necesar să stai, o perioadă, în ea. Aici e locul unde m-am născut, e locul din care îmi trag toată energia, toată forța și, la rândul

meu, dăruiesc o parte din mine pentru a-l menține viu.”

„E viu bolovanul?” Fac eu uimit.

„E însăși viața. A mea. A ta. Și a ființei care s-a născut din noi.”

Uauuu! Rămân mască. Am intuit eu ceva, dar clarificarea asta a stârnit în mine multe sentimente. Mereu m-am întrebat cum voi reacționa atunci când voi avea un copil. Dar chiar să particip la așa o creație, de asemenea dimensiuni, nu mă așteptam.

„Nu fi speriat. Și eu sunt copleșită.”

În mintea mea, încep să se limpezească multe. De asta m-a adus aici. Pentru a oferi o șansă acestei noi ființe. De a o modela cu toate energiile de care avea nevoie. Încep să înțeleg.

„Adnana, pot să-l văd?”

„Acum nu. Nu este încă în formă fizică. Nici eu nu pot lua forma asemănătoare ție.”

Adăugă apoi, timidă parcă:

„Formă care ți-a plăcut atât de mult.”

Zâmbesc.

„Da. Chiar mi-a plăcut mult. Și îmi e foarte dor de ea. De tine.”

„Răbdare, dragul meu. Vom ține sfat toți trei în curând. Până atunci, odihnește-te și bucură-te de tot ceea ce ti-am dăruit. Folosește-ți la maxim toate capacitățile. Ai grijă să nu intri în partea întunecată. Nimeni, în afară de tine, nu a reușit să se întoarcă. Nu-ți forța norocul, te rog. Avem mare nevoie de tine.”

Plec. Intru pe alt coridor. Imens și acesta. Pe pereți sunt desene ciudate. Bântui ca fantoma prin toată clădirea, dar nu găsesc nimic spectaculos. Camere multe, coridoare. Cred că aici locuiau sau se întâlneau cei din rasa Adnanei. Mă plictisesc repede de explorarea asta și decid că e timpul să văd ce prostii a mai făcut dușmanul meu. Acum am mai multe avantaje. Nu mai sunt singur în lupta asta. Suntem trei deja, iar Adnana îmi va deschide alte perspective de abordare. Ea îl cunoaște, știe câte ceva despre el.

Am ieșit în spațiu. Planeta respectă aceeași împărțire strictă între lumină și întuneric. În jur totul e negru. Nu mai există nici un satelit. Parcă și steaua care e centrul acestui sistem începe să pălească. Ce dracu o fi asta?

Văd o mică lumină albastră. Vine de pe planetă. Mă înconjoară instantaneu. Recunosc moleculele.

„Ai sosit, draga mea.”

O mulțime de gânduri duioase mă copleșesc.

„Nu mai este mult. Vom fi împreună toți trei, dar nu aici. Trebuie să vii înapoi. Sistemul meu de orientare e perturbat în apropierea răului. Te rog, du-mă pe partea luminoasă.”

Aha! Deci așa a căzut în capcană. Cu o parte din mistere dezlegate, mă îndrept fulgerător spre casa noastră, în mijlocul căreia tronează becul spațial.

„Nu te poți abține, nu-i așa?”

„Cum adică?” întreb eu surprins.

„Chiar iei totul în glumă, nu?”

Râd sec.

„Cine se ia prea în serios riscă să aibă numai dezamăgiri.”

„Ai un farmec aparte.”

„Totul e bine?”

„Cum nu se poate mai bine. Mi-a întrecut toate așteptările. Și, cum cunosc obiceiurile voastre, cred că trebuie să-i punem un nume. Te voi lăsa să te gândești la asta.”

Mi s-a pus un nod în gât.

Am ajuns la locul acțiunii. Lumina era parcă mai difuză. Mă opresc în fața bolovanului. Adnana e lângă mine, sub forma unui nor uriaș de particule albastre, dar mințile noastre sunt unite.

Din interiorul bolovanului iese o ființă asemănătoare cu ea. Un roi imens de particule albastre. În clipa următoare, pulsațiile au revenit la intensitatea și ritmicitatea pe care le aveau atunci când le-am descoperit. Norul proaspăt născut s-a contopit cu Adnana.

După o perioadă s-au separat. Adnana a luat formă umanoidă și m-a

privit cu un zâmbet misterios pe chip. Erau în acel zâmbet și iubire și mândrie și tandrețe și recunoștință.

A fost rândul meu să fiu învăluit. Particule albastre se învârteau în jurul meu și am simțit o legătură tainică, un sprijin până la sacrificiu. Era și o parte din mine în toate particulele alea.

„Mulțumesc pentru că m-ai creat, tată.”

Aici am clacat și am plâns cum nu am mai făcut-o niciodată. Am trimis toate gândurile încărcate de dragoste și tandrețe către această ființă care m-a copleșit. Pentru prima oară în viață, am fost incapabil să vorbesc, să exprim prin cuvinte sentimentele mele, pentru simplul motiv că ele m-au covârșit.

O iau pe Adnana de mână. Simt la nivel fizic atingerea ei. Ce bine e.

„Hai să mergem într-un loc unde putem face planuri. Ceea ce am văzut mi-a produs o mare îngrijorare. În sistemul ăsta totul a fost înghițit. Nu știu prin ce fenomen, doar planeta asta mai rezistă, însă doar pe jumătate.”

„Așa a fost chiar și atunci când m-am născut. Îți voi povesti tot. Să mergem în fosta mea casă.”

Și, uite așa, trei ființe diferite, dar cu un punct comun important, am plecat spre o structură nelocuită de milioane de ani.

Adnana ne conduce. Am ajuns la o ușa imensă. A zăbovit o clipă în fața ei și apoi a pășit.

Ușa s-a deschis fără nici un zgomot.

Intrăm. O mulțime de sfere, de diferite culori și mărimi erau peste tot. În centrul camerei am văzut un material identic cu cel din care era făcut bolovanul stroboscopic. De dimensiuni considerabil mai mici, acesta strălucea ușor. Nu i-am dat atenție.

„Aici e locul în care am trăit, înconjurată de cei care îmi erau apropiați. Aceste sfere erau locurile noastre de refacere. Nu au mai fost folosite după ce toți au început să dispară, înghițiți de întunericul acesta nemilos. Edificiul este construit pentru forma noastră vapoasă. Suntem nori, dragul meu. Putem imita însă orice formă de viață și ne putem adapta la orice gândire, la orice emisie de particule.”

„Frumos loc.” Fac eu, căutând din priviri ceva confortabil în sau pe care să mă întind.

„Adnana, m-am tot gândit. Aș dori să-l numim Angel.”

Ea zâmbi delicat. Știa ce înseamnă acest cuvânt pe Pământ.

„Ăsta va fi atunci numele meu, tată.”

A luat formă umanoidă. Îl privesc. Un tip zvelt, athletic. Ochii lui sunt ca ai Adnanei, la începutul aventurii noastre. Albaștri, fără să-i pot pătrunde.

„Angel, fiule!”

„Împreună vom face multe. Universul are nevoie de noi acum. Vom cere, la sfârșit, o recompensă care, în mod sigur, nu ne va fi refuzată.” zambi el.

Râd și eu. Ce atitudine are tânărul ăsta.

„Să o ascultăm pe Adnana. Trebuie să ne spună mai multe despre cel cu care trebuie să luptăm.”

„Planeta a fost cândva un izvor de viață pentru toată partea asta de Univers. Steaua în jurul căreia gravităm era de milioane de ori mai strălucitoare. Noi eram ființele luminii. Puteam crea viață din nimic. Puteam aranja particulele elementare în orice combinație. Nu eram mulți. În gândire umană, doar câteva milioane de ființe. Cel care ne-a creat a stabilit pentru noi un set de reguli scrise pe acești pereți. Aceste reguli aduceau un echilibru în tot ceea ce făceam. Ne folosea mereu pentru a modifica un sistem planetar, pentru a aduce strălucire unor stele moarte, pentru a mai zăgăzui forța unor găuri negre. Doar cei mai avansați dintre noi puteau crea viața. Totul era în echilibru, până într-o zi, când creatorul nostru a hotărât să facă un experiment. Scopul era controlul. Câțiva dintre noi și-au depășit condiția, au evoluat prin nu știu ce mutație și au început să sfideze regulile. Nu mai voiau să se supună nimănui. Acest întuneric, acest parazit avea tocmai rolul de a ne bloca toate puterile până când ne transformam din nou în particule elementare. Lucrurile s-au complicat, iar acest parazit a început să distrugă tot.

Creatorul nostru a dispărut, atins de această plagă, pe care el a declanșat-o. Toate acestea mi s-au povestit. Eu nu l-am cunoscut, nu am avut privilegiul de a fi modelată de el. Pe atunci eram într-un stadiu incipient, deși purtam în molecule toate cunoștințele celor asemenea mie.

A început lupta în care au dispărut toți. Am rămas ultima pe planeta asta și mi-am dat seama că nu am ce face. Nu știu dacă tu poți gândi timpul la scara Universului, dar, milioane de ani lumină, am călătorit. Mi-am cizelat

abilitățile moștenite și așa am ajuns la nivelul de acum. Pot crea viața, pot modela legile galactice, dar nu pot învinge acest experiment.

Ți-am spus mai demult că am creat o biologie aparte pe Pământ, în speranța că voi putea găsi o soluție. Pot crea ființe, dar nu pot influența evoluția ulterioară a lor, așa că, unele din cuceririle voastre m-au luat și pe mine prin surprindere.

Când am văzut câtă ardoare și câtă motivație aveți pentru a vă depăși condiția, mi-am dat seama că la voi e cheia problemelor mele.

Miliarde de eoni în spațiu. Fără a cunoaște emoții decât acum, prin tine. Îți dai seama ce ai făcut pentru mine?”

Mă lumina Adnana. Mintea-mi devenea tot mai cuprinzătoare. Vedeam, parcă, tot ceea ce mi-a povestit. O tristețe fără margini m-a cuprins. Eram acum ultimul din rasa mea.

„Tată, nu ești singur. Suntem aici reprezentanții a trei rase diferite. Voi sunteți creatorii mei. Eu voi învăța de la voi să creez. Sunt rezultatul unei simbioze. Am emoții, am sentimente, de la tine. De la mama am infinitul și puterea nelimitată asupra materiei. Orice ați gândi voi acum nu poate schimba faptul că singurăta s-a terminat.”

Frumos discurs.

„Are dreptate, Adnana. Nu suntem izolați. Suntem împreună. Spune-mi, te rog, de ce planeta asta a rămas așa? De ce nu a fost înghițită ca toate celelalte?”

„Din cauza pulsațiilor luminoase pe care le-ai descoperit. Materialul care facilitează nașterea noastră are o capacitate extraordinară de a transforma mereu particulele elementare. Ele se opun invaziei. Din păcate, puterea lui a scăzut. Ți-am spus că trebuie să dau ceva înapoi. Fiind singura din rasa mea nu am rezervele necesare pentru a-l face să învingă parazitul. Dacă am fi mai mulți, am putea restabili echilibrul.”

Meditez la ceea ce am aflat. Lupta se dă la nivelul particulelor elementare, în cazul ăsta, nu? În mod logic, și parazitul trebuie să aibă o sursă de energie și de multiplicare. Planul meu e simplu. Găsesc sursa, o anihilez prin metodele mele și apoi ne vedem de drum. Vorba vine.

„Adnana, atunci când am fost în întuneric, noi doi eram ținută în două sfere.”

„Nu-mi amintesc decât o stare de descompunere.”

„Poate înăuntrul parazitului se află semenii tăi, prizonieri, așa cum am fost noi. Dacă reușim să-i scoatem de acolo, reanimăm becul ăsta planetar și câștigăm lupta.”

„Ai și motive pentru optimismul ăsta?”

„Nu știu de ce am eu așa o intuiție. Parazitul nu a mai văzut o ființă asemenea mie.”

„Nici ca mine.” spuse Angel cu entuziasm.

„Nu pot nega faptul că aveți un avantaj față de mine. Eu sunt complet neajutorată în fața lui.”

Riscuri sunt cu duiumul însă. Cine îmi poate garanta faptul că voi mai reuși să ies dintr-o eventuală sferă neagră? Poate avea totuși un mecanism de adaptare parazitul ăsta. Poate data viitoare când mă va prinde, va ști să mă anihileze. În mintea mi se strecura îndoiala. Plus că nu voiam să risc viața lui Angel. El era diferit de Adnana, dar tot putea fi vulnerabil față de întuneric.

Voi face singur o încercare. Dacă mă voi întoarce, vom avea suficiente date pentru un plan eficient.

„Și noi vom sta fără să facem nimic?”

„Haideți, fiți rezonabili. E singura variantă. Voi sunteți prea importanți pentru rasele voastre. Eu sunt doar ultimul reprezentant al unei omeniri, din păcate, apuse.”

„Nu cunoști puterile Universului, tată.”

Jur că am văzut cum mi-a făcut cu ochiul. E un tip plin de surprize. Promite multe. Însă aveam conturile mele de reglat. Dacă nu am putut salva Pământul, măcar voi salva planeta Adnanei. Chiar dacă ar fi să îmi las pielea pe aici, încercând.

În momentul ăla am simțit ce înseamnă să te agăți cu disperare de o motivație. Am văzut suficiente de când am plecat de pe Pământ, am experimentat lucruri pe care mintea umană cu greu le poate accepta. Ce dracu putea să mi se mai ofere?

Mă uit la ceas. Puls zero. Sunt mort? Sunt doar o plăsmuire a minții mele? Asta m-a învățat Adnana? Să pot da forma fizică gândurilor? Oare doar mintea mea e acum aici?

Îmi vine să îmi ard una peste mutră, doar pentru a mă convinge că îmi dă

borșul.

„Nu intra în depresii din astea, dragul meu. Tocmai forma ta fizică, materială, fost cea care a făcut posibilă creația de lângă noi. Îți amintești?”

O nostalgie în glasul ei. Și mă copleșesc instantaneu amintirile minunate ale clipelor de dăruire care au fost între noi. Nu, nu putea fi totul doar un vis.

„Adnana, dacă scăpăm cu bine din asta, te rog să-mi promiți că mă vei duce pe Pământ.”

„Vom merge împreună. Ai cuvântul meu!”

„E timpul să trecem la acțiune. E o misiune de recunoaștere, dar tot trebuie să mă asigur că voi avea cu mine ceva dispozitive de distrugere.”

Lângă mine a apărut gentoiul celebru. Scot din el arma pe care nu am avut posibilitatea să o încerc. O verific și constat că e funcțională. Iau la ochi ușa de la casa Adnanei și, un moment mai târziu, ne uităm toți la o gaură de mari dimensiuni.

„Iertare, draga mea.”

Un zâmbet frumos pe chipul ei. Imediat, ușa e ca nouă.

„Sper să funcționeze și în întuneric. Aici poți face tot ce vrei doar cu puterea gândurilor.”

„Vă rog, nu veniți după mine!”

Parazitul

Voi mă cunoașteți. Știți că sunt un tip emotiv, dar, în momentul în care decid să întreprind ceva, mă transform într-un robot și mă concentrez exclusiv pe misiunea mea.

Părăsesc locuința Adnanei și mă lansez spre cerul planetei. În câteva secunde sunt în spațiu. Tot vă spun de secunde, dar din nou sunt nevoit să precizez că nu am nici un punct de referință pentru a măsura timpul. Și asta, cred că sunteți de acord, mă exasperează la culme. Sunt mulțumit să constat că planeta a păstrat aceleași proporții între lumină și întuneric.

Mă îndrept spre partea întunecată cu un sentiment de răzvrătire și cu niște nervi de zile mari. Sincer să fiu, îmi zvâcnesc tâmpile. Cobor ușor, înconjurat de o ceață neagră. La primul contact cu particulele astea am din nou senzația de rău fizic. Deprimantă culoare. Dacă scap, jur că nu voi mai purta negru. Cică negrul slăbește. Niciodată nu am vrut să par mai slab. Cum dracu să ai prestață dacă arăți de două zeci de kile?

Coborârea devine tot mai grea. Parcă aș fi într-o pastă. Nu am nici cea mai mică idee unde mă aflu, dar continui să mă afund. Într-un final, simt cum mă părăsesc puterile mentale. Acum sunt doar o masă de câteva zeci de kilograme. Gravitația face restul.

Trec de cleiul ăsta și cad în gol. Totul e întunecat. Încerc să mă adun, dar e greu să gândești coerent când plonjezi ca un pietroi. Mă las în voia forțelor care trag de mine. Și așa nu am ce face.

Ce bou am fost! Cred că am abordat greșit intrarea în partea asta de planetă. Puteam foarte bine să merg pe jos până când se termina lumina, apoi să intru în parazit. Măcar aș fi avut certitudinea solului sub tălpi. Rahat!

Când mă văd din nou învelit de pelicula albastră protectoare, îmi

revine moralul. Sunt sigur că voi face față contactului cu solul.

Am avut dreptate. Mă ridic și încerc să pătrund cu privirea ce e în jurul meu. Nu disting nimic. La dracu! Am orbit? În buzunarele mele largi am o lanternă destul de puternică. Plus o brichetă cu arc electric.

Să facem un pic de lumină.

În sinea mea, sunt conștient că aceste cuvinte au mai fost rostite de către cineva care a avut strânse legături cu Pământul. Fascicolul subțire străbate întunericul. Văd câțiva bolovani. Minunată locație. Iau unul și îl arunc cu toată forța.

Mă plimb, aparent liniștit, dar sunt încordat ca un arc. Tot aștept să se întâmple ceva. În jurul meu sunt doar bolovani deprimați. La un moment dat, lanternă intră în grevă. Scap de ea cu câteva înjurături și aprind bricheta. Canci lumină. Dacă aș fi avut, mai bine aș fi adus ceva țigări.

Încep totuși să urlu ca un disperat, poate mă aude blestematul ăsta și îmi face ceva. Sunt surprins de ignoranța cu care mă tratează. Continui să merg în întuneric. Zăresc doar la un pas în față, datorită peliculei făcută cadou de Adnana.

Mă cuprinde o senzație de lehamite. Pot să străbat toată jumătatea de planetă și să nu se întâmple nimic? Ce dracu să fac să îmi semnalizez prezența?

Scot arma și o setez pe capacitate de distrugere maximă. Țintesc aiurea. Un zâmbet imens mi se lățește pe mutră. Razele armei fac trasee gri în întuneric. Verific puterea ei. Pe Pământ mi s-a spus că, practic, pot trage la infinit. Frumos. Numai că acum, infinitul e ceva relativ.

Merg ca semănătorul de moarte, cu arma în mâini. Într-un final, se produce un fenomen ciudat. Întunericul devine mai dens și începe să se concentreze în jurul meu. Uite așa m-a prins. Parcă încearcă să mă închidă într-o sferă. Dar nu mă las. Trag în continuare. Mă deplasez constant și reușesc să-i dau peste cap planurile. Râd sfidător și moralul meu începe să urce imediat. „Nu prea ai ce să-mi faci, nu?”

Se pare că a înțeles și el asta. Am câștigat prima rundă. Porcăria asta a fost creată doar pentru a limita și controla puterile celor din rasa Adnanei. Nu cred că i s-a dat și o mare capacitate de adaptare. A fost construit pentru ființe energetice, vapoaroase, nu pentru vandali ca mine.

Îmi continui calm călătoria și, cum timpul nu contează, nu am nimic de pierdut. Renunț să mai trag. Bag arma în buzunar și îmi forțez ochii.

Ciudadul ăsta a ridicat steagul alb, pentru că, în fața mea, începe să se facă lumină. Se destramă întunericul așa cum se despărțeau apele în calea unui tip celebru de pe o planetă ascunsă în imensitatea unei galaxii spirale.

Mă recunoaște de stăpân. Poate așa a fost programat. Dacă nu poate învinge, se supune. O fi un mecanism de feedback sau feedbefore, pielea mea, nu știu. E clar însă că nu are minte. Nu e ceva biologic.

În lumină, îmi revin și capacitățile. Pe unde trec, întunericul dispare. Deasupra mea e steaua care centrează acest sistem. Razele ei mă scaldă. Am câștigat, cel puțin așa cred, dar nu e încă momentul să mă întorc la ai mei. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu restul. În zare e un perete înalt, negru, prin care nu trece nici o rază. Cred că a renunțat temporar la anumite teritorii și și-a concentrat toată puterea acolo. Ajung instantaneu și constat că e o structură asemănătoare cu cea în care locuia Adnana.

Nu forțez nota. Vreau să privesc de la distanță ceea ce am făcut până acum, să am o imagine de ansamblu. Urc spre spațiu. Mi-a devenit familiar acum. Ma mișc nestingherit printre planete, așa cum, odinioară, mă mișcam printre blocuri.

Ahh, Adnana! Dacă toți oamenii ar fi putut evolua ca mine. Mă corectez. Ce mare brânză ar fi făcut? Cu toate defectele și imperfecțiunile noastre cred că totuși ar fi fost suficient loc în Univers și pentru noi, ca ființe spațiale. Iar mă apucă nostalgia.

Privită de sus, planeta e luminoasă, cu un singur punct negru pe suprafața ei. Constat bucuros că au renăscut și sateliții. Am reușit să reanimesc sistemul ăsta. E o chestie ce trebuie sărbătorită. Dacă aș fi avut niște kerosen de la Karl, ar fi fost minunat să tragem o beție toți trei.

„Adnana!”

Imediat văd cum, de pe planetă, țâșnesc spre mine două lumini albastre. Sunt învăluit de particule.

„Dagul meu... Ești...”

Am simțit-o! A rămas fără cuvinte. Se pare că emoțiile o biciuiesc frenetic. A început să simtă cu adevărat. A început evoluția ei. O parte din gândurile ei sunt și ale mele. Niciodată nu am simțit, organic, sentimentele ei, ca acum. A lăsat garda jos. E în mintea mea și eu în a ei. La nivel profund structural.

Nu pot descrie ceea ce a urmat. Sunt un tip cu un vocabular bogat, mai ales în obscenități, dar acum sunt dat peste cap. Să ai recunoștința și iubirea unei astfel de ființe e ceva ce transcende umanul.

„Adnana, nu e totul terminat. A mai rămas ceva.”

„Nu mai depinde de tine. Tu ai netezit calea, ai dominat ceea ce o generație întreagă de ființe aproape supreme nu au reușit. Forța mea și a lui Angel e suficientă pentru a rezolva ceea ce a mai rămas.”

Deci becul spațial nu e chiar așa fragil. E dat dracului, pietroiul.

„Te rog, tată, nu mai glumi pe tema asta.”

„Angel, fiule, e modul meu de a defini unele lucruri. Poate voi percepeți altfel chestia asta pentru că face parte din ființa voastră, dar eu nu mă simt legat în nici un fel de el.”

„Nu e un bec spațial, e un gardian spațial.”

Am perceput un râs înfundat. Spuneti și voi. Așa tată, așa fiu.

„Să mergem. Avem ceva de terminat.” spuse Adnana, cu o urmă de dojană în glas.

„Unde anume?” întreb eu.

„La becul spațial, normal.” râse ea.

E clar. Am o influență proastă asupra celor din jurul meu. Fără alte comentarii, ajungem la fața locului. Ei doi s-au contopit din nou cu roca aceea ciudată. Neavând nimic de făcut am decis să mă duc la ultimul bastion al întinericului. Să văd cu ochii mei lupta finală.

E o structură de mari dimensiuni, de un negru intens. Cred că e cel mai negru negru din tot Universul, dacă îmi permiteți așa o expresie. De când cu aventurile mele spațiale, v-am descris tot felul de chestii ciudate. Sper doar să nu vă par antipatic sau plictisitor și să aveți o oarece îngăduință cu limbajul meu necizelat. La urma urmei, sunt doar un pilot, un soldat, nu vreun savant sau literat de excepție. Nu vă aud. Ce ați spus? Că e totul OK? Vă mulțumesc.

Sunt în fața structurii. Fără să gândesc prea mult, scot arma și-mi ordon. Foc de voie. Câteva pete gri îmi confirmă faptul că e vulnerabil. Mă apropii și ating cu mâinile pilonii de susținere. Simt o ușoară vibrație și, imediat, totul devine albastru. O mulțime de raze ies, destrămand tot locul.

Sunt semenii Adnanei. Am avut dreptate. Erau ținuți prizonieri.

E o feerie. Cerul devine albastru intens, iar totul parcă prinde viață. În minte îmi sună o mulțime de armonii. Parcă toți ar fi încercat să rezoneze cu mine. Mă înconjoară o mulțime de particule și simt cum mă contopesc cu ele. E ceva magic. E strigătul de eliberare al unei rase întregi.

Ce se va întâmpla cu mine acum?

E timpul să urmez sfatul lui Angel și să cer Universului o recompensă. Nu-mi poate fi refuzată.

O secundă de eternitate

Nu mai zăbovesc. Mă îndrept grăbit către Adnana. Sper să am o vorbă cu ea, înainte de marea reuniune. Nu le cunosc, dar nu cred că ființele astea vor sărbători victoria cu o beție de zile mari.

Ceea ce văd în depărtare mă smulge însă din filosofile astea. E o mare sferă albastră, care a cuprins tot edificiul becului spațial. Mă simt atras ca de un magnet.

Pătrund. O lumină orbitoare și un zgomot infernal mă sfâșie. Încerc să mă detașez de tot. Să cuprind totul în mine. E un spațiu infinit. Astea sunt particulele elementare. Mi se dezvăluie ceva magnific, divin.

„Adnana!”

Mi se răspunde pe o infinitate de voci. E modul lor de a mă accepta. Realizez brusc faptul că asta poate deveni o a doua casă pentru mine. Sentimentele mele de singurătate au dispărut. Complet.

E momentul să particip și eu la memoria colectivă. Proiectez imaginea Pământului, a clipelor frumoase din viața mea. Trec apoi la misiunile multiple, la excesele mele de toate felurile, la motivațiile mele, la temerile mele și, în sfârșit, la visurile și speranțele pe care le aveam ca ființă umană. Zgomotul infernal a încetat. Le-am captat atenția. Sunt în stare să le dăruiesc și eu ceva. Sunt ca o bacterie la un microscop, numai că sunt conștient de asta. Am învățat de la Adnana să îmi deschid mintea. Să mă las invadat.

E plăcut. Reprezint, cu succes, o întreagă rasă, de fapt, o întreagă fostă rasă. Urlu în mine.

„Daaaa!! Sunt creația Adnanei. Nu știu cum o numiți voi, dar mie numele ăsta îmi place în mod special. Am venit dintr-un sistem, care poate că nu mai există, dar eu tot visez la planeta mea. Universul a fost nemilos cu noi. Sunt conștient de asta, dar nu vreau să accept. Pur și simplu, nu accept. Angel, e momentul să cerem recompensa. Hai cu mine, așa cum mi-ai promis. Mergem spre Pământ, casa mea. Toți sunteți invitații mei.”

Patetic discurs. Nu știu ce a fost în capul meu. De obicei nu sunt așa, dar acum am hotărât că e timpul să se termine, într-un fel, totul. Simt că nu o voi putea lua pe Adnana cu mine. Locul ei e aici. Are alte îndatoriri, alte preocupări, alte responsabilități. Face parte din ceva mareț. E nevoie de ea în spațiul și timp. Oricare ar fi ele.

Am obosit. Mi s-a acrit de toate. Vreau să stau naibii într-un loc, pe care să-l pot numi casă. Depart de complicații. Ciudat paradox. Nu am noțiunea timpului, dar mă simt bătrân.

„E doar o reacție a celulelor tale. Oricâte te-am învățat eu, oricât m-am străduit să te modelez, am eșuat. Nu am putut stinge în tine percepția umană.”

„Adnana, orice ar urma de acum înainte, trebuie să mă duci pe planeta mea. În orice stare ar fi ea.”

Reveria se termină. A dispărut totul. Sunt în fața construcției gigantice. De pe coloanele imense au dispărut toate însemnele. Deasupra mea, platoul strălucește mirific.

O atingere fină pe umăr.

E ea. Mă întorc și o cuprind. Un sărut spațial, imens, o contopire a

două rase. Îi citesc în minte. A renunțat la tot, a lăsat în urmă tot ce o lega de casa ei, pentru a merge cu mine într-o altă aventură, într-o altă încercare, într-un mereu început.

Și atunci, în razele minunate ale giganticei stele, realizez că mă va duce spre casa mea. Mă va duce pe planeta mea. Ceea ce vom găsi acolo nu știe nici ea, dar e o călătorie pe care trebuie să o facem, iar amândoi simțim că va fi doar un popas. Am câștigat Universul, am câștigat dominația asupra particulelor elementare, dar am pierdut motivația de a sta într-un singur loc.

„Ce se va întâmpla cu Angel?” întreb eu îngrijorat.

„El e nevoit să se întoarcă după călătoria asta. Evoluția lui nu e completă. Are nevoie de locul ăsta pentru a-și descătușa potențialul. Apoi, nimic nu e imposibil. Sunt sigură că Universul are mari planuri cu el. E ceva nou, iar noutățile înseamnă progres. Iau lucrurile prea în serios?”

Râd.

„Acum nu mai contează nimic. Veți veni cu mine. Îmi faceți cel mai frumos cadou.”

„Aici gresești. Vom veni toți cu tine.”

„Poftim?” fac eu uluit.

„Îți datorăm asta. Și apoi, tu ne-ai invitat.”

Nu mă așteptam la așa ceva. Sper doar să pot menține calitatea de gazdă la un nivel ridicat, la ce invitați de marcă am. A fost ultimul meu gând. Adnana m-a învăluit. Plec acasă.

Deschid ochii și văd ceva familiar. Neptun. Santinela sistemului nostru solar. La plecare, nu prea am băgat-o în seamă, dar acum mă bucur enorm să o văd. Nori. Nori frumoși, chiar dacă sunt din gaze care ar putea suprima orice licărire de viață. Îmi plac, iubesc norii ăștia. Ahhh! Planetă sinistă. Frumusețea ta e depășită doar de siguranța morții, pe care o afișezi.

Adnana e mulată pe mine și pot vedea toată splendoarea sistemului. Trec de Uranus și ajung pe orbita lui Jupiter. Nu s-a schimbat mult, gigantul. Parcă imensa pată roșie a mai slăbit în intensitate. Ard de nerăbdare.

„Să mergem mai repede, te rog.”

Din instinct, mă uit la ceas. Am puls, fraților! Și crește cu o viteză

amețitoare. Urlu. Nu știu ce altceva să fac. A dispărut centura de asteroizi.

„Nu mai e nevoie de protecție. Acum nimic nu mai poate amenința acest loc uitat de timp.”

„Adnana!”

E Marte. În fața mea. La fel de roșie. Uit că am urât-o mereu. E singura planetă pe care am evitat-o. Acum aș săruta fiecare firisor de praf de pe suprafața ei.

Apare un punct mic. Albastru. O bucată de rocă pierdută într-un sistem solar oarecare. E planeta mea. Acum are doi sateliți. Luna și un corp mai mic. Ce frumoase trebuie să fie nopțile. Nu mai rezist, mă arunc în atmosferă.

Apă. Apă multă.

Soare.

Soare care lumineaza așa cum țin eu minte. Enervant de călduros.

E momentul meu. Și toți știu asta. Nici măcar Adnana nu a păstrat contactul cu mine.

Am plonjat într-un ocean. Nu știu dacă mai e aceeași geografie din timpurile mele, dar nu mai contează. Mă las purtat de valuri. E magnific. Oare sunt ceva viețuitoare pe aici? Ar fi culmea ca primul meu contact să fie cu un vreun rechin nemilos. Cred că și-ar rupe colții, mușcând din mine. Râd ca un descreierat.

Stau relaxat între valuri. Mă uit la ceas. Concentrație de oxigen optimă, puls 72, data e neschimbată. Mă ridic deasupra întinderii de lichid și pornesc aiurea, căutând uscatul.

Primul pas. Pelicula albastră din jurul meu a dispărut. Simt din nou aerul curat. Îmi simt din nou greutatea.

Nisip. Nisip fierbinte.

Picioarele mele sunt în bocancii de armată. Arunc tot de pe mine. Rămân gol în razele soarelui. Splendoarea unui corp, care s-a întors la origini. În interior simt fragilitatea mea de om, de trestie în bătaia vântului și o foame ancestrală, o foame care mă motivează, un instinct primordial.

Fac pachet hainele și încălțărilor, așa cum am învățat în academie, și pornesc spre nicăieri. În zare e un pâlâc de copaci. Acolo sigur voi găsi ceva.

Ajung. E răcoare. Sunt doar câțiva arbuști, dar umbra lor mă înconjoară ca o mantie de catifea.

Frunze.

Fără să stau pe gânduri, gust una. E amară și iute.

Lăcrimez. Asta e viața mea. Asta e tot ce contează. Senzații, emoții, armonie.

„Adnana!”

Nimic. Încerc să mă ridic în înaltul cerului. Nu pot. Am rămas doar cu însușirile fizice. Nu fac mare caz de asta, doar sunt acasă. La mine. Chiar dacă aș fi singurul om de pe planetă, tot ar fi minunat.

Depășesc pâlcul de arbuști și mă pomenesc într-un câmp. La câțiva kilometri în față văd câteva corturi, făcute din piei de animale.

Mi s-a pus un nod în gât. Câteva dăre de fum îmi demonstrează totuși că nu erau chiar înapoiți strămosii sau urmașii mei. Cum dracu să-i numesc?

Decid că mi se va rupe-n paișpe, cu condiția să îmi dea ceva de mâncare. Sunt rupt de foame și de sete. Pedant, așa cum mă descria un fost tovarăș, trag pe mine uniforma, bocancii și îmi aranjez părul. Fără nici un fel de jenă mă îndrept spre ei. Nu îmi iau nici o precauție. Și chiar dacă as fi avut de gând, cum aș fi putut să mă impun? Arme nu am, limba lor nu o știu, superioritate nu îmi pot crea. Mă las în voia sorții.

Mă observă de departe și se anunță unii pe alții cu câteva țipete stridente. Corturile sunt imense, iar ei sunt pe măsură. Imaginați-vă câteva duzini de oameni la doi metri și peste o sută de kile bucata. Numai mușchi și instincte. Iar eu, mic ca o muscă, între ei, cu un zâmbet tâmp și cu lacrimi în ochi.

Îmi pun mainile la ceafă și mă așez în genunchi.

Priviri curioase.

Unul dintre ei vine spre mine. Mă atinge și îmi spune ceva. Nu înțeleg nimic. Cu prudentă, îmi duc mâna la stomac și fac un gest sugestiv. O umbră de zâmbet îi apare pe față. Rage ceva colegilor și îmi face semn să-l urmez.

Fraților, chiolhanul care a urmat l-ar fi lăsat până și pe Karl fără cuvinte. Am mâncat până am vărsat, am băut, în cantități enorme, ceva ce mi-a amintit de kerosenul pe care-l serveam pe navă și am executat un fel de dans ritualic, care m-a lăsat fără suflare.

Ce pot să vă spun? Am savurat fiecare exces, desi sunt un tip echilibrat sau, mă rog, am fost.

Noapte.

Noapte cu tot felul de zgomote ciudate, cu două luni pe cer și cu mine întins într-un cort, pe o blană caldă. Meditez la tot ceea ce am trăit. Cât de departe mi se par toate. Acum tot ceea ce contează pentru mine este clipa asta. Ating cadranul ceasului, care se luminează instantaneu. Aceeași dată, aceeași oră, aceleași secunde. După părerea lui, timpul s-a oprit.

Locul unde mă află e oarecum izolat, un fel de apartament în imensul cort. Un foșnet ușor. În fața mea se arată o faptură înaltă, cu un păr lung negru, care mă privește sfios. Nu mai țin cont de nimic. Mă las pradă instinctelor animalice și în momentele astea încep din nou să percep timpul, să fiu conștient de faptul că sunt viu.

Dimineață.

Mă trezesc dintr-un somn greoi, fără vise, sub spectrul unor colici biliare sau hepatice, care îmi fac însă o mare plăcere. Sunt gol pușcă, dar ies ca un nesimțit în splendoarea zilei care stă să înceapă. Arome superbe vin de la un foc din mijlocul taberei. În jurul lui e un grup de femei. Se uită la mine și râd. Nu mă rușinez. Observ un vas mare, plin cu apă. Mi-l torn în cap, apoi mă întorc în vastul apartament, să mă îmbrac.

Atunci se produce magia. Sunt din nou învăluit de pelicula albastră, care m-a însoțit în negrele mele escapade.

„Adnana!”

„Dragul meu, e timpul să lași lucrurile să evolueze. Nu ai dreptul să intervii. Omenirea a primit șansa ei. Misiunea ta s-a încheiat.”

Mă uit la ceas.

15.30.02.

A trecut doar o secundă.

Ies din cort. Mă uit la toți cei care vor duce steagul mai departe.
Gândesc cu glas tare.

„Succes!”

Un val de particule albastre mă învăluie. O simt. E cu mine.
Moștenirea mea umană a rămas în urmă.

E timpul pentru eternitate.

Eternitatea mea și a ei.